

#1
NEW
BEST-SELLER

The girl who saved the world by using magic
Meg Cabot

Ở
SANG
CHỖ
NÀO?

Phải đi đâu? Còn gì Mỹ?

ĐI ĐÓNG ĐÓNG ĐÓNG ĐÓNG
ĐI ĐÓNG ĐÓNG ĐÓNG ĐÓNG

Săn Sàng Chưa Nào?

Phần 2 Con Gái Mỹ

Meg Cabot

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mở Đầu:

“Đừng bao giờ nghi ngờ một nhóm chỉ vài người ít ỏi tận tâm có thể thay đổi thế giới; thực ra đó là điều duy nhất từng có”. – Margaret Mead, nhà nhân loại học

“ Sau vài trăm lần xử sự như kẻ ngốc, bạn sẽ học được điều gì mang lại hiệu quả” - Gwen Stefani

Mười điều Samantha Madison chưa sẵn sàng làm:

10. Đón lễ Tạ ơn tại Khu nghỉ dưỡng Trại David.
9. Cùng bạn trai, con của tổng thống.
8. Người có vẻ muốn đưa mối quan hệ của cả hai tiến thêm bước nữa.
7. Điều Samantha tình cờ và lỡ miệng thốt ra trên kênh MTV trực tiếp.
6. Trong khi đang ủng hộ chính sách chưa cụ thể của tổng thống về gia đình, đạo đức và tất nhiên, về quan hệ tình dục.
5. Sắp đặt công việc mới sau giờ học tại Potomac Video.
4. Dù đã làm đại sứ thiếu niên cho Liên Hợp Quốc (công việc không lương).
3. Đi tàu điện ngầm và được mọi người đến gần bắt chuyện vì là “cô gái tóc đỏ đã cứu mạng tổng thống” bất kể mái tóc mới gần như đã “Đen Mun” của mình.
2. Trải nghiệm vai trò hoàn toàn trái ngược với cô chị Lucy nổi tiếng, người chưa một lần có được anh chàng mình muốn

Và điều số một Samantha chưa sẵn sàng làm là:

1. Khám phá phương cách khó khăn nhất trong lớp học vẽ, “vẽ sống động” có nghĩa là “vẽ khoa thân”

Và sau đây là mười lý do gây chán nản cho tôi, Samatha Madison:

10. Bất chấp sự thật là năm ngoái tôi đã cứu mạng tổng thống Hoa Kỳ, nhận huân chương vì hành động dũng cảm và có bộ phim làm về mình, tôi vẫn tiếp tục là người ít nổi tiếng nhất toàn trường, ngôi trường được xem là tiến bộ và được đánh giá cao nhưng tôi thấy có vẻ nơi đó, ngoại trừ tôi và người bạn thân Catherine, còn lại toàn những phần tử phát xít mới mặc trang phục Abercrombie và Fitch, không khoan dung cho bất cứ ai thật sự có quan điểm khác mình (hay thật ra là có bất cứ quan điểm nào), vô tư hát ca khúc về trường, xem chương trình truyền hình thực tế.

9. Chị tôi rõ ràng thừa hưởng tất cả gien di truyền tốt, như tóc hung đỏ, óng mượt như tơ, trái với mái tóc đỏ sậm, xoăn tít cứng đờ của tôi. Chị là cô nàng nổi tiếng nhất Adam Preps (và thực ra có thể thường thấy chị ấy đứng đầu những người vô tư hát hò tại trường). Điều đó khiến hầu như mỗi ngày, bạn bè, giáo viên và kể cả bố mẹ, khi thấy tôi bị quăng quật trong giai tầng xã hội, trầm cảm cô độc trong biển người không ngừng sôi nổi, đều căn vặn tôi một câu rằng: “Sao không giống chị Lucy một chút nhỉ?”

8. Cho dù tôi được bổ nhiệm chức đại sứ thiếu niên cho Liên Hợp Quốc nhờ tinh thần dũng cảm được chứng minh qua hành động cứu mạng tổng thống, tôi vẫn hiếm khi ra khỏi trường thực hiện nhiệm vụ. Nhân tiện tôi cũng nói luôn rằng, tôi còn không nhận được lương từ công việc đó.

7. Vì vậy, bên cạnh công việc đại sứ thiếu niên hoàn toàn mang tính tự nguyện, tôi buộc phải kiếm một việc làm có thu nhập thực sự để chi trả cho hóa đơn liên tục gia tăng tại cửa hàng cung cấp dụng cụ vẽ Sullivan, nơi tôi phải mua giấy vẽ Strathmore và bút chì than, vì bố mẹ muốn tôi học được giá trị đồng tiền và có “việc làm đúng đắn”.

Và không như chị Lucy, chị ấy cũng buộc phải tìm việc làm để mua sắm đồ vẽ, nhưng là đồ vẽ trên mặt chứ không phải dụng cụ mỹ thuật, tôi không tìm công việc nhàn hạ trong cửa hiệu đồ lót tại khu thương mại để được giảm giá ba mươi phần trăm và được trả mười đô-la một giờ với mỗi việc ngồi sau bàn đọc báo đến khi có một khách hàng hạ cổ đến hỏi một câu về những chiếc quần lót hở hang.

Không, thay vì thế tôi nhận một công việc buồn tẻ, lương gần như ít nhất tại Potomac Video, ngồi tua đi tua lại những cuốn phim dở tệ có diễn viên Brittany Murphu đóng, rồi đặt chúng trở lên kệ để thêm nhiều người đến thuê về xem và bị cuốn vào căn bệnh của Brittany Murphy, quần quai, mắc chứng “nhìn-xem-tôi-đã-giảm-được-bao-nhiều-cân-từ-khi-đóng-phim-Clueless-và-Ashton-chia-tay-tôi-vì-bà-Demi-già-nua-rồi-tôi-trở-thành-ngôi-sao-sáng-chói-hơn-anh-ta”, thế giới mang bộ mặt dums đó.

Thôi cũng được, ít ra tôi có thời gian lang thang với đám bạn trung học dễ thương, như người bạn mới Dauntra bấm nhiều khuyên tai.

Nhưng giờ thì chưa.

6. Ngoài những giờ phải đến trường, đi học vẽ, thực hiện nhiệm vụ đại sứ thiếu niên và làm việc, mỗi tuần tôi chỉ có một buổi tối để gặp bạn trai.

5. Vì bạn trai cũng bận rộn như tôi, cộng thêm việc phải điền đơn xin vào đại học cho năm sau, và anh ấy tình cờ là con tổng thống (vì thế anh thường xuyên phải tham dự các buổi lễ của chính phủ trong những tối tôi có thể vui vẻ với anh), nên tôi hoặc phải dự các buổi lễ nhàm chán của chính phủ cùng anh ấy, hoặc ngồi nhà xem chương trình National Geographic Explorer cùng em gái Rebecca mười hai tuổi mỗi tối thứ bảy.

4. Tôi là đứa con gái gần mười bảy tuổi duy nhất trên hành tinh này xem tất cả các tập phim của chương trình National Geographic Explorer. Và dù mẹ tôi là luật sư về môi trường, tôi cũng không thật sự quan tâm nhiều đến chuyện chỏm băng tan ở địa cực, mà tôi quan tâm nhiều hơn đến mối quan hệ tiến triển với bạn trai.

3. Dù sự thật là tôi đã từng cứu mạng tổng thống Hoa Kỳ, tôi vẫn chưa gặp mặt thần tượng của mình, ca sĩ Gwen Stefani (dù chị ấy đã lấy chiếc áo khoác jeans thương hiệu L.A.M.B trong tủ quần áo gửi cho tôi khi nghe nói tôi tự xem mình là fan hâm mộ số một của chị ấy. Tuy nhiên, ngày đầu tiên mặc chiếc áo ấy đến Adam Prep, tôi nhận được rất nhiều nhận xét giễu cợt từ đám bạn, đại loại như “Đi diễn hả?” và “Đường nào đến sân khấu?”, xem ra thời trang tân tiến đó vẫn chưa phải nét cá tính được trân trọng trong nhóm bạn của tôi).

2. Những ai ít thân thiết nhất với tôi cũng biết tổng mọi điều kể trên, thế mà vẫn khẳng khẳng xuýt xoa nào là cuộc sống của tôi thật diệu kỳ làm sao, nào là tôi nên biết ơn tất cả những gì tuyệt vời tôi có, như người bạn trai tôi không bao giờ gặp mặt được và bậc phụ huynh đã gửi tôi đến ngôi trường tuyệt vời, nơi tất cả đều ghét cay ghét đắng tôi. Và cả mối quan hệ thân

thiết riêng tư với tổng thống, người thỉnh thoảng không nhớ nổi tên tôi, mặc cho sự thật là tay tôi đã gây hai chỗ khi cứu mạng Ngài.

Và lý do số một gây chán nản cho tôi, Samatha Madison:

1. Mọi chuyện dường như chẳng sớm trở nên tốt đẹp hơn trừ khi có điều gì đó thay đổi ghê gớm.

Chương 1 .:

Nó lý giải tại sao cuối cùng tôi lại quyết tâm làm việc này.

Ý tôi là tạo nên sự thay đổi .Và đó cũng là một thay đổi khá lớn.Hướng đến điều tốt đẹp.

Ai quan tâm chuyện chị Lucy nhất thiết phải đồng tình cơ chứ ?

Thật ra chị ấy đâu có nói không thích.Mà nếu chị ấy có thích thì tôi cũng chẳng quan tâm.Tôi đâu làm việc này vì chị tôi.Tôi làm vì bản thân tôi thôi.

Tôi đã đáp trả chị Lucy thế đấy,thật mà.Khi chị nói về cách xử lý trong chuyện này ,đó là “ Mẹ sẽ xử em cho xem”

“Em không làm việc này vì mẹ” ,tôi đáp . “Em làm vì em cơ mà.Không vì ai khác cả”.

Thậm chí tôi cũng không biết chị đang làm gì ở nhà chị Lucy ấy.Lẽ ra chị ấy phải có mặt ở buổi tập luyện của đội cổ vũ chứ? Hay ở trận đấu? hoặc cùng bạn bè tung tăng đi mua sắm ở khi thương mai ,đó là cách chị sử dụng phần cực kì to lớn trong quỹ thời gian,khi không làm việc tại khu mua sắm,thực ra ruốt cuộc cũng thế cả thôi,vì tất cả bạn bè của chị Lucy đều lượn lờ ở Bare Essentials (cửa hiệu bán trang phục lót,nơi chị ấy được trả lương chỉ để ngồi không chẳng làm gì),nhưng dù sao khi ở đó,chị ấy sẽ thoải mái rế lên khi đọc những câu chuyện nhảm nhí về J-Lo đăng trên tờ Us Weekly và ngồi gấp quần lột khe.

“Ừ,nhưng có khi nào em phải nhìn ngắm chính mình đâu”,Lucy lên tiếng từ phía bàn của chị ấy.Tôi có thể nói chị ấy đang nhắn tin cho bồ là anh Jack.Chị Lucy phải nhắn tin cho anh ấy mỗi buổi sáng trước khi đến trường,rồi lại nhắn tin mỗi buổi tối trước khi đi ngủ,và thỉnh thoảng,như lúc này đây,còn nhắn tin vào giữa ngày,nếu không anh ấy sẽ lo lắng.Anh Jack rời nhà vào học ở Đại học Thiết kế tại Đảo Rhode về từ khi đi,anh ấy ngày càng tỏ ra không yên tâm về tình cảm của chị Lucy dành cho mình.Anh Jack cần được can đoan gần như liên tục rằng chị Lucy rằng chị Lucy vẫn quan tâm đến anh và không bắt đầu qua lại với một anh chàng bánh trái nào đó chị gặp ở cửa hàng kính thời trang Sunglass Hut hay bất cứ chuyện gì.

Điều này thật bất ngờ,vì trước khi đi học xa,anh Jack chưa bao giờ tạo cho tôi ấn tượng anh là tuýp người đòi hỏi được chú ý quá mức.Tôi nghĩ rằng trường Đại học có thể thay đổi con người ta.

Đây không phải ý nghĩ manh tính khích lệ cho lắm khi xét đến việc “người ấy” của tôi,bằng tuổi chị Lucy ,năm sau sẽ đi học xa.Ít ra là anh Jack lái xe về thăm chị Lucy mỗi cuối tuần thay vì la cà cùng đám bạn học,điều đó thật dễ thương .Tôi hy vọng David cũng làm thế.

Dù rằng tôi bắt đầu tự hỏi thật ra anh Jack có người bạn nào không,ý tôi là bạn học ấy.

“Lúc nào em cũng ngắm mình trong gương”,tôi đáp lại lời bình luận của chị Lucy cho rằng tôi phải ngắm nhìn bản thân. “ Vả lại,có ai hỏi chị đâu”.

Và tôi quay lại tiếp tục đi ra phòng trước,lúc này khi đang định đi đến đó,tôi bị chị Lucy ngăn lại,chị nhìn thấy tôi cố chuồn qua cửa phòng ngủ đang mở ra của chị

“Tốt thôi”,chị Lucy nói vọng theo khi tôi cố chuồn đi lần nữa “Nhưng như em biết đấy,em nhìn chẳng giống cô ta”.

Tất nhiên rồi tôi phải quay lại cửa phòng chị và hỏi “ Giống ai cơ ?” vì tôi thật tình không biết chị ấy đang nói về chuyện gì.Mặc dù bạn sẽ nghĩ hiện giờ tôi biết nhiều thứ để hỏi.Tôi muốn nói rằng tôi đang nói chuyện với chị Lucy đấy nhé.

“Thì em biết mà”,chị lên tiếng sau khi nhấp ngụm Coca không đường. “Thần tượng của em chứ ai.Tên cô ấy là gì nhỉ? Gwen Stefani.Cô ta có mái tóc vàng,đúng không? Không phải tóc đen”.

Ồi , Chúa ơi ! Không thể tin nổi chị Lucy đang cố nói với tôi,tôi cơ đấy,fan hâm mộ số một của Gwen Stefani,thần tượng tôi yêu thích có màu tóc gì?.

“ Em biết rồi”,tôi đáp và toan bỏ đi lần nữa.

Nhưng nhận xét tiếp theo của chị Lucy kéo tôi trở lại ngay cửa phòng chị.

“Giờ em trông giống một cô nàng khác.Tên cô ấy là gì nhỉ?”

“Karen O hả?” tôi gợi ý,trần trề hy vọng.Đừng hỏi tại sao tôi lại có thể nghĩ rằng chị Lucy sắp nói ra điều gì dễ nghe như chuyện nhìn tôi giống ca sĩ hát chính trong nhóm Yeah Yeah Yeahs .Tôi nghĩ mình đã hít phải quá nhiều dung dịch amoniac từ thuốc nhuộm tóc hay thứ gì đó.

“Không,không phải”,chị Lucy nói,búng ngón tay kêu cái tách “Nhớ rồi,Ashlee Simpson”.

Tôi muốn nôn mửa.Có những thứ còn tệ hơn trông giống Ashlee Simpson,cô ấy thực ra nhìn ổn thôi,song ý tưởng biết đâu mọi người nghĩ tôi đang cố “sao y” cô ấy lại hoàn toàn đánh gục tôi đến mức tôi cảm thấy gói bánh Doritos mới chén xong sau buổi học đang dâng lên trong cổ họng.Tôi thật sự không thể nghĩ điều gì tệ hơn vào giây phút đó.Quả thực vào giây phút đó,thật may cho chị Lucy là xung quanh không có vật gì sắc nhọn,bằng không tôi thề,có lẽ tôi sẽ dùng nó tấn công chị mất,

“Em trông không giống Ashlee Simpson”,tôi rống lên thảm thiết.

Lucy chỉ nhún vai và chúi mũi trở vào màn hình máy tính,như thường lệ chẳng hề tỏ ra chút gì gọi là ăn năn vì hành động của mình.

“Sao cũng được”,chị nói . “Chị chắc rằng bố David sẽ xúc động lắm đây.Chẳng phải em sẽ lên kênh VH1 hay gì đó vào tuần sau để tuyên truyền cho cái thứ tệ nhạt mang tên Về với Gia đình của ông ấy sao?”

“Kênh MTV”,tôi đáp,cảm thấy còn tệ hơn vì giờ đây tôi nhớ ra mình vẫn chưa đọc gì trong cả khối thứ ngài Green,thư ký báo chí Nhà Trắng,đã đưa cho tôi để chuẩn bị cho sự kiện quan trọng đó.Thôi nào,vừa làm bài tập,vừa học vẽ,vừa đi làm,tôi còn bao nhiêu thời gian cho công việc đại sứ thiếu niên đây? Một con số không to tướng.

Hơn nữa,con gái phải có thứ tự ưu tiên chứ.Và việc ưu tiên của tôi là đi nhuộm tóc.

Kết quả trông tôi như người bắt chước Ashlee Simprson ,rành rành ra đấy.

“Và chị biết cực kì rõ đó là kênh MTV”,tôi đốp lại chị Lucy vì vẫn còn bực tức chuyện

Ashlee.Ngoài ra cũng vì tôi đang điên tiết với chính mình bởi chưa nhồi nhét được những điều sắp phải phát biểu.Song trả đũa chị Lucy tốt hơn là tự trách mình. “Và đó là buổi họp cộng đồng,tổng thống sẽ có mặt.Tại Adams Prep này.Cứ như chị chưa lên kế hoạch đến đó và tận dụng có hội diện chiếc quần jeans màu hồng mới mua hiệu Johnson vậy”.

Lucy trông ngây thơ “vô số tội”.Chị chẳng biết em đang nói gì”

“Chị biết quá đi chứ!” Không thể tin chị ấy lại có gan ngồi đó mà giả vờ như vậy.Như thế mọi người ở....

Trường có thể bàn tán về chuyện khác.Ý tôi là chuyện kênh MTV sắp đến Adam Prep chứ còn chuyện gì nữa.Không ai có thể thờ ơ với chuyện tổng thống sẽ xuất hiện .Chính anh chàng dẫn chương trình mới hấp dẫn,Random Alvarez (ngghiêm túc đấy nhé,tên anh ta là Random),người dẫn dắt thứ tẻ nhạt ấy là đối tượng khiến chị Lucy và đám bạn chị đứng ngồi không yên.

Không phải chỉ có mỗi chị Lucy và đám bạn chị ấy.Kris Parks (con bé hóa ra có mỗi thù ghét đặc biệt dành riêng cho tôi,dù nó cứ cố che giấu,xem tôi như nữ anh hùng quốc gia hay những điều tương tự.Nhưng tôi có thể nói sự thù ghét ấy vẫn hiển hiện,chất chứa đầy ngay bên dưới bộ mặt Chào Samantha, cậu khỏe không của nó)gần đây cũng lo sợ học bạ không nhồi nhét đủ các chương trình ngoại khóa (xét đến việc con bé ấy chỉ làm đội trưởng đội cổ vũ đại diện cho trường,đạt được học bổng cấp quốc gia và là lớp trưởng của chúng tôi).Nó thành lập câu lạc bộ mới mang tên Đường lối Đúng đắn,cho rằng đó là lời kêu gọi hành động quan trọng giúp giới trẻ trở về con đường đúng đắn,nói không với ma túy,rượu bia và tình dục.

Nói thật với bạn,thực ra tôi cũng không biết điều đúng đắn này bao giờ bị đe dọa.Theo như tôi biết,chẳng ai thực sự nổi điên với những người nói không với bia rượu hay bất cứ thứ gì tương tự.Ngoại trừ bạn trai của một cô nàng khi cô ta, bạn biết đấy,không chịu “làm chuyện ấy” với chàng.

Tuy nhiên tôi thấy bất cứ khi nào có tin đồn về một cô bé nào đó đã “ vượt quá giới hạn” với bạn trai Kris Parks nói riêng và mấy đứa trong hội Đúng đắn kia nói chung luôn là những người đầu tiên gọi cô bé đó là đứa con gái hư hỏng và thường là nói thẳng vào mặt cô bé đó.

Dù sao ,vì câu lạc bộ Đường lối Đúng đắn đó nên Kris là một trong những đứa sẽ có mặt trong nhóm học dinh tham gia thảo luận tại buổi họp cộng đồng của tổng thống ở Adams Prep.Từ khi sáng lập ra câu lạc bộ đó,tất cả những gì cô ta có thể nói chỉ quanh quẩn chuyện đây là cơ hội quan trọng biết bao để cô ta gây ấn tượng với các trường *Ivy League* ,những nơi sẽ gõ cửa nhà và van nài cô ta vào trường họ.Thêm nữa cô ta còn nói nào là sẽ gặp được Random Alvarez,nào là sẽ cho anh ta số điện thoại và cả hai sẽ bắt đầu cặp bồ.

Cứ như là Random chịu để mắt đến Kris vậy,vì tôi nghe nói anh ta đang hẹn hò với Paris Hilton. Cho dù cụm từ “hẹn hò” có lẽ không thích hợp trong trường hợp này nhưng sao cũng được

(Ivy League tức tám trường trong số các trường đại học lâu đời và có uy tín nhất ở Mỹ,đó là Đại học Tổng thống Brown,Đại học Tổng hợp Columbia,Đại học Tổng hợp Cornell,Đại học Tổng hợp Dartmouth,Đại học Tổng hợp Harvard,Đại học Tổng hợp bang Pennsylvania,Đại học Tổng hợp Princeton và Đại học Tổng hợp Yale).

“Dù sao”,tôi lên tiếng với chị Lucy, “nói cho chị biết,điều đó hóa ra chính là lý do khiến em làm vậy đấy.Tức là nhuộm tóc ấy.Em cần một diện mạo mới cho buổi họp cộng đồng.Điều gì đó ít giống...cô gái đặc cứu mạng tổng thống.Chị hiểu chưa?”.

“À,em hoàn toàn đạt được mục đích rồi đấy”,chị Lucy đáp lại có thể.Rồi chị nói thêm “Mẹ vẫn sẽ xử em cho mà xem”,trước khi trở lại công việc nhả tin cho anh Jack bởi lẽ anh ấy đã gửi hai tin

nhấn mà chị Lucy phớt lờ, trong lúc đó tôi đi về phòng. Bạn có thể cá cược rằng anh ấy sẽ không vui chút nào về thái độ thờ ơ của chị Lucy. Anh ấy nghĩ có lẽ chị Lucy đang chú ý đến anh chàng khác (một người tưởng tượng đến từ cửa hàng kính thời trang Sunglass Hut) thay vì chú ý đến anh trong vòng một phút.

Chỉ ít từ tiếng “píp píp” khó chịu của chiếc máy nhắn tin, sự việc có vẻ như thế.

Tôi tự nhủ không quan tâm đến những gì chị Lucy nghĩ. Chị ấy thì biết gì về thời trang cơ chứ? Ô, chắc rồi, chị ấy đọc từ đầu đến cuối tạp chí Vogue mỗi tháng.

Song tôi không mang kiểu diện mạo mà bạn có thể tìm thấy trong tạp chí Vogue. Khác với chị Lucy, tôi không phải tín đồ thời trang. Tôi đang phấn đấu tạo một phong cách riêng cho bản thân, không tuân theo bất kỳ tạp chí nào.

Hay Ashlee Simpson.

Tuy nhiên, khi xuống tầng dưới lấy áo khoác trước khi ra phố, phải nói rằng tôi trông hơi diện mạo của mình sẽ nhận được phản ứng tốt hơn kiểu cô Theresa, quản gia nhà tôi, đã thể hiện.

“Lạy Đức Mẹ Maria, cô làm gì với mái tóc của cô thế?”, cô ấy hỏi.

Tôi đặt một tay lên tóc, kiểu như tự vệ “cô không thích sao?”

Cô Theresa chỉ lắc đầu và thêm lần nữa gọi tên người mẹ của Chúa. Cho dù tôi không biết cô ấy phải làm gì trong chuyện này.

Em gái Rebecca của tôi ngược mắt khỏi đồng bài tập, con bé học khác trường với tôi và chị Lucy. Thực ra Rebecca vào trường Horizon dành cho các học sinh có tài năng, cùng trường với bạn trai tôi, David. Nơi đó không có các đội trưởng đội cổ vũ hay những cuộc tập hợp cổ động tinh thần, thậm chí không có phân loại và tất cả đều phải mặc đồng phục, như thế không ai có thể châm chọc gu thời trang của người khác. Tôi ao ước có thể đến học ở đó thay vì học ở Adams Prep. Chỉ khi thực sự là thiên tài, bạn mới được vào Horizon. Trong khi đó, tôi chỉ “trên mức trung bình”, như lời cô Flynn, cố vấn hướng dẫn của tôi thường nói. Tôi chẳng phải thiên tài.

“Em nghĩ chị trông đẹp mà”, đó là nhận định của Rebecca về mái tóc của tôi.

“Thật ư?” tôi muốn ôm hôn em gái yêu quý của mình. Cho đến khi con bé nói thêm vào “Thật chứ, trông như Joan of Arc. Không ai thật sự biết được dung mạo Joan of Arc ra sao chỉ có một bức chân dung về bà, và đó là một bức vẽ nguệch ngoạc bên lề của biên bản phiên tòa xét xử, nơi bà bị kết án tử hình vì dùng yêu thuật. Nhưng chị trông phần nào cũng giống thế, ý em là bức vẽ nguệch ngoạc đó”

(Joan of Arc (còn gọi là Jeanne d’Arc hay Johanna von Orle’ans) (6/1/1412-30/5/1431) là một nữ anh hùng người Pháp trong cuộc chiến tranh Trăm năm giữa Pháp và Anh. Ngày 16/5/1920, Joan of Arc được Giáo Hoàng Bêđict XV chính thức phong thánh.)

Dù như vậy cũng đỡ hơn là phải nghe rằng trông tôi giống Ashless Simpson, nhưng cũng chẳng an ủi gì mấy khi tôi bị nói là nhìn như một bức vẽ nguệch ngoạc Joan of Arc nữa chứ.

“Bố mẹ xử cô cho xem”, cô Theresa lên tiếng.

Điều này tệ hơn bị nói trông như bức vẽ nguệch ngoạc.

“Bố mẹ sẽ cho ua chuyện này”. Tôi nói, chan chứa hy vọng.

“Màu vĩnh viễn à?” cô Theresa gắng hỏi.

“Gần như vậy” tôi đáp.

“Lạy Đức Mẹ Maria”, cô Theresa kêu lên lần nữa. Sau đó thấy tôi mặc áo khoác, cô vội hỏi “cô đi đâu đấy?”

“Đến lớp học vẽ”, tôi trả lời

“Tôi tưởng cô có giờ học vào thứ hai và thứ tư chứ. Hôm nay là thứ năm”. Bạn không thể qua mặt cô Theresa bất cứ chuyện gì. Tin tôi đi, tôi đã thử rồi.

“Dạ phải”, tôi đáp. “Như thường lệ là vậy. Đây là lớp mới, chỉ dành cho người lớn”. Cô Susan Boone có một xưởng vẽ nơi bạn trai tôi và tôi cùng học. Có lẽ đây là thời gian duy nhất tôi gặp được anh ấy vì cả hai đều bận tối mắt và lại học khác trường.

Nhưng không phải đó là lý do tôi học vẽ. Tôi đi học để trở thành học sinh xuất sắc trong lớp, không phải để gặp bạn trai đâu nhé.

Cho dù chúng tôi thường hôn nhau vài cái nơi cầu thang sau giờ học.

“Cô Susan nói cô ấy nghĩ David và cháu đã sẵn sàng”, tôi nói.

“Sẵn sàng cho điều gì?”, Cô Theresa hỏi.

“Lớp học nâng cao hơn, một lớp học đặc biệt”, tôi đáp

“Lớp học đặc biệt thế nào?”

“Vẽ sống động”, tôi giải thích. Tôi thường bị cô Theresa tra hỏi. Cô ấy đã làm việc cho nhà tôi cả triệu năm và phần nào giống như mẹ ruột của chúng tôi. À thật ra cô ấy giống mẹ ruột hơn vì chúng tôi hầu như không gặp mẹ ruột, vì mẹ luôn bận rộn cho sự nghiệp luật sư môi trường. Cô Theresa có một bầy con, tất cả đều đã trưởng thành và cô cũng đã có cháu, vì vậy cô hầu như biết tất cả mọi chuyện.

Nhưng về chuyện vẽ sống động thì có vẻ như cô không hiểu, vì vậy cô hỏi tiếp với vẻ đầy ngờ vực “Đó là gì?”

“Cô biết đấy”, tôi đáp, tự tin hơn mình nghĩ vì tôi không chắc lắm bản thân thế nào. “Trái với lối vẽ tĩnh vật, trái cây hay vật dụng. Thay vì vẽ đồ vật, chúng cháu sẽ vẽ những thứ sống động ...như người”.

Tôi phải thú thật mình gần như bị kích động trước viễn cảnh cuối cùng cũng được vẽ thứ gì đó, bất cứ thứ gì, khác với sừng bò hay chùm nho. Có lẽ chỉ những kẻ lập dị mới háo hức về chuyện như thế nhưng... Ôi, sao cũng được. Vậy tôi là một kẻ lập dị. Với mái tóc mới, ít ra tôi là một kẻ quái đản.

Cô Susan cũng góp sức nhiều trong chuyện này. Ý tôi là thực tế cô ấy đã cho David và tôi đến lớp vẽ sống động. Cô ấy nói chúng tôi là những người ít tuổi nhất ở đó, bởi lẽ nó là lớp học dành cho người lớn. “Nhưng cô nghĩ cả hai đứa đều đã đủ lớn để xử lý việc này”, cô Susan nói như vậy.

Gần mười bảy tuổi rồi chứ còn nhỏ gì, tất nhiên tôi hy vọng mình đủ trưởng thành để xử lý việc đó. Tôi nghĩ dù sao đi nữa, cô ấy cho rằng tôi sẽ làm gì cơ chứ? Ném đồ vật vào người mẫu ư?

"Tôi nghĩ mình không phải chở cô xuống phố". Cô Theresa trông bức bối. "Tôi phải đưa Rebecca đến lớp karate.."

"Lớp khí công", Rebecca chỉnh lại.

"Sao cũng được", cô Theresa lên tiếng. "Xưởng vẽ nằm hẳn dưới phố, ngược đường.."

"Cô đừng lo", tôi nói, "Cháu đón tàu điện ngầm được mà".

Cô Theresa bị sốc. "Nhưng cô không thể làm thế. Cô nhớ xem lần cuối cùng đã xảy ra chuyện gì"

Ồ, cô Theresa thật tốt bụng khi nhắc nhở tôi. Lần cuối cùng thử đi tàu điện ngầm, tôi đã đắm đầu vào một cuộc họp gia đình thân thiết, thật vậy, tất cả những người đó đều mặc áo thun vàng choker in dòng chữ: Chú ý: Kỳ nghỉ của gia đình Johnson đang diễn ra. Họ nhận ra tôi, bèn xúm lại và hỏi tôi có phải cô gái đã cứu mạng tổng thống không, sau đó còn đòi tôi phải ký tên lên hết mấy chiếc áo thun của họ. Gia đình Johnson đó gây ra một cuộc náo động, họ là cả một đại gia đình mà, đến nỗi cảnh sát trên tàu phải đến tách họ ra khỏi tôi. Sau đó họ lịch sự yêu cầu tôi đừng đi tàu điện ngầm nữa.

Ý tôi là cảnh sát trên tàu ấy, không phải gia đình Johnson.

"Ồ, phải rồi" tôi đáp. "À, lần đó tóc cháu vẫn còn màu đỏ và mọi người có thể nhận ra cháu. Nhưng bây giờ ..." tôi vỗ nhẹ lên mái tóc mới của mình. "Họ không nhận ra được đâu."

Cô Theresa tiếp tục với vẻ lo âu.

"Nhưng bố mẹ cô..."

"...muốn cháu học một việc làm đúng đắn", tôi chêm vào. "Còn cách nào hơn cho cháu so với việc đón phương tiện gia thông công cộng, như tất cả những người bình dân khác?"

Tôi có thể nói Rebecca ấn tượng trước cách dùng từ "bình dân" của tôi, cụm từ tôi lấy trong sách luyện thi SAT của chị Lucy. Chị Lucy chẳng tí thời gian nào thực sự đọc quyển sách đó. Chỉ ít chị Lucy đã chẳng biểu lộ thái độ nào phản ứng lại vào cái lần tôi gọi chị là nữ quái (trong sách SAT định nghĩa đó là "ma quỷ hay yêu quái, nhất là một hồn ma lẳng lơ muốn ngủ với nam giới trong đêm mà không cho họ biết") vì chị ấy cho rằng đó là lời khen ngợi.

(SAT là một trong những chương trình kiểm tra của Hội đồng học nhằm đánh giá khả năng học sinh ứng dụng những kiến thức đã học ở trường để phân tích và giải quyết những vấn đề mà họ thường gặp ở bậc đại học hoặc cao đẳng)

Thật chẳng dễ gì hạ gục cô Theresa nhưng cuối cùng tôi cũng xoay sở xong. Đến khi nào mọi người mới nhận ra tôi đã là người lớn, đủ trưởng thành để tự lo liệu cho bản thân? Ý tôi là rõ ràng tôi đã đủ khôn lớn để học lớp vẽ sống động, chưa nói đến việc đi làm thêm, vậy không đủ lớn để tự đi tàu điện ngầm sao?

Thôi thì sao cũng được. Ở bang khác, giờ này tôi đã có xe riêng. Đúng là cái số của tôi thế đấy khi sống ở khu vực có luật cấp phép lái xe gần như khắt khe bằng luật cấp phép sử dụng súng.

Cuối cùng cô Theresa cũng cho tôi đi... nhưng chỉ vì cô ấy có lựa chọn nào khác đâu, thật đấy. Bố tôi làm việc muộn hơn bao giờ hết tại văn phòng ở Ngân hàng Thế giới, mẹ tôi thì dính chặt vào vụ kiện tụng mới nhất, vì vậy cô ấy không thể gọi bố mẹ tôi nhờ giúp đỡ. Họ còn không về nhà đúng giờ ăn tối nữa mà. Và họ đã dẹp bỏ ở chúng tôi toàn bộ ý niệm là phải dành thời gian để cả nhà

cùng nhau ăn tối,nói chi đến chuyện giám sát chúng tôi.

Không phải chúng tôi cần giám sát.Tất cả chúng tôi gần như chạy theo lịch trình riêng của mỗi người: tôi có lớp học vẽ,Potomac Video hay công việc đại sứ thiếu niên mỗi ngày sau giờ học ,chị Lucy đi cổ vũ hoặc đến khu thương mại,kể cả làm việc hay chơi đùa còn Rebecca ,nào là học kèn clarinet,nào là hội Câu lạc bộ cờ vua,lớp khí công và bất cứ thứ gì khác trong thế giới nữ sinh thiên tài kỳ lạ của con bé.Quả là đáng kinh ngạc nếu có ai đó trong chúng tôi thấy được mặt mũi Rebecca.

Tôi sung sướng ra khỏi nhà và hòa mình vào khí trời khô khan lạnh lẽo của tháng mười một.Tôi cũng sung sướng khi nhiệm vụ đại sứ thiếu niên phục vụ Nhà Trắng đã giúp tôi có “đế yêu” của riêng mình.Đây là thứ vật dụng khiến tôi có nhiệm vụ học cách tiết kiệm tiền làm thêm.Chị Lucy phải trả tiền điện thoại của chị ấy(à,cho bất cứ cuộc gọi nào không phải gọi đến bố hoặc mẹ để xin phép được nán lại muộn hơn ở những buổi tiệc mà chị ấy đang tham dự)

Tôi,trái lại,có điện thoại hoàn toàn miễn phí

Làm người hùng quốc gia phải được hưởng lợi ích chứ,tôi đoán thế.

“A lô”,tôi nhẹ nhõm khi cô bạn thân Catherine nghe điện thoại chứ không phải bố mẹ hay em trai của cô ấy.Catherine không có điện thoại di động nên tôi phải gọi đến nhà.

“Tớ đây” tôi lên tiếng. “Tớ làm rồi”

“Trông thế nào hả?”,Catherine hỏi

“Tớ nghĩ nhìn cũng được”,tôi đáp. “Rebecca nói tớ trông như Joan of Arc”.

“Bà ấy xinh đấy”, Catherine khích lệ “dù sao cũng xinh đẹp cho đến khi bị thiêu cháy.Còn chị Lucy nói sao?”

“Rằng tớ giống Ashless Simpson”

“Cực xinh !” Catherine ngạc nhiên.

Thấy chưa,đây là vấn đề với Catherine .Tôi muốn nói cô ấy là bạn thân nhất của tôi và tôi vô cùng yêu quý cô ấy.Nhưng đôi khi cô ấy nói những điều như thế đấy và tôi lo cho cô ấy.Thật lòng lo lắng .Vì điều gì sẽ xảy ra đến với Catherine khi cô bước ra thế giới thực bên ngoài? Cô sẽ bị lợi dụng ngay.

“Catherine”,tôi nói. “Tớ không muốn mọi người nghĩ tớ là bản sao của Ashlee Simpson .Điều đó chẳng tuyệt chút nào”.

“Ồ”,Catherine thốt lên. “Thôi được,xin lỗi nhé”.Cô ấy có vẻ nghĩ ngợi về chuyện này trong giây lát rồi hỏi tiếp “VẬY ...chị Lucy còn nói gì nữa không?”

“Rằng mẹ sẽ xử tớ cho xem”

“Ồi”,Catherine kêu lên.”Thế chẳng hay ho gì”

“Tớ không quan tâm”,tôi đáp trong lúc lao xuống con đường vương đầy lá vàng.

Chúng tôi sống tại Clevelanland Park,một khu vực của thành phố Washington D.C,không cách xa lắm căn nhà số 1600 Pennsylvannia Avenue,tức Nhà Trắng,nơi bạn trai tôi sống trong khu của

tôi hay ở khu Chevy Chase trên kia,nói anh Jack ,bồ chị Lucy sống trước khi vào đại học xa nhà.

“Đó là tóc của tớ”,tôi nói vào điện thoại. “Tớ có thể làm những gì tớ muốn”

“Sức mạnh cho mọi người”,Catherine đồng tình. “Giờ cậu đang đến xưởng vẽ hả?”

“Ừ”,tôi đáp. “Tớ đón tàu điện ngầm”

“Chúc cậu may mắn”, Catherine nói. “Coi chừng mấy cái Kỳ nghỉ của gia đình Johson đang diễn ra nhé.Và cho tớ biết David nói gì,về tóc của cậu ấy”

“Hết,tắt đài”,tôi nói vào điện thoại ,một câu đùa vì đó là cách chúng tôi ngừng cuộc nói chuyện trên điện đài cầm tay lúc còn bé.Thật ra,điện thoại di động cũng giống điện đài cầm tay thôi.Chỉ có điều chúng đắt tiền hơn.Điều đáng buồn là bố mẹ Catherine không cho cô ấy một cái nên trò này chỉ thực hiện từ một phía.Bố mẹ Catherine rất nghiêm khắc và thậm chí không cho cô ấy nói chuyện điện thoại với con trai,không cho đi chơi riêng,trừ khi có cả nhóm bạn,điều này hết sức khó khăn đối với cô ấy và bạn trai...hồi đó khi cô ấy vẫn có một anh chàng.Không may cho Catherine,ông bố làm ngoại giao của bạn trai cô đã đưa anh chàng sang Qatar và bây giờ cô với Paul ở cách xa nhau như chị Lucy và anh Jack...

Chỉ có điều Qatar xa hơn đảo Rhode rất nhiều nên Paul không bao giờ lái xe về vào cuối tuần được.

Bố mẹ Catherine ,ngoài việc không cho cô sử dụng điện thoại di động,họ còn không bao giờ để cô đi tàu điện ngầm một mình.Thật ra bố mẹ tôi cũng sẽ chẳng hài lòng lắm nếu biết chuyện này.Không phải vì họ lo sợ tôi đi lạc hay bị bắt cóc đem bán làm nô lệ da trắng (điều đó đã xảy ra tại khu Midwest,ở những nơi như Mall of America nhiều hơn trên tàu điện ngầm...Tôi biết được nhờ đã xem một tập phim về sự việc đó trên chương trình National Geographic Explorer cùng Rebecca) mà vì toàn bộ chuyện “ Kỳ nghỉ của gia đình Johnson đang diễn ra”.

Đáng buồn là vụ việc đó không khiến bố mẹ tôi lo lắng đến mức bảo tôi thôi việc ở Potomac Video.

Thế những tôi có thể thấy ngay rằng,nhờ màu tóc mới nên mọi chuyện diễn biến khác hẳn.Chẳng ai trên tàu nhận ra tôi.Thậm chí chẳng ai thèm liếc mắt nhìn tôi đến hai lần như đang cố nhớ ra trước đó họ đã gặp tôi ở đâu.Tôi đến thẳng R Street và Connecticut,đối diện Founding Church of Scientology,nơi xưởng vẽ của cô Susan Boone tọa lạc mà không bị người nào hỏi “ Này,ấy có phải Samantha Madison không?” hay “ Này,chẳng phải hè năm rồi có bộ phim về đảng ấy à?”

Tôi quá vui sướng vì lần này không bị ai nhận ra,chạy một mạch băng qua Static,cửa hiệu bán băng đĩa cạnh xưởng vẽ,thậm chí không dừng lại ngó xem họ có thứ gì hay ho không...cho dù tôi đã dừng lại thích thú ngắm nhìn bóng mình phản chiếu trên cửa sổ của cửa hiệu .Tôi cực kỳ đặc chí khi có vẻ ngoài trông khác đến mức mọi người còn không biết tôi là ai.

Bởi lẽ,đối với tôi,khác biệt có nghĩa là tốt đẹp hơn.

Tuy nhiên tôi không hoàn toàn chắc rằng David cũng nghĩ vậy khi anh ấy bước vào xưởng vẽ sau đó vài phút .Anh hướng mắt về phía tôi rồi nhìn lướt qua tôi như thể đang tìm kiếm người khác...

...Sau đó anh vờ ngạc nhiên khi nhận ra cô gái đang ngồi hai bên trên băng ghế dài trước mặt anh chính là tôi.

Tôi không thể nói về mặt của David thể hiện anh thích hay không thích mái tóc của tôi.Ý tôi là anh ấy mỉm cười nhưng điều đó chẳng có nghĩa gì.David thường ngày là người vui vẻ,không hề ủ rũ như anh Jack,bồ chị Lucy,cho dù theo cá tính,David cũng có tài họa sĩ như anh Jack,nếu không

nói là còn hơn hẳn. Dù đó chỉ là ý kiến của riêng tôi.

Bản thân tôi cũng cho rằng David đẹp trai hơn anh Jack nhiều, với đôi mắt xanh lục, không phải nâu lục mà là xanh trong veo như bãi cỏ ở Great Lawn vào mùa xuân. Anh David còn có mái tóc mềm, màu sẫm, bóng bệ.

Đây không phải cuộc so sánh xem bạn trai của ai, của tôi hay của chị Lucy, hấp dẫn hơn.

Nhưng sự thật thì người ấy của tôi cực kỳ thu hút. Cho dù chúng tôi đã có tình cảm với nhau hơn một năm nhưng tim tôi vẫn đập loạn lên thật khác lạ mỗi khi thấy anh.. là anh David ấy. Rebecca bảo đó goik là “Trạng thái rung mình ớn lạnh.”

Tôi không quan tâm trạng thái đó gọi là gì hay do nguyên nhân gì. Tất cả những gì tôi biết là tôi yêu David. Anh ấy ngay...đằng kia. Khi bước vào phòng, anh ấy không chỉ bước vào.. mà còn lấp đầy cả căn phòng, tôi nghĩ do anh ấy quá cao, to xương và mọi thứ khác. Khi hôn tôi, David phải cúi người xuống để chạm đến môi tôi và đa phần thời gian anh ấy ôm khuôn mặt tôi trong tay để giữ yên nó...

Siêu nóng bỏng!

Nhưng không nóng bỏng bằng cách anh ấy nhìn tôi, đôi lúc.. như hiện giờ chẳng hạn.

Bố mẹ tôi, ngoài quy định “việc làm đúng đắn” còn ủng hộ thói quen tu quần (nghĩa là giờ đây chúng tôi phải bắt đầu giặt ủi quần áo của mình thay vì cô Theresa vẫn làm trước đây) để chúng tôi học cách sống như những người bình thường trong xã hội, tức là những người sạch sẽ. Thế nên thứ sạch sẽ duy nhất tôi có thể tìm thấy để mặc đến lớp, vì tôi không nhớ giặt ủi quần áo, là chiếc áo thun đen hãng Nike đã gửi cho tôi, với hy vọng tôi mặc nó vào lần tiếp theo lên tivi, như ở buổi họp cộng đồng trên kênh MTV tuần sau.

Đó rõ ràng là một lợi ích khác khi làm nữ anh hùng quốc gia.. có quần áo miễn phí.

Có điều dù thích thương hiệu Nike nhưng tôi cố không dính vào mấy vụ sắp đặt sản phẩm rùm beng đó. Vậy nên từ trước tới giờ tôi chưa từng mặc chiếc áo ấy. Đây là lý do tôi không hề biết gì đến khi nhìn thấy khuôn mặt David biểu lộ rằng nó có phần hấp dẫn, tức là chiếc áo hấp dẫn. Tôi có bộ ngực không lớn cũng chẳng nhỏ, thật mà. Chỉ là kích cỡ bình thường thôi nhưng tôi đoán chiếc áo này chắc hơi ôm sát và nó làm ngực tôi nhô ra hơn mọi khi.. cộng thêm cổ áo chữ V nên rõ ràng nó làm lộ ngực nhiều hơn những chiếc áo tôi vẫn hay mặc.

Điều này giải thích tại sao lúc David nhận ra tôi, anh ấy chẳng hề chú ý đến gì tóc tôi. Giây phút thấy tôi, ánh nhìn của anh chĩa thẳng vào ngực tôi. Rồi khi đến ngồi xuống băng ghế bên cạnh, anh chỉ nói vồn vện “Chào Sharona”

“Chào anh Daryl”, tôi đáp lại

Daryl và Sharona là tên dân dã của chúng tôi. Bạn biết không, chúng tôi nghĩ mình sẽ được đặt tên như thế nếu ra đời tại một thị trấn thay vì ở Cleveland Park (tôi) hay Houston, Texas (David)

Như thế không nói lên rằng bất cứ ai có tên Daryl hay Sharona đều nhất thiết phải là người thôn quê hay sống ở thị trấn. Đơn giản nếu chúng tôi là người miền quê, đó là những cái tên chúng tôi nghĩ sẽ có được..

Ồ, đó là chuyện của hai người ấy mà. Bạn cũng biết là những người có tình cảm với nhau một thời gian sẽ có những điều riêng tư chứ? Như bố mẹ tôi thỉnh thoảng vẫn gọi nhau là “cục cưng”, bắt chước một tập phim họ từng xem. Cái tên Daryl và Sharona cũng thế đấy.

Chỉ có điều nghe không thấy rùng rợn.

“Anh thích chiếc áo của em”,Daryl/David nói tiếp

“Vâng,điều đó phần nào đã rõ ràng”,tôi đáp

“Em nên mặc những kiểu áo thể này thường xuyên hơn”.Daryl/ David nói,trông anh chàng chẳng ngượng ngùng chút nào dù đã quá lộ liễu “nhìn chòng chọc” (trong sách SAT định nghĩa đó là “thích thú ngắm hay quan sát với ánh mắt nhìn nghiêng”)vào tôi.

“Em sẽ cố ghi nhớ điều này”,tôi nói. “Ngước lên chút đi anh,thế còn tóc em thì sao?”

Anh ấy vẫn dán mắt vào áo tôi “Thật tuyệt”

“David,anh thậm chí còn chưa nhìn lấy một cái”

David giật cái nhìn chăm chăm ra khỏi ngực tôi và ngước lên mái tóc tôi.Đôi mắt xanh của anh nheo lại

“Màu đen”.anh nói.

Tôi gật đầu. “Tốt lắm.Còn gì khác nữa không anh? Ví dụ như..anh có thích không?”

“Nó..”,anh ấy chăm chú nhìn mái tóc tôi thêm chút nữa. “Nó quá đen”.

“Thì đúng rồi”,tôi lên tiếng.”Kiểu này được gọi là Đen Mun mà.Điều đó khiến em tin rằng nó chắc hẳn phải màu đen.Anh có thích không ,đó mới là điều em muốn biết?”

David nói “À,em sẽ không còn phải lo lắng có người gọi em là Đầu đỏ nữa nhé”

“Em biết rồi,nhưng anh thấy có đẹp không?”

“Nó trông..”.David nhìn trở xuống ngực tôi “Tuyệt”

Ôi trời! Tôi tự hỏi hãng Nike có biết sức mạnh chiếc áo của họ tác động đến hốc mắt bạn trai của người mặc không.Dù sao ít ra cũng ảnh hưởng đến bạn trai tôi.Ảnh hưởng rất nhiều đến khả năng David sẽ đưa ra ý kiến chân thành về diện mạo mới của tôi.Tôi nghĩ mình sẽ phải đợi.

“Lạy chúa,tóc em sao thế này?”.Cô Susan Boone trông kinh hãi.

“Em nhuộm tóc”,tôi đáp,sờ tay lên lọn tóc xoắn mềm rũ.Tôi không thể nói về mặt của cô Susan tỏ ra tán thành hay không,vì trông hết cách cô Theresa và chị Lucy đã..sửng sốt. “Cô không thích sao?”

Cô Susan cắn môi.

“Em biết không Samantha”,cô lên tiếng, “có cả ngàn phụ nữ sẽ chịu để có được màu tóc như tóc em trước đây.Cô hy vọng màu đen này không...không phải màu vĩnh viễn”

“Gần như vậy thôi”,tôi trả lời yếu ớt.Xưởng vẽ đang ngập tràn những sinh viên của lớp vẽ sống động.Ngoại trừ Rob,đặc vụ của David (vì là con trai tổng thống nên David không được phép đi đâu mà không có ít nhất một nhân viên đặc vụ theo sau),tôi không còn biết ai khác.

Thế nhưng cho dù tôi không quen bất cứ người nào trong lớp vẽ ngày thứ năm nhưng tất cả họ đều đang lắng nghe cuộc trò chuyện giữa chúng tôi, tôi và cô Susan.

Ồ, họ đang giả vờ không nghe, mà lúi húi với chì than và giấy vẽ để sắp đặt chúng đâu vào đấy.

Nhưng họ đang nghe đấy, tôi có thể khẳng định như vậy.

“Thật ra em chỉ muốn có sự thay đổi”. Tôi nói cố bênh vực quyết định có vẻ dở tệ của mình

“Thôi đó là đầu tóc của em mà”. Cô Susan nhún vai nói, sau đó cô hất đầu về phía chiếc mũ sắt quân đội David cho tôi năm ngoái, một chiếc mũ trang trí bằng hoa cúc trong sân Nhà Trắng, nằm ở kệ bên trên bồn rửa tay. “Cô đoán em không cần nó nữa đâu nhỉ”

Đúng thế! Tôi chỉ đội nó vì Joe, con qua cúng của cô Susan được thả đi lang thang quanh quần trong suốt các buổi học, nó bị ám ảnh khủng khiếp với máu tóc đỏ của tôi và thường thả bom lên đầu tôi nếu tôi không đội chiếc mũ bảo vệ ấy. Tôi liếc nhìn con vật khó ưa, tự hỏi giờ đây nó có để tôi yên không.

Nhưng Joe đang bận rửa lông trên càn, chẳng đoái hoài đến bất cứ ai, đến con bé có kiểu tóc Đen Mun

Ôi! Hiệu quả rồi! Joe chẳng khiến tôi bận tâm nữa!

“Anh nghĩ nó đẹp đấy chứ”. David cất tiếng, cuối cùng anh đã để ý đến thứ khác ngoài bộ ngực trong chiếc áo mới của tôi.

“Thật không?” tôi hỏi, khó khăn lắm mới vực dậy một tia hy vọng. Cuối cùng cũng có một phản hồi tích cực (từ người tận mắt nhìn thấy, cam đoan của Catherine qua điện thoại không được tính). “Nó không quá giống... Ashlee Simpson chứ anh?”

David lắc đầu “Không đời nào, giống Enid trong phim Ghost World”

Vì đó chính là diện mạo tôi muốn giống nên tôi tươi cười rạng rỡ.

“Cám ơn anh”, tôi nói. Anh ấy quả thật là người bạn trai tuyệt vời nhất, cho dù anh ấy hơi bị ám ảnh với bộ ngực của tôi.

“Nào, mọi người” cô Susan lên tiếng, bước đến đứng cạnh chiếc bục thấp nằm giữa phòng, bên ngoai chiếc bục đó cô phủ một lớp sa-tanh màu sáng. “Chào mừng tất cả đến với lớp vẽ sống động. Như các bạn thấy, chúng ta có vài người lần đầu đến đây. Đây là David, Rob...” cô chỉ vào nhân viên đặc vụ của David, “..và Samantha”

Mọi người rì rầm cất tiếng chào chúng tôi. Tôi không thể nói có bao nhiêu người trong số họ nhận ra David hay tôi đã lên tivi. Có thể không ai, có thể tất cả. Bất luận thế nào, họ cũng thật điềm tĩnh, không nhìn chằm chằm, cười rúc rích hay bất cứ điều gì. Không phải tôi mong họ làm vậy vì tất cả họ đều là người lớn, hơn nữa còn là họa sĩ. Ý tôi là bạn phần nào mong chờ các họa sĩ cư xử “tí ti” (trong sách SAT định nghĩa đó là “lượng ít ỏi”) chứng chặc hơn, nói sao nhỉ, so với kiểu người lớn thông thường, không phải họa sĩ của bạn.

“Vậy chúng ta bắt đầu nhé”. Cô Susan gọi người nào đó đang ở phía sau phòng “Terry ơi, mọi người đã sẵn sàng chờ em”

Terry, một anh chàng cao ráo, mảnh khảnh trạc hai mươi tuổi khoan thai bước lên bục, vì lý do nào đó anh ta không mặc gì ngoài chiếc áo choàng. Tôi nghĩ có lẽ bởi chúng tôi có nhiệm vụ thực

hiện kiểu vẽ cổ điển nào đấy.

Điều này tuyệt đây,vì tôi đâu biết chúng tôi sẽ vẽ người mẫu trong trang phục ấy.

Công việc này sẽ gian nan hơn chuyện vẽ trái cây hay sừng bò,tôi biết thế.Chiếc áo choàng của Terry có họa tiết hình cánh hoa,khó mô phỏng giống hệt được.Nhất là ở những chỗ vải xếp nếp.

Tôi nhấp nhúm trong trạng thái hăm hở.Tôi biết chỉ có người lập dị mới háo hức về chuyện vẽ họa tiết cánh hoa.Nhưng tôi là người lập dị mà.Hay tôi cứ nghe bạn bè nói thế hầu như mỗi ngày,gần như mỗi lần tôi mở miệng trong trường,dù chỉ thốt ra những điều vu vơ,như Gwen Stefani đã viết ca khúc "Simple Kind of Life" vào đêm trước khi nhóm No Doubt ghi âm bài hát

Sau đó Terry leo lên bục nhô cao và tôi thấy chuyện vẽ mấy họa tiết cánh hoa sẽ chẳng còn khó chút nào.Vì tôi vừa cầm bút chì lên thì Terry đã giật ngay thắt lưng áo choàng và chiếc áo rơi xuống vũng nước dưới chân anh ta.

Và bên dưới chiếc áo,anh ta...Ôii, hoàn toàn khỏa thân.

Mười điều thật sự khiến tôi bị sốc trong suốt cuộc đời là:

10. Gwen Stefani ra mắt album đơn ca.Ý tôi là,tôi nghĩ điều đó thật tuyệt ,đừng hiểu lầm.Nhưng những người còn lại trong ban nhạc thì sao? Tôi lo lắng về họ ,tất cả.Ngoại trừ Tony,tất nhiên vì đó là kẻ làm tan nát trái tim chị ấy.

9. Đám cưới của J.Lo và Ben hoãn lại.Nghiêm túc đấy.Tôi nghĩ hai người ấy được sinh ra để dành cho nhau.Và rồi chuyện Marc Anthony là sao chứ? Ý tôi là anh chàng thấp hơn chị ấy mà,đúng không?Không phải chuyện đó sai trái gì,nhưng giống như chị ấy chọn một người P Diddy có thể đánh cho nhừ tử,Và thế là sai lầm.

8. Lindsay Lohan thủ vai chính trong bộ phim " Herbie The Love Bug" .Không đùa đâu.Sao họ lại làm những bộ phim ấy nhỉ?Làm thế nào điều đó có thể được coi là ý tưởng hay ho chứ?

7. Qua được môn tiếng Đức học kỳ 1 ,học kỳ 2.

6. Con trai cô Theresa ,Tito đăng ký vào Đại học kỹ thuật và vượt qua học kỳ đầu tiên với kết quả mỹ mãn.

5. Cảnh tượng chị Lucy tự giặt ủi quần áo của mình.

4. Britney Spears kết hôn với vũ công trong nhóm múa phụ họa của chị ấy.Chẳng lẽ chị ta không học được gì từ J.Lo sao?

3. Kristen Parks mời tôi đến dự sinh nhật mười sáu tuổi của cô ấy tại công viên Six Flags Great Adventure (tôi không đi)

2. Bạn trai tôi lưu luyến bộ ngực của tôi nhiều đến mức thậm chí không để ý đến màu tóc mới tinh của tôi.

Và điều số một thật sự khiến tôi bị sốc:

1. Anh chàng khỏa thân đầu tiên tôi từng thấy lại là một người hoàn toàn xa lạ.

Thôi được, thì trước đây tôi đã thấy họ, mấy anh chàng trần trụi ấy. Trên tivi chứ đâu. Tại New York, khi đến đó vì việc của Liên Hợp Quốc, có cả một kênh công khai dành riêng chiếu những gã không mặc quần áo.

Và tất nhiên tôi đã thấy bức tượng chàng mục đồng David của danh họa Michelangelo. Chưa kể tất cả các tác phẩm nghệ thuật kinh điển tại phòng trưng bày quốc gia, những thứ ấy, bạn biết đấy, hầu hết đều là tác phẩm khỏa thân.

Nhưng có bao giờ tôi thấy gã đàn ông không thân thích nào khỏa thân ngay trước mắt và gần đến thế đâu? Tôi hoàn toàn không trông đợi điều này xảy ra với một người mà thậm chí năm phút trước tôi còn chưa quen biết.

Nói thật, tôi nghĩ anh chàng khỏa thân đầu tiên tôi thấy gần sát và trực tiếp như thế sẽ phải là bạn trai tôi, David chứ.

Hay tôi đang hy vọng thế. Con trai mà, chuyện đó không diễn tiến theo kế hoạch.

Tôi nhìn quanh để xem có ai khác ngạc nhiên như tôi khi thấy Terry nguyên mẫu thế kia không.

Nhưng tất cả những người khác đều đang hí hoáy vẽ, kể cả David, kể cả Rob.

Xin lỗi, nhưng chuyện gì thế kia? Chẳng lẽ tôi là người duy nhất tỉnh táo trong phòng sao? Tại sao tôi là người duy nhất lên tiếng “Ơ, này, có ai khác để ý đến anh chàng đang khỏa thân đằng kia không? Hay chỉ mình tôi thôi?”

Ừ, hình như đúng vậy thật. Không ai khác chớp mắt nữa là. Họ chỉ cầm bút chì lên và bắt đầu phác họa.

Ôi, rõ ràng tôi đã để lỡ điều gì đó ở đâu rồi.

Không biết làm gì khác, tôi giả vờ đánh rơi cục tẩy rồi khi cúi nhặt nó lên, tôi lén nhìn trộm thật nhanh sang bản vẽ của họ, bản vẽ của David và Rob ấy. Tôi chỉ muốn xem họ có...bạn biết rồi đấy, có vẽ tất cả mọi thứ của Terry không. Hay có lẽ họ sẽ để một khoảng trống tao nhã quanh cái-bạn-biết-là-gì-rồi-đấy của anh ta. Vì có lẽ đó là điều bạn phải làm. Tôi không biết, thậm chí tôi còn không gọi tên nó. Vậy làm thế nào tôi vẽ được nó bây giờ?

Tuy nhiên tôi thấy mặc dù không biến cái-bạn-biết-là-gì-rồi-đấy của Terry thành tiêu điểm của bài vẽ nhưng cả David và Rob rõ ràng đều phác họa nó.

Vậy, hiển nhiên họ không gặp vấn đề gì với chuyện vẽ một anh chàng khỏa thân.

Ấy thế tôi phải thừa nhận tôi không hiểu lắm về toàn bộ sự việc. Những người khác thế nào nhỉ? Hay bạn sẽ vẽ nó dễ hơn nếu bạn cũng có. Bạn biết mà, cái công cụ ấy đấy.

Và dù sao đi nữa thì làm gì Terry đủ tiêu chuẩn trở thành đối tượng khỏa thân làm mẫu chứ? Anh ta còn không đẹp trai nữa là đằng khác. Anh ta hơi mảnh khảnh và chẳng có chút cơ bắp nào để khoe ra. Thậm chí trên bắp tay bên trái của Terry còn có hình xăm 1 trái tim bị mũi tên xuyên qua. Thực tình anh ta trông khá giống Chúa Jesus với mái tóc dài màu vàng và bộ râu xồm xồm.

Chỉ có điều tôi chưa thấy nhiều hình ảnh Chúa Jesus khỏa thân.

“Samantha ời”

Cô Susan gọi rất khẽ, cô cố chuyện trò thì thầm trong giờ học, hạ giọng nhỏ hơn cả tiếng đài phát thanh đang bật kênh nhạc cổ điển êm dịu.

Thế nhưng tôi vẫn giật bắn người mặc dù cô Susan gọi dịu dàng như thế. Bởi lẽ tiếng nhạc cổ điển không đủ khiến tôi dịu lại trong trạng thái đang chú tâm đến gã khóa thân thái quá.

“Dạ”, tôi kêu lên. Chẳng vì lý do gì nhưng mặt tôi bắt đầu đỏ bừng. Tất nhiên điều này là 1 phần trong tai họa cho những người tóc đỏ. Chẳng hạn như có khuynh hướng hay đỏ mặt vô cớ. Tôi nhận thấy gò má mình càng lúc càng nóng hổi. Tôi bắn khoản liệu với mái tóc mới màu đen, sự đỏ mặt của tôi có dễ nhận thấy như hồi đỏ không, cái hồi gò má chuyển sang cùng màu với mái tóc cắt ngang trán ấy. Tôi đoán có lẽ còn dễ nhận thấy hơn chứ. Màu tương phản với màu đen, bạn biết mà, đó chính là màu đỏ. Thêm nữa chần mảy của tôi vẫn còn màu đỏ. Mặc dù tôi đã chải mascara đen trên lông mi.

“Có vấn đề gì à? Sao em không vẽ?”. Cô Susan đã nói khẽ khi ngồi xuống cạnh ghế của tôi.

“Không có vấn đề gì đâu ạ”. Tôi đáp nhanh. Có lẽ là quá nhanh vì tôi nói hơi lớn tiếng và David liếc sang, khẽ cười rồi quay lại với bài vẽ của anh ấy.

“Em chắc không?”, cô Susan ngược mắt lên Terry. “Em có góc nhìn thật tuyệt vời”. Cô lấy một mẫu chì than từ chiếc túi nhỏ trước mặt tôi và phác họa đường nét xương xẩu của Terry lên giấy vẽ của tôi. “Từ vị trí này em thật sự có thể nhìn thấy phần dây chằng vùng bẹn của cậu ta. Đó là đường từ xương chậu tới háng. Đường nét đó của Terry đúng là được xem như...”

“O”, tôi khẽ nói một cách không thoải mái chút nào. Tôi phải nói gì đó. Tôi *phải* làm thế. “Dạ, chính điều đó đấy ạ. Em thực sự không mong đợi nhìn thấy phần dây chằng vùng bẹn của anh ta”

Cô Susan rời mắt khỏi bài vẽ và ngược nhìn tôi. Cô ấy hẳn đã chú ý có gì đó trong giọng nói của tôi vì mắt cô ấy mở to và cô kêu lên “Ôi, Ôi”

Cô Susan đã hiểu ra. Ý tôi là về Terry ấy.

“Nhưng...em nghĩ cô muốn nói gì hả Samantha” cô thì thào “khi cô hỏi em có muốn dự lớp vẽ sống động không?”

“Rằng em sẽ vẽ những thứ sống động”, tôi thì thào đáp lại, “không phải vẽ một anh chàng khóa thân”

“Nhưng đó là ý nghĩa của vẽ sống động mà”, cô Susan nói, trông cô như đang cố nín cười. “Điều quan trọng đối với tất cả họa sĩ là phải có khả năng vẽ hình thể con người, và em không thể làm điều đó nếu không thấy được cơ bắp và cấu trúc khung xương dưới da vì chúng bị ẩn giấu bên trong lớp áo quần. Vẽ sống động bao giờ cũng có nghĩa là vẽ người mẫu khóa thân”

“Ồ, *bây giờ* em mới nhận ra điều đó”, tôi lầm bầm.

“Ôi, em ời” cô Susan nói, không còn có vẻ muốn cười nữa. “Cô cứ tưởng em biết điều đó chứ”

Tôi để ý thấy David đang liếc nhìn về phía chúng tôi. Tôi không muốn anh ấy nghĩ có chuyện không ổn, tức là tôi không muốn bị bạn trai nghĩ rằng tôi hành động lập dị do nhìn thấy một gã trần trụi.

“Thật hay”, tôi nói, cầm bút chì lên và muốn cô Susan rời đi, để tôi lặng lẽ đổ mặt. “Giờ em vẽ ngay đây. Tất cả đều tốt đẹp”

Tuy nhiên cô Susan Boone có vẻ như không tin tôi.

“Em chắc không?” cô hỏi gặng. “Em ổn cả chứ?”

“Em sung sức lắm”, tôi đáp.

Lạy Chúa, không thể tin được tôi đã nói mình sung sức. Chẳng biết cái gì xui khiến tôi. Thấy cảnh tượng một gã khỏa thân, và tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra để nói là “Em sung sức lắm” ư?

Tôi không biết làm thế nào để qua được hết giờ học còn lại. Tôi cố chú tâm vào chuyện vẽ những gì tôi *thấy*, không phải những gì tôi *biết*, cách cô Susan đã dạy trong những bài học đầu tiên. Tôi vẫn *biết* mình đang vẽ một gã không mặc gì nhưng cũng đỡ hơn khi tất cả những thứ tôi thấy là một đường nét đi theo chiều này, một đường nét khác đi theo chiều kia, rồi một bóng ở đây, một bóng ở kia, cứ thế. Bằng cách phân tách Terry ra thành rất nhiều mặt phẳng và những chỗ lồi lõm, tôi có thể đưa ra một bức vẽ anh chàng khá giống thực và thậm chí gần như đẹp để (nếu tôi có thể tự mình nói thế)

Cuối buổi học, khi cô Susan yêu cầu tất cả đặt bài vẽ lên bệ cửa sổ để chúng tôi có thể nhận xét, phê bình tác phẩm của nhau, tôi thấy bức vẽ của mình không đẹp cũng chẳng xấu hơn những người kia. Bạn không thể nhìn bức vẽ của tôi mà nói rằng đây là lần đầu tiên tôi vẽ một anh chàng khỏa thân

Thế nhưng cô Susan lại nói tôi bố trí đối tượng của bài vẽ lên trang giấy chưa thật tốt. Điều đó về cơ bản có nghĩa bức vẽ của tôi chỉ có mỗi Terry, lơ lửng xung quanh, không có thêm một bối cảnh nào làm nền cho anh ta.

“Samantha à, những gì em vẽ ở đây”, cô Susan lên tiếng, “là sự miêu tả chính xác của các bộ phận. Nhưng em cần nghĩ bức vẽ là một tổng thể”.

Nhưng tôi không suy nghĩ nhiều về lời bình phẩm của cô Susan rằng các bộ phận đối chọi với tổng thể, bởi lẽ tôi biết bản thân có thể vẽ được bất cứ thứ gì đã là một kỳ tích, xét trên tình trạng tôi bị sốc cực độ trước anh chàng khỏa thân kia.

Sau đó, tình hình trở nên tồi tệ hơn khi chúng tôi đang định ra về thì Terry đến gần tôi và cất tiếng “Xin chào, anh thích bức vẽ của em. Em có phải cô nàng đã cứu mạng tổng thống không?”

May mắn thay, lúc đó anh ta đã mặc quần jeans vào, nên tôi có thể nhìn thẳng anh ta và đáp “Đúng vậy”.

Terry gật gù “Tuyệt, anh đã nghĩ vậy. Em biết không, hành động đó thật dũng cảm. Nhưng này, em đã làm gì với mái tóc vậy?”

“Chỉ là em muốn thay đổi thôi” tôi nhanh miệng trả lời

“Ồ” Terry thốt lên, ra chiều nghĩ ngợi. “Ừ, trông hay đấy”.

Nhận xét ấy không hoàn toàn tạo ra sự yên tâm, nếu bạn nghĩ về nó. Ý tôi là, vì nó xuất phát từ một người kiếm sống bằng cách chẳng mặc gì và đứng hết chỗ này đến chỗ khác.

Thế nhưng, tôi đoán trong xưởng vẽ, tôi không hay ho như mình tưởng, vì trên đường ra xe

(David đề nghị đưa tôi về nhà), anh ấy hỏi, giọng cười cợt “Em nghĩ gì về...phần dây chằng vùng bẹn của Terry?”

Tôi suýt nuốt luôn viên kẹo Certs vừa cho vào miệng.

“Ờ”, tôi đáp “Em thấy nó to”

“Thật ư?” tiếng cười tan biến trong giọng nói của David. “Của anh ta khá, ờ, dễ thấy nhỉ”

‘Không to như của vài người em đã thấy’, tôi nói, ý nhắc đến những anh chàng trên kênh công khai ở Manhattan.

Và rồi, bắt gặp vẻ choáng váng trên gương mặt David, tôi tự hỏi, liệu anh ấy có biết điều tôi muốn nói không, ý tôi là mấy gã tôi đã thấy trên tivi ấy.

Còn nữa, liệu chúng tôi có đang thực sự nói về chuyện phần dây chằng vùng bẹn không

“Tôi chỉ hy vọng lần sau sẽ là người mẫu nữ” nhân viên đặc vụ Rob cất lời, thiếu não nhìn xuống tập giấy vẽ “Nếu không, tôi sẽ có khối thứ phải giải thích với mấy đồng nghiệp khi trở về văn phòng”

David và tôi bật cười, riêng tôi cười hơi gượng. Tôi vẫn còn bị sốc. Tôi biết rằng, làm họa sĩ, lẽ ra tôi nên xem một cơ thể khỏa thân đơn giản chỉ là một cơ thể khỏa thân, một đối tượng của bức tranh tôi đang tạo dựng.

Đúng là tôi không thể thôi nghĩ ngợi về cái-bạn-biết-là-gì-rồi-đấy và tự hỏi nó có to như của Terry không (có thể không, phán đoán dựa trên phản ứng của anh ấy khi tôi nhận xét về phần dây chằng vùng bẹn)

Điều đó tất nhiên đưa tôi đến việc tự hỏi mình có *muốn* nhìn thấy cái-bạn-biết-là-gì-rồi-đấy của David không. Cho đến tận hôm nay, tôi khá chắc chắn là mình muốn. Bạn biết mà, một ngày nào đó.

Bây giờ tôi lại không chắc lắm.

Tất nhiên điều đó không hề dễ dàng. Tìm ra giây phút riêng tư với con trai của vị đứng đầu một đất nước tự do là cả vấn đề, nói như thế đã giảm nhẹ lắm rồi đấy. Nhất là khi luôn có người nào đó đeo tai nghe lớn vờn xung quanh.

Thế nhưng chúng tôi vẫn cố hết sức. Tất nhiên là ở nhà tôi. Bố mẹ tôi có nguyên tắc về chuyện ở trong phòng ngủ, đó là con trai không được phép lên trên ấy.

Nhưng bố mẹ *đâu phải* lúc nào cũng có ở nhà. Và cô Theresa thường không quanh quẩn trong nhà vào cuối tuần. Khi những người khác đi hết, đến buổi cổ vũ của chị Lucy, cuộc biểu diễn khí công của Rebecca hay bất cứ sự kiện gì, David và tôi thỉnh thoảng có cơ hội tham gia vào một trận đánh “môi lưỡi” ngắn ngủi, và nhiều lúc còn hơn vậy nữa. Thực tế là chủ nhật vừa rồi, mọi chuyện giữa chúng tôi diễn ra quá...quá *nồng nhiệt* đến mức cả hai không hề nghe tiếng cửa nhà đóng sầm lại. Chỉ vì chú chó Manet của tôi từ tầng phòng ngủ của tôi ở chui ra mừng người về nhà sớm hơn mọi khi (đó là Rebecca, con bé được đưa về từ bữa tiệc ngủ của một đứa bạn từ Smithsonian) nên chúng tôi mới không bị bắt gặp ở tư thế cực kỳ bất lợi.

Tôi không cho rằng Rebecca để tâm đến chuyện đó. Khi chúng tôi đi xuống cầu thang, ra về như cả hai không làm chuyện gì hứng thú hơn mấy bài tập về nhà, con bé nói một tràng “Anh

chỉ có biết rằng chất béo chuyển hóa, như chất trong bánh Oreo, chỉ chiếm khoảng 0.5% lượng calo hàng ngày của người châu Âu, trong khi con số đó của người châu Mỹ đến 2.6%, và đây chính là một trong những lý do tại sao người châu Âu mảnh mai hơn nhiều so với người châu Mỹ, bất chấp những miếng phô-mai mềm họ đã ăn?”

Đưa tôi đến cửa nhà sau khi chở tôi về từ bất cứ nơi đâu hai đứa đã đi, đó thật sự là khoảng thời gian *duy nhất* David và tôi trông mong cả hai sẽ được ở riêng với nhau vài phút...ít ra cho đến khi cô Theresa hay bố hoặc mẹ tôi nhận ra chúng tôi đang ở ngoài cửa và bắt đầu bật tắt liên tục ngọn đèn tại mái hiên.

Nói bạn nghe nhé, thật *vất vả* khi bạn trai của bạn là con tổng thống.

Dù sao đi nữa, khi đưa tôi đến cửa nhà trong buổi tối của ngày đầu tiên học lớp vẽ sống động, David đã kéo tôi vào bóng râm bên dưới cành liễu rũ ở sân trước, đó là thói quen của anh ấy, và ép chặt người tôi vào thân cây trong lúc trao cho tôi nụ hôn.

Đó cũng là thói quen của anh ấy. Phải nói rằng cả hai thói quen đó đều khiến tôi lâng lâng vui sướng.

Cho dù tối hôm đó, tôi vẫn phần nào cư xử thiếu tự nhiên vì chuyện anh chàng Terry khóa thân và không hoàn toàn tập trung vào chuyện hôn hít.

Tôi cho rằng David nhận thấy điều đó, vì lúc ngẩng lên, anh ấy hỏi bằng quơ “Em có thật sự nghĩ phần dây chằng vùng bẹn của anh ta nhỏ không?”

“Không”, tôi trêu David. “Anh có thật sự thích mái tóc của em không?”

“Có”, anh ấy trêu lại tôi. “Nhưng anh thật sự, thật sự thích chiếc áo em đang mặc. Em có muốn đến Trại David với anh vào Lễ Tạ ơn không? Nếu đi hãy hứa em sẽ mặc chiếc áo này nhé”

“Được thôi” tôi đáp, sau đó đầu tôi va mạnh vào thân cây khi tôi ngẩng phắt lên nhìn anh ấy. “Khoan đã, anh vừa nói CÁI GÌ?”

“Lễ Tạ ơn”, David trả lời, môi anh ấy lướt qua một bên cổ của tôi, hướng đến vành tai phải. “Chắc chắn em nghe nói về nó rồi mà. Đó là quốc lễ, theo truyền thống kỷ niệm bằng cách ăn thật nhiều gà tây và xem bóng bầu dục ...”

“Em biết Lễ Tạ ơn là gì, anh David à”, tôi ngắt lời “Em muốn hỏi Trại David là thế nào?”

“Trại David là khu nghỉ dưỡng của tổng thống đương nhiệm, cách xa Nhà Trắng, nằm ở Maryland...”

“Anh thôi giả ngốc đi”, tôi xen vào. “Em biết Trại David là gì. Anh xin bố mẹ anh thế nào để họ cho phép anh mời em đến đó?”

“Anh chẳng phải xin gì hết”, David nhún vai đáp “Anh chỉ hỏi bố mẹ có đưa em theo cùng được không, và bố mẹ nói tất nhiên là được. Anh phải thừa nhận chuyện đó diễn ra trước”

“Trước cái gì?”

“Trước khi bố mẹ anh thấy em đã làm gì với mái tóc. Nhưng anh chắc bố mẹ vẫn đồng ý để em đến. Vậy...đi nhé?”

“Anh nói NGHIÊM TÚC đó hả?” Tôi không thể tin anh ấy đùa dai về chuyện đó. Vì đó là chuyện

quan trọng, cực kỳ quan trọng. Bạn trai rủ tôi đi chơi xa với anh ấy. Qua đêm.

Ừ thì bố mẹ anh ấy sẽ có mặt ở đấy. Nhưng cho dù như thế, chuyện đó cũng chỉ có thể nói lên một điều.

Chẳng phải sao?

“Tất nhiên anh nói nghiêm túc”, David đáp. “Nào, Sharona, sẽ vui lắm. Ở đó có đủ trò để chơi. Cưỡi ngựa này, xem phim này, cờ Ấn Độ này”

Cờ Ấn Độ ư? Đó có phải kiểu tiếng lóng con trai dùng để ám chỉ chuyện ngủ với nhau không? Vì đây ắt hẳn là điều David nghĩ chúng tôi sẽ làm, đúng không nào? Ý tôi là quan hệ ấy. Chẳng phải các cặp cùng nhau đi chơi xa vào cuối tuần đều làm thế ư?

“Đừng nói với anh em không muốn nhé, Sharona” David nói “Anh biết em muốn mà”

Nhưng bằng cách nào vậy nhỉ? Sao anh ấy biết tôi muốn? Tôi đã phát ra rung động nào đấy rằng em-muốn-chuyện-đó mà ngay đến tôi còn không biết ư? Vì tôi không chắc mình muốn làm thế. Thôi được, thì đôi khi tôi chắc mình muốn, nhưng không phải lúc nào cũng vậy. Và nhất là không phải *ngay bây giờ*, sau khi bị buộc phải ngồi quan sát một gã khóa thân suốt ba giờ đồng hồ...

“Em nói gia đình em luôn phải đến nhà bà đón Lễ Tạ ơn” David tiếp lời, “Và rằng ở đó cực chán. Đúng không nào? Vậy hãy dẹp nó đi. Đến Trại David với anh nhé”

Tôi nên nói gì đây? Tôi không biết nói gì hết!

“Bố mẹ em sẽ KHÔNG BAO GIỜ để em đi chơi xa với anh đâu”. Thật đấy. Tôi buột miệng thốt ra như thế, chứ không phải là “Em không chắc mình đã sẵn sàng chưa, anh David à” hay “Anh muốn nói điều mà em nghĩ là anh đang muốn, phải không David, hay thực tình chuyện cờ Ấn Độ chỉ là...cờ Ấn Độ thôi?”

Không, tôi không nói câu nào giống vậy. Thay vào đó, tôi chỉ nói rằng bố mẹ sẽ không cho phép.

Điều đó phần nào là ý nghĩ an ủi tôi. Nhất là trong đó có chứa sự thật, vậy đó.

“Chắc chắn bố mẹ em sẽ cho phép mà” David nói, với thái độ bình tĩnh như mọi khi. “Nơi đó là Trại DAVID. Em sẽ ở đây cùng TÔNG THỐNG và cả khối nhân viên đặc vụ. Đương nhiên bố mẹ sẽ để em đi. Vả lại họ tin tưởng em mà. Hay chí ít đã tin, trước khi em làm mái tóc như thế này”

“David, anh đừng đùa nữa. Đây là...” Tim tôi đang đập hơi mạnh, không chỉ vì “rùng mình ớn lạnh”. “Đây là một bước tiến thật sự quan trọng”

“Anh biết”, David đáp “Nhưng chúng ta quen nhau hơn một năm trời rồi còn gì. Anh nghĩ chúng ta đã sẵn sàng. Phải không em?”

Sẵn sàng cho điều gì cơ chứ? Một dịp cuối tuần qua đêm ở Trại David, đầy đủ với gà tây và cờ Ấn Độ? Hay chuyện ngủ với nhau?

Anh ấy hẳn đang nói đến chuyện ngủ với nhau. Ý tôi là con trai không mời bạn đến Trại David với họ chỉ để ăn bánh bí ngô và chơi cờ, đúng không nào?

ĐÚNG CHỨ HẢ?

“Em chưa biết, David à”, tôi do dự. “Em nghĩ...Em nghĩ mình sẽ phải suy ngẫm về điều này. Việc này diễn ra quá nhanh”

Nhưng phải thế không? Thật vậy ư? Xét đến các sự kiện gần đây trong quá trình tiến triển mối quan hệ thì sao? Chẳng phải “kỳ nghỉ cuối tuần ở Trại David” chỉ là bước tiến đương nhiên tiếp theo sao?

“Thôi nào’, David lên tiếng, bàn tay anh luồn vào áo tôi. “Đồng ý đi em”.

Thật chẳng công bằng chút nào. Anh ấy đang dùng những ngón tay cực kỳ tài nghệ của mình thao túng cảm xúc của tôi. Hay... thao túng cảm xúc không nhiều như ...như “phần phụ” (trong sách SAT định nghĩa đó là “các bộ phận cơ thể”)

“Hãy nói em sẽ đi nhé”, anh thì thầm

Tôi chỉ muốn nói rằng thật vô cùng khó khăn để thốt ra điều gì cho đúng đắn khi một anh chàng đang đặt tay lên áo ngực của bạn.

“Em sẽ đi”, tôi thì thầm đáp lại

Sao tôi lại lòi bản thân vào những chuyện này được chứ?

Tôi nói thật đấy.

Mười nơi con gái thường trao thân cho bạn trai là:

10. *Ghế sau trên xe hơi của anh ấy*, như Diane Court trong phim *Say Anything* (thế nhưng xét đến chuyện cùng với Lloyd Dobler thì sự việc có lẽ không đến nỗi quá tệ)

9. *Khách sạn sau buổi khiêu vũ*. Đây đúng là bản rập khuôn. Quá nhiều cô nàng cứ nghĩ thật lãng mạn khi trao thân sau buổi khiêu vũ, hình như họ không nhận ra rằng buổi khiêu vũ chỉ là một thứ khác do đám người nổi tiếng tạo ra nhằm khiến những người không nổi tiếng cảm thấy buồn phiền vì không được mời tham dự.

8. *Giường của bố mẹ bạn khi họ đi nghỉ cuối tuần*. Eo ơi! EO ƠI. Đó là chiếc giường của *bố mẹ* bạn đấy, nơi bạn (có lẽ) đã được thụ thai. Ghê làm sao!

7. *Giường của bố mẹ ANH ẤY khi họ đi nghỉ cuối tuần*. Và sẽ chẳng ngưng ngừng gì hết nếu mẹ anh ấy tình cờ tìm ra đồ lót Hello Kitty của bạn nằm dưới tấm khăn trải giường.

6. *Trong căn lều ở trại hè*. Có ai đó không? Nó là căn lều đấy nhé. MỌI NGƯỜI AI CŨNG CÓ THỂ NGHE THẤY BẠN.

5. Trên bãi biển. Cát, đâu cũng thấy cát.

4. Bất cứ đâu ngoài trời. Chỉ 1 từ thôi: Vi trùng.

3. Phòng anh ấy. Ừ, được thôi, bạn có bao giờ tình cờ ngửi thấy mùi bốc ra từ vớ của anh ấy chưa? Toàn bộ căn phòng của anh ấy cũng có mùi y hệt thế đấy. Nói thật chứ chẳng chơi. Cho dù ngẫu nhiên anh ấy có sống ở Nhà Trắng. Và anh ấy không thể biết được chuyện đó, thật sự

không thể. Nó giống như mũi anh ấy đã quen với cái mùi ấy, cũng như mũi bạn quen với hương của lần khử trùng bạn sử dụng vậy đó.

2. Phòng của bạn.Ồ, thật ư? Bạn sẽ “làm chuyện ấy” ngay trước mặt búp bê Raggedy Ann và chú chuột bạn nuôi sao? Tôi không nghĩ thế.

Và nơi số một con gái thường trao thân cho bạn trai:

1. Trại David.À, đây có lẽ không phải nơi đa số mọi người sao thân cho bạn trai. Nhưng hình như nó là nơi tôi sẽ trao thân đấy

CHƯƠNG 3

Vấn đề là tôi đang nắm con át chủ bài (nó có nghĩa là gì cũng được, dù sao cũng là điều tốt).

Và con át chủ bài chính là bố mẹ tôi.
Và KHÔNG ĐỜI NÀO bố mẹ lại cho phép tôi bỏ qua Lễ Tạ Ơn ở nhà bà để đi chơi xa với bạn trai.

Cho dù đến Trại David.

Cho dù đi cùng tổng thống.

Điều đó có nghĩa không ngủ với nhau. Hay chơi cờ Ấn Độ, như David rõ ràng đã gọi như vậy.

Tôi sẽ không giả vờ rằng tôi quá lo lắng về chuyện đó. Chuyện bố mẹ không cho tôi đi chơi xa với David. Ý tôi là, tôi vẫn không quả quyết là mình muốn đi. Thôi được, chắc vậy, tôi muốn đi khi bàn tay David nằm bên dưới nhiều lớp quần áo khác nhau của tôi...

Nhưng giây phút bàn tay không còn ở đó nữa. Tôi phải thừa nhận mình không hoàn toàn háo hức với ý tưởng ấy.

Bởi lẽ, nhìn vấn đề mà xem, ngủ với nhau là cả một bước tiến cực kỳ lớn lao. Nó thay đổi trọn vẹn mối quan hệ của bạn. Hay chỉ ít chuyện xảy ra như thế trong những cuốn sách chị Lucy thích đọc, những quyển sách chị ấy vút lăn lóc khắp nơi cạnh bồn tắm mà tôi thỉnh thoảng cầm lên đọc lướt khi đã gấu nghiến hết sách của Vonnegut (Kurt Vonnegut: Nhà văn bậc thầy về khoa học viễn tưởng của Mỹ) hay mấy cuốn tương tự. Trong các quyển sách đó, lúc nào cô nàng và anh chàng cũng bắt đầu “làm chuyện ấy”, chỉ có vậy. Đó là tất cả những gì họ thực hiện. Chẳng đi xem phim, cũng không ăn tối. Tất cả mọi thứ họ làm khi ở bên nhau là ... “chuyện ấy”.

Có lẽ đó chỉ là trong sách và không phải diễn biến ngoài đời thực. Nhưng làm thế nào tôi biết chắc được? Rõ ràng tôi còn không chắc mình có sẵn sàng cho việc đó chưa nữa mà.

Vậy nếu bố mẹ nói tôi không được đi (cho dù tình huống này nhiều khả năng xảy ra), đó cũng không phải điều tồi tệ nhất trên đời. Tất cả những gì tôi có thể nói là thế.

Tôi trút được gánh nặng vào giây phút từ lớp vẽ sống động trở về. Tôi quyết định vì dù sao bố mẹ cũng sẽ không đồng ý nên tôi bỏ qua việc khua-khoảng-bụi-cây-và-đưa-ra-những-gợi-ý-tinh-vi-cũng-chẳng-sao. Chuyện gì xảy ra nếu bố mẹ tôi không cho? David sẽ phải học cách sống chung với nỗi thất vọng.

Bố mẹ đang ngồi tại bàn ăn với chị Lucy, trông chị ấy hơi đau khổ, vì lý do nào đấy. Có lẽ thí sinh Americal Idol chị ấy yêu thích không được bầu chọn hay chuyện gì đó.

“Bố, mẹ”, tôi lên tiếng, hoàn toàn xen ngang mà không tỏ chút hối lỗi hay cần đến lời mở đầu, “con đến Trại David đón lễ Tạ ơn với.... David....” Cho đến khi đó, tôi mới nhận ra David trùng tên với khu nghỉ dưỡng của tổng thống. Chuyện đó kỳ lạ chưa? Thêm nữa, nghe có vẻ ngớ ngẩn khi nói, “... cùng với bố mẹ anh ấy được không?”

“Tất nhiên rồi, con yêu”, bố tôi trả lời.

Mẹ tôi thốt lên, “Ôi, Chúa ơi, Samantha. Tóc tai con sao thế này?”

“Con nhuộm tóc”, tôi đáp. Trong khi đó, tim tôi hoàn toàn lỗi nhịp. “Tất nhiên rồi con yêu là ý gì vậy bố?”

“Màu vĩnh viễn à?” mẹ hỏi.

“Gần như vậy”, tôi trả lời mẹ. “Bố nói thật chứ?” tôi hỏi “Thế còn bà thì sao?”

“Bà sẽ không sao”, bố nói. Sau đó bố cũng bắt đầu nhìn chăm chú vào mái tóc của tôi. “Con muốn trở thành gì vậy hả?” bố gắng hỏi, “một trong những nhân vật chuyện chanh (Nguyên văn: mango) Nhật bản mà con thường xuyên đọc ư?”

“Truyện tranh Nhật Bản (Nguyên văn: manga)”, tôi chỉnh lại. “Chính xác bố đang nói gì ạ? Rằng con có thể đi sao?”.

“Đi đâu?”.

“Đến Trại David, với David, đón Lễ Tạ Ơn. Kỳ nghỉ cuối tuần của Lễ Tạ Ơn. QUA ĐÊM”.

“Mẹ chẳng thấy lý do gì lại không. Mẹ cho rằng bố mẹ cậu ta sẽ đến đó. Ừ, tốt lắm. Lần sau con có muốn làm gì thì hãy cho mẹ biết trước nhé. Mẹ sẽ hẹn với chuyên gia nhuộm tóc của mẹ. Máy thứ hàng không đảm bảo không tốt cho tóc con đâu”.

Và chỉ thế thôi, sự việc chấm dứt. Bố mẹ hướng sự chú ý trở về chị Lucy và sai phạm gì đó của chị ấy... Hình như chị ấy có buổi tập cổ vũ trùng với thời gian tham quan một trường đại học nào đó mà bố mẹ muốn chị đi. Hiện giờ bố mẹ đang chú tâm vào việc thu hẹp sự lựa chọn trường đại học cho chị Lucy.

Bố mẹ hoàn toàn rời mắt khỏi tôi. Ở kia, này, có ai nghe thấy không? Có nhớ ra con không vậy? Con gái của bố mẹ đây? Đứa con gái vừa được bạn trai rủ chơi cờ Ấn Độ trong kỳ nghỉ cuối tuần của Lễ Tạ Ơn. Và bố mẹ đồng ý đấy. Đúng rồi, đứa con gái đó.

Không thể tin được. Không tài nào tin nổi. Bố mẹ cho tôi đi chơi xa vào cuối tuần với bạn trai.

Và bạn có thể hiểu tại sao họ làm thế, vì bố anh ấy là tổng thống.

Nhưng vì bố là tổng thống thì đâu có nghĩa bạn không muốn “chơi có Ấn Độ”. Ý tôi là bố mẹ có bao giờ nghĩ đến điều đó chưa?

Nhìn bề ngoài có vẻ chưa. Bề ngoài, bố mẹ tôi là người ít biểu lộ nhất trên hành tinh này.

Và giờ đây, nhờ bố mẹ, tôi sẽ được đến Trại David đón Lễ Tạ Ơn, nhìn gần sát và trực tiếp phần dây chằng vùng bẹn của bạn trai.

Được thôi, đây chẳng phải biến cố gì.

Thế nhưng, hình như nó là biến cố đấy.

Tôi vẫn đang quay cuồng vì bị sốc trước tất cả chuyện này thì lát sau chị Lucy phóng vút đến cửa phòng ngủ của tôi. Tôi đeo tai nghe, đang thưởng thức bản nhạc Tragic Kingdom với hy vọng lời quả quyết của ca sĩ Gwen rằng chị ấy "chỉ là một cô gái trong thế giới này" sẽ xoa dịu tinh thần rã rời của tôi. Thế nên những gì tôi thấy chỉ là môi chị Lucy mấp máy một hồi. Lúc lâu sau, thấy chị ấy không chịu thôi và bỏ đi, tôi mới tháo tai nghe ra và lên tiếng với giọng thiếu thiện cảm đủ khiến chú chó Manet giật mình thức giấc. "Gì đấy?".

"Chị phải hỏi em câu đó mới đúng", chị Lucy nói. "Sao trông em cứ như là mới phát hiện John Mayer qua đời vậy?".

Vì trong thế giới của chị Lucy, nếu John Mayer qua đời, mọi người sẽ suy sụp. Còn nếu chuyện ấy xảy ra trong thế giới của tôi thì sao? Chẳng ai để ý.

"Ừ, vì năm nay, trong lúc chị đang giúp bà thấp mô hình nển của John và Priscilla Smith, em sẽ trao thân cho người bạn trai lâu dài của em tại Trại David".

Đó là điều tôi muốn nói với chị Lucy.

Nhưng vì tôi không thể dẹp ý nghĩ cho rằng giải bày tâm sự với chị gái tôi không phải hành động khôn ngoan nhất nên tôi chỉ thốt ra điều đầu tiên nảy ra trong đầu, là "Em không biết. Em đoán mình chỉ lo lắng vì... vì... hôm nay, lần đầu tiên em thấy ... thấy cái-chị-biết-là-gì-rồi-đấy".

Lập tức tôi thấy ngay rằng lẽ ra tôi nên nói điều gì khác. Bất kỳ điều gì khác. Bởi lẽ chuyện này tạo nên hiệu ứng trái ngược với việc tôi đang mong đợi là chị Lucy sẽ bỏ đi.

Thay vì thế, chị ấy bổ nhào vào phòng tôi, thậm chí không thèm nhìn xem mình đi đứng thế nào và làm rơi hình vẽ pha hành động trong phim Hellboy miêu tả cảnh Liz ở trên tấm phản hy sinh mà tôi đã kỳ công treo lên phía trên cùng của bàn trang điểm.

"Thật không?", chị Lucy hỏi, cực kỳ hăm hở. "Của David hả? Cậu ta làm thế sao, lôi nó ra trong lúc hôn tạm biệt em ngoài kia lúc này à? Khiếp quá. Chị ghét bọn con trai làm vậy lắm."

"Ồ, không phải", tôi nói, hơi sững sốt. Con trai hay làm vậy ư? David chắc chắn chẳng bao giờ làm thế đâu. Nhưng có lẽ chỉ vì anh ấy quá lịch sự mà thôi.

Nhưng nghe như là chuyện đó đã diễn ra với chị tôi nhiều lần rồi vậy. Chị ấy có anh bồ lâu dài rồi mà! Đúng vậy, nhưng anh ấy lại đi học xa. Chuyện gì xảy ra ở các buổi tiệc tại nhà những đứa bạn nổi tiếng mà chị Lucy tham dự? Chẳng ngạc nhiên khi Kris Parks hằng hái khư khư ôm lấy Đường lối đúng đắn. Chắc cô ấy sợ phát khiếp những anh chàng lôi "cái đó" ra ngay trước mặt mình.

"Của một gã tên là Terry", tôi trả lời. "Anh ta là người mẫu khóa thân cô Susan Boone đưa đến để cả lớp vẽ".

Điều này có vẻ không khiến chị Lucy chú ý nhiều so với chuyện David lôi nó ra.

"Eo ơi!", chị ấy kêu lên. "Em thấy cái đó của một gã người mẫu kinh khiếp trước khi nhìn thấy của bạn trai mình sao? Ôi, phát ốm lên mất."

Đúng là cảm giác của tôi cách đây vài giờ đồng hồ. Thật ngộ nghĩnh khi tôi nghe chính mình đáp lại rằng "Ừ thì vẽ sống động là thế mà. Chị không thể học vẽ hình thể con người nếu quần

áo che hết các cơ bắp và cấu trúc khung xương.”

Rồi sau đó, không hiểu tại sao, tôi lại giải bày tâm sự với chị ấy.

Tôi biết chứ. Giải bày tâm sự với chị Lucy. Hẳn là tôi mất trí rồi. Rõ ràng cô bạn Dauntra cực kỳ hay ho ở tiệm Potomac Video mới là đối tượng thích hợp để tôi tìm đến nhờ chỉ dẫn trong lĩnh vực này. Nhưng không. Tôi phải nói và đưa chị Lucy vào vụ này. Như thể miệng tôi tự nó tuôn ra một tràng mà không cần não bộ cung cấp dữ liệu nào cả.

“Nhưng đó chưa phải toàn bộ sự việc”, tôi lên tiếng, cảm thấy kinh hãi. “Chị nghe này: David rủ em đến Trại David với anh ấy.”

“Ừ, chị biết rồi”, Lucy đáp. “Chị có mặt ở đó khi bố mẹ nói em được phép đi mà, không nhớ à? Tội nghiệp em chưa. Ý chị là, Chúa ơi, chán chết. Cậu ta chẳng thể đưa em đến khu thương mại, như một người bạn trai bình thường chứ?”

Đây là cơ hội hoàn hảo để tôi dẹp chuyện này sang bên. Chị Lucy rõ ràng chẳng hiểu lời tôi nói.

Nhưng không. Miệng tôi lại tiếp tục thốt ra.

“Chị Lucy, em nghĩ chị không hiểu rồi. David rủ em đi nghỉ cuối tuần với anh ấy ở Trại David”.

“Dạ thưa, chị biết rồi. Em đã nói rồi còn gì. Và chị lặp lại đây, eo ơi, chán chết. Ý chị là ở Trại David thì có gì để làm chứ? Cưỡi ngựa ư? Hay ném đá xuống hồ? Chị đoán hai người có thể vẽ tranh, vì cả hai đều thích trò đó mà. Nhưng sẽ còn chán hơn cả ở nhà bà. Chị muốn nói là chẳng có cửa hàng buôn bán nào thú vị gần đó hết”.

“Chị Lucy”, tôi nói thêm lần nữa. Không thể tin chị ấy lại không hiểu được. Và tôi cũng không thể tin mình lại đang cố gắng làm cho chị ấy nắm rõ vấn đề. Tôi đang làm cái quái gì đây? Tại sao tôi kể chị ấy nghe? “David rủ em đi chơi xa với anh ấy. Vào cuối tuần. Và bố mẹ đồng ý.”

Lucy khịt mũi. “Ừ, chị thấy mà. Em biết không, em thật may mắn khi bố mẹ quá quý mến cậu ấy. Ý chị là bạn trai của em đó. Bố mẹ sẽ không bao giờ cho chị đi nghỉ cuối tuần với Jack cả. Nhưng tất nhiên vì bố mẹ David cũng sẽ đến đó mà”.

“Đúng vậy”, tôi nói. Hết hy vọng rồi. Chị ấy sẽ không bao giờ hiểu.

Và sao chị Lucy hiểu được chứ? Ý tôi là trong thế giới của chị ấy, những người như David, không, ừ thì, không “làm chuyện ấy”. Ý tưởng người lập dị có lẽ cùng có kích thích tố là điều vô cùng xa lạ đối với Lucy.

“Hoặc là tôi nghĩ thế. Về cơ bản tôi dẹp toàn bộ chuyện này và trong lúc đang nghĩ thầm :Ừ, thật ra như vậy cũng TỐT, vì dù sao mình cũng không muốn chị ấy biết thì bất thành lình chị Lucy chop lấy cổ tay tôi, đôi mắt dùng mỹ phẩm Lancome của chị ấy mở cực to và chị thốt lên “Ôi, Chúa ơi. Em không có ý nói...Ôi, Chúa ơi. Em và David ư? Ở Trại David ư?”.

Và như vậy là chị ấy đã hiểu.

Kỳ lạ quá, nhưng thực tế điều này phần nào mang lại cho tôi cảm giác nhẹ nhõm. Ngượng ngùng nhưng nhẹ nhõm. Đừng hỏi tôi tại sao.

“Chị có gợi ý nào khác không?” tôi hỏi, pha chút mỉa mai nhằm che đậy sự xấu hổ cực độ. “Dưới khăn đài lộ thiên hả?”

“Eo ời”, chị Lucy kêu lên. “Vớ cả đồng kẹo cao su mọi người đã phun ra ở đó ư? Không hề”. Chị ấy cúi xuống giường, đẩy con Manet đang nằm cuộn tròn trên tấm chăn ra ngoài thêm một chút rồi chị ngồi phịch xuống chỗ đó, vẻ mặt trông có phần kinh ngạc. “Đó là bước tiến thực sự quan trọng đây. Samantha à. Em chắc mình đã sẵn sàng chưa?”

“Một phần trong em đã sẵn sàng”, tôi thú nhận. “Còn một phần thì chưa. Ý em là, em vừa thật sự, thật sự muốn lắm, nhưng lại vừa....”.

“... sợ đến chết đi được”, chị Lucy kết thúc câu nói giùm tôi. “À, đừng sợ. Chỉ cần đảm bảo rằng em sử dụng hai phương pháp tránh thai”, chị nói tiếp, vớ kiểu lên mặt hết như lúc cứ khuyên tôi đừng mang giày ba ta cao cổ khi mặc váy, như vậy chân tôi sẽ trông béo ú. “Ý chị là, câu ấy hẳn sẽ dùng bao cao su, nhưng em cũng nên có phương pháp dự phòng thì hơn. Em phải bắt đầu uống thuốc tránh thai The Pill vào chủ nhật đầu tiên của chu kỳ kinh, và em vừa có kinh tuần vừa rồi, thế nên cho dù ngay ngày mai em lập tức dùng thuốc thì chuyện đó cũng chẳng giúp ích gì cho em vào Lễ Tạ Ơn. Chị đề nghị dùng bọ diệt tinh trùng”.

Tôi trở mắt nhìn chị Lucy. Chắc miệng tôi cũng há hốc ra.

Nhưng chị ấy có vẻ không để ý đến tình trạng bị sốc của tôi.

“Đừng mua nó ở bất kỳ nơi nào quanh đây”, chị nhanh nhẩu tiếp lời. “Người quen có thể nhìn thấy em. Rồi sau đó sự việc lan truyền khắp trường... và, trong trường hợp của em thì nó sẽ có mặt trên khắp các bản tin buổi tối. Em chắc chắn bị nhận ra. Chúa ơi, cứu mạng bố David là điều tồi tệ nhất em từng làm đấy. Ý chị là em không thể làm bất cứ chuyện gì mà mọi người trên thế giới lại không muốn biết. Kể cả vớ mái tóc. Chị muốn nói rằng mọi người vẫn có thể nói đó chính là em. Chỉ là em vớ mái tóc đen trông thật ngớ ngẩn. Này, em có muốn chị mua cho em không?”

Tôi trở mắt nhìn chị thêm hồi lâu. Thực tình tôi hiểu những lời lẽ thốt ra từ miệng chị Lucy. Chỉ có điều tôi không tài nào tin nổi chị ấy đang nói vậy.

“Em không thể trông mong bọn con trai lo liệu chuyện đó, Samantha à”, chị Lucy nói, hình như chị hiểu nhầm sự im lặng vì choáng váng của tôi là thái độ tức giận chị đã nhúng mũi vào chuyện riêng tư. “Ngay cả một anh chàng như David, người đi học ở ngôi trường dành cho các thiên tài, chắc chắn, cũng sẽ đem theo vài cái bao cao su. Nhưng có thể bao rách, đôi khi có thể bị tuột ra. Trước khi những chuyện như thế xảy ra, nếu em nghe theo chị, em phải ... gọi là gì nhỉ? Chủ động làm trước. Chị sẽ mua cho em sau buổi học ngày mai. Bọ diệt tinh trùng cũng dễ sử dụng thôi, em chỉ cần bôi lên tampon rồi đặt thẳng vào đó. Sẽ không có rắc rối gì hết”.

“Ờ... ờ”, tôi chỉ thốt lên được như vậy vì đã bị mụ người đến cùng cực.

Chị Lucy vỗ đầu tôi. Thật chứ chẳng chơi. Chị ấy vỗ đầu tôi. Như thể tôi là con Manet.

“Đừng lo về chuyện đó”, chị ấy nói. “Chị em để làm gì cơ chứ? Nhân tiện nói luôn, chị nghĩ em đang làm đúng đấy. Ý chị là hai người tỉnh chuyện lâu dài và David là anh chàng tuyệt vời, cho dù cậu ta, em biết đấy, hơi lập dị. Những chiếc áo thun in hình các ban nhạc thập niên tám mươi là sao? Và toàn bộ chuyện vẽ vời cực chán. Nhưng cậu ấy không còn lựa chọn nào khác. Nếu thử lộ mặt ra ngoài, dù chỉ chút thôi, sự việc cũng lan tràn trên khắp mấy tờ Teen People. Ai cần chuyện đó cơ chứ?”

“Nhưng...” tôi hài lòng khi ít ra mình cũng có thể phát biểu trở lại. Đáng buồn là dường như tôi không thể sắp xếp từ ngữ thành một câu liền được. “Nhưng chị không.... Ý em là còn con nhỏ ... Kris thì sao?”.

Lucy chớp mắt “Kris nào?”

“Kris Parks đó”.

Đừng hỏi tôi tại sao, ngay giây phút ấy, hình ảnh cô bé đó nhảy bổ vào đầu tôi.

“Cô bé đó liên quan gì đến chuyện này?”, chị Lucy gặng hỏi, nhăn nhăn chiếc mũi cực xinh của chị ấy

“À”, tôi trả lời, “chỉ là...ý em là, chị không nghĩ David và em nên chờ sao?”

“Chờ ư? Mà chờ cái gì?” Chị Lucy trông lúng túng như thường lệ.

“À thì, như là... chị biết đấy”. Tôi nói quanh co một cách khó chịu. “Chờ đến lúc kết hôn ấy”.

Mắt chị Lucy mở to, chị kêu lên: “Ôi, Chúa ơi. Gì chứ? Em nhuộm tóc rồi bỗng nhiên em trở thành người Công giáo luôn hả?”

“Không”, giờ tôi cảm thấy còn khó chịu hơn. “Chỉ là, chị biết mà. Chuyện con gái hư hỏng, vậy đó.”

Chị Lucy bối rối, “Việc ngủ với bạn trai biến em thành đứa con gái hư hả?”.

“À thì”, tôi lên tiếng, hắng giọng mấy cái, chợt thấy cổ họng vương vương. “Chị biết đấy. Kris và ... cái câu lạc bộ Đương lối đúng đắn...”.

Chị Lucy bật cười như đây là chuyện khôi hài nhất chị từng nghe.

Sau đó chị ấy đứng lên và nói. “Thôi, thật vui khi hai chị em mình đã có cuộc trò chuyện ngắn ngủi về vấn đề quan hệ, nhưng giờ chị phải đi đây. Bố mẹ có điểm thi SAT của chị và cả hai không hề có cái mà em gọi là sự hài lòng. Bố mẹ nói chị phải tiếp tục học. Ồ, nghe này: chị sắp có gia sư. Và bố mẹ dọa sẽ buộc chị nghỉ tham gia đội cổ vũ để có thời gian học hành đàng hoàng. Em tin nổi không?” Chị ấy lắc đầu buồn bã.” Cứ như những thứ trong bài thi SAT quant rọng nếu chị muốn trở thành nhà thiết kế thời trang vậy. Đâu cần đạt điểm thi cao mới làm được. Chỉ cần một chân thực tập kha khá ở chỗ nhà thiết kế Marc Jacobs. Dù sao đi nữa, giờ chị phải đi gọi điện cho tất cả những đứa quen biết để kể về chuyện bố mẹ hoàn toàn làm hỏng hết mọi thứ. Gặp em sau nhé”.

Rồi chị ấy biến mất về phòng trước khi tôi kịp mở miệng nói một lời.

Và chỉ khi đó, cuối cùng tôi mới nghĩ ra vài điều để mở miệng. Bởi bất chợt, tôi có mấy câu hỏi dành cho chị ấy. Chẳng hạn như, cái-bạn-biết-là-gì-rồi-đấy trung bình to cỡ nào khi nó... khi nó trong trạng thái phòng to?

Và thứ thuốc kia ở trong người bao lâu sau khi, sau khi “làm chuyện ấy”?

Nhưng rồi tôi nghĩ biết đâu chi tiết về lần đầu tiên của chị Lucy với anh Jack có thể hơn mức tôi hình dung, nhất là xét đến thực tế tôi cũng như hầu hết những người khác trong nhà, đều không quá điên lên vì anh ấy. Hiện giờ anh Jack để cho mọi người được yên một chút vì đang đi học xa và không phải lúc nào cũng quần quanh, diễn thuyết lý luận về việc các họa sĩ bị cả thế giới ngược đãi và hiểu làm như thế nào.

Tôi phải thừa nhận rằng trong đời, có lúc tôi thực sự thấy cần suy nghĩ nhiều.

Đó là một trong rất nhiều lý do khiến tôi yêu anh ấy... cho dù nó cũng dẫn đến việc anh ấy quá mê một dáng vẻ của tôi trong chiếc áo hiệu Nike.

Tôi chỉ tự hỏi tôi có yêu anh nhiều đến mức có thể cho anh ấy xem dáng vẻ của tôi khi không còn chiếc áo đó không

Mười lý do vì sao chị Lucy tiến hành mọi chuyện giỏi hơn tôi.

10. Nhờ cứu mạng tổng thống, tôi trở thành “sao” nên bất cứ khi nào tôi làm điều gì thật sự ngớ ngẩn (như mặc áo trái đến trường, vì đôi lúc tôi thay trang phục trước khi nốc đủ lượng cà phê để hoàn toàn tỉnh táo) tôi luôn có thể chờ đợi một bức ảnh về chuyện đó sẽ xuất hiện trên tạp chí People hay Us Weekly (các ngôi sao, họ cũng như chúng ta thôi)
9. Tuy trượt các kỳ thi SAT một cách thảm hại nhưng chị Lucy thực sự không bao giờ làm bất cứ điều gì ngớ ngẩn như mặc áo trái, và cho dù chị ấy có cứu mạng tổng thống có trở thành ngôi sao quốc gia thì mọi người cũng sẽ không bao giờ chụp được bức ảnh nào về bộ dạng ngốc nghếch của chị ấy ở đâu hết. Vì những điều như thế sẽ không bao giờ xảy ra với chị Lucy. Chị ấy luôn trông hoàn hảo tại tất cả các địa điểm xuất hiện, dù có vào sáng sớm tinh mơ đi nữa.
8. Chị Lucy đang hẹn hò với một tay chơi nổi loạn tuổi teen sở hữu chiếc mô tô, cho dù chị không được phép cưỡi lên đó với gã ấy và làm những trò cực vui như đến đêm khai mạc chương trình biểu diễn nghệ thuật có ban nhạc rock cuồng nhiệt ném thịt sống lên màn hình chiếu nhiều bức ảnh của các vị lãnh đạo thế giới. Trong khi đó tôi đang hẹn hò với con trai tổng thống, thế nên tôi làm những trò cực vui như đến đêm khai mạc vở opera Tosca tại trung tâm Kennedy với chính các vị lãnh đạo thế giới kia, chuyện chẳng có gì gần giống với các trò vui.
7. Hầu như tuần nào tôi cũng có ảnh đăng trên tạp chí Us Weekly, mặc áo trái hay những sự việc tương tự, khi đó thường các bức ảnh nằm ngay cạnh Mary-Kate hoặc Ashley. Nếu chị Lucy là ngôi sao, không phải tôi, có thể đánh cược là ảnh chị ấy sẽ nằm cạnh người tuyệt hơn hẳn, như chị Gwen Stefani chẳng hạn.
6. Khối nhà thiết kế gửi quần áo miễn phí cho tôi, và vì tôi mặc thay vì mấy cái áo trái kia để trang phục của họ có mặt trên tạp chí Us Weekly. Chỉ có điều tôi phải gửi trả lại phần lớn những thứ ấy vì bố mẹ không cho tôi mặc đồ lót da bó sát toàn thân, hơn nữa, khác với chị Lucy ngực tôi không nâng nổi bộ áo lót đó. Chị Lucy sẽ hoàn toàn có thể giữ chúng lại hết.
5. Bạn trai tôi hình như gọi chuyện ngủ với nhau là “chơi cờ Ấn Độ”. Tôi không biết bạn trai chị Lucy gọi thế nào. Nhưng tôi đoán có lẽ không phải vậy.
4. Chị Lucy có thể nhắm khoản thuế mua hàng trong đầu.Ồ, và chị ấy còn nhào lộn ra sau. Tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là vẽ một gã hóa thân. Và rõ ràng tôi vẽ cũng chẳng đẹp vì tôi tập trung vào từng phần chứ không phải tổng thể.
3. Bố mẹ tuyệt đối quý mến và tin tưởng bạn trai của tôi. Còn bạn trai chị Lucy ư? Không nhiều lắm. Thế nên bố mẹ dành hàng giờ tranh luận thuyết phục chị ấy về anh ta, nói chị ấy có thể làm tốt hơn thế, vân vân và vân vân. Về cơ bản bố mẹ không để ý gì đến tôi.
2. Tôi có duy nhất một đứa bạn, bạn thân nhất của tôi, Catherine. Cô ấy tử tế và nhạy cảm đến mức tôi không thể kể cho cô ấy nghe chuyện bạn trai tôi muốn ngủ với tôi vào dịp cuối tuần của Lễ Tạ ơn vì như thế sẽ khiến cô ấy phát hoảng vì từ nhỏ cô ấy không có lấy một người bạn trai (Trừ khi tính đến anh chàng ở Qatar, nhưng tôi không làm thế) Trong khi đó chị Lucy có cả đồng bạn, những người chị ấy có thể tâm sự bất cứ điều gì vì họ hoàn toàn hời hợt và vô cảm. Như nhân vật nửa người nửa máy trong truyện viễn tưởng ấy.

Và lý do số một giải thích vì sao chị Lucy tiến hành mọi chuyện giỏi hơn tôi.

1. Rõ ràng chị Lucy đã trao thân và không giấu giếm chuyện đó, vì chuyện đó hiển nhiên không phải là vấn đề lớn đối với chị ấy. Thế nhưng nó lại là vấn đề cực lớn đối với tôi, điều đó có nghĩa tôi sẽ có thể còn trình tiết đến năm ba mươi tuổi, hoặc đến khi chết, để xem sự việc nào tới trước.

CHƯƠNG 4

“Khoan đã, thế trông nó thế nào?” Catherine hỏi gặng.

Tôi không thể tin cô ấy lại quá ư tò mò. Ý tôi là, tôi có thể tin, nhưng cũng không thể tin nổi. Vì tôi thực sự không muốn nói về chuyện đó.

“Nó trông như 1 ‘cậu nhỏ’ chứ còn thế nào”, tôi đáp “Cậu nghĩ gì vậy? Tớ nghĩ là trước đây cậu đã thấy rồi mà. Cậu từng đi bơi mà không mặc gì với mấy anh em nhà cậu ngoài bãi biển hồi còn bé, cậu đã nói vậy mà”

“Đúng vậy”, Catherine nói. “Nhưng đó là trước khi ‘cậu nhỏ’ đó, cậu biết đấy, ‘mọc tóc’”

“Được rồi”, tôi lên tiếng “Rậm rạp”

“Ừ, điều đó đúng thật rồi. Không đùa đâu. Nó to cỡ nào?”

Tôi bắt đầu thấy tiếc vì đã khơi mào chuyện này. Tôi làm vậy chỉ vì cô ấy hỏi tôi lớp vẽ sống động diễn ra thế nào. Tôi chỉ nghĩ sẽ chia sẻ với cô ấy ý nghĩa thật sự phía sau cụm từ “vẽ sống động” thôi.

Tôi ước gì mình đã không làm thế.

“Tớ đoán nó cỡ trung bình”, tôi cất lời. “Ý tớ là, tớ đâu có nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực đó”

“Tớ mừng là mình không có cái đó”, Catherine nói và hơi rùng mình. “Cậu tưởng tượng mà xem, có 1 thứ lủng lẳng ở đó, suốt mọi lúc mọi nơi. Vậy làm thế nào đi xe đạp nhỉ?”

“Samantha à”, không ngờ con bé Kris Parks lựa ngay lúc đó, trong cả khối thời gian trên thế giới, lên tới chỗ chúng tôi đứng tại khu ăn trưa và lên tiếng “Rồi không?”

Kris đúng là đưa tôi không ưa. Và tận đến lúc tôi trở nên hơi nổi tiếng, cảm giác đó vẫn có từ cả hai phía.

Nhưng rồi tôi có mặt trên bản tin lúc sáu giờ vài lần và thế là Kris quyết định coi tôi là bạn thân mới của nó. Tôi đoán sự thật tôi đang hẹn hò với con trai tổng thống nặng ký hơn sự thật tôi không sở hữu chút gì giống nhà thiết kế Lilly Pulitzer. Điều đó, theo ý của Kris, sẽ biến bạn thành 1 trong những Rebecca Cao quý và tôi biết được nhờ chương trình *National Geographic Explorer*.

“Này, tớ muốn hỏi liệu chúng tớ có thể nhờ cậu giúp trang hoàng phòng tập thể dục vào tuần tới không”, Kris lên tiếng với “nụ cười điệu dàng” (trong sách SAT định nghĩa đó là “mỉm cười theo lối ngớ ngẩn, giả tạo hay tự phụ”). “Cậu biết đấy, trong buổi họp công đồng...”

“Ừ, chắc chắn rồi”, tôi nói để cô ta biến mau

“Chúng tớ thật sự có thể tận dụng sự giúp đỡ. Cho đến giờ, những người duy nhất xung phong chỉ là, cậu biết đấy, các thành viên trong hội đồng. Và tất nhiên, cả cậu lạc bộ *Đường lối Đúng đắn*. Thật ngượng quá. Tổng thống sẽ thông báo về chương trình mới mẽ quan trọng tại đây, tại ngôi trường của chúng ta, vậy mà hầu hết học sinh của trường lại quá thờ ơ trước điều đó. Tớ thực lòng hy vọng ngài không cho rằng tất cả mọi người đều như vậy. Ý tớ là tổng thống ấy. Tớ thật sự muốn chúng ta trông thật tuyệt vời trước mặt ngài. Và Random Alyarea. Tớ muốn nói anh ấy quá hấp dẫn...” Sau đó cô ta nhìn chằm chằm vào mái tóc của tôi. “Chuyện gì xảy ra với...” cô ta đột nhiên ngừng lại và cắn môi “Thôi đừng bận tâm”

“Tóc tớ hả?”. tôi đưa tay lên sờ tóc. “Tớ nhuộm. Sao? Không thích à?”

Tôi thừa biết Kris không thích tóc tôi. Những đứa như Kris không hề thích kiểu tóc Đen Mun. Tôi đang tra tấn cô ta cho vui chút thôi.

“Ồ, không, nó thực sự rất đẹp”, Kris có vẻ đã bình tĩnh lại. “Màu vĩnh viễn hả?”

“Gần như vậy”, tôi đáp. “Sao?”

“Không gì cả”, Kris nói với nụ cười rạng rỡ. “Trông thật tuyệt vời!”

Tôi biết tổng cô ta đang nói dối, không chỉ vì môi cô ta mấp máy. Tôi đã tự mình đứng trước gương trong nhà tắm xem xét khách quan toàn diện sáng nay và nhận ra sự thật rằng chị Lucy nói đúng: mái tóc đen mới này của tôi trông thật ngố. Có lẽ nếu tôi đi nhuộm chân mày luôn cho hợp màu thì chắc nhìn không đen nổi quá tệ.

Nhưng tôi không làm thế theo kiểu tuyên ngôn thời trang mà đúng hơn là tuyên ngôn bày tỏ... tuyên ngôn là “Hãy tạm biệt Samantha Madison tóc đỏ, tiết hạnh rụt rè, cứu mạng tổng thống và chào đón 1 Samantha học vẽ sống động, có thể không còn trong trắng nữa”

Tất nhiên, sự thật tôi nhuộm tóc *trước khi* vào học lớp vẽ sống động đầu tiên và rồi quyết định giải thoát bản thân khỏi trình tiết (có thể) chỉ là biểu trưng cho mức độ biến đổi của tôi từ 1 cô bé đầu đỏ chưa nhuộm tóc.

“Sáng kiến *Về với Gia đình* của tổng thống”, Kris tiếp lời, cố tình phớt lờ mái tóc tôi. “Tớ hy vọng cậu sẽ nói cho ngài biết tất cả chúng tớ tại Adams Prep này hào hứng biết bao về chuyện đó và chúng tớ ủng hộ ngài một trăm mười phần trăm. Ý tớ là, gia đình là điều quan trọng nhất còn gì”

“Ừ”, tôi đáp. “Ai chẳng ủng hộ gia đình chứ?” Tôi nói thế nhưng trong đầu đang muốn kêu lên “*Sao cậu không biến đi cho khuất mắt hả Kris Parks? Sao vậy chứ?*”

“Có lẽ 1 lúc nào đó cậu sẽ thích đến buổi họp của cậu lạc bộ *Đường lối Đúng đắn* chứ hả?” Kris liếc sang Catherine như thể vừa nhận thấy tôi không đứng đây một mình. “Cậu và...ơ...bạn cậu”

Cô ta biết quá rõ tên Catherine là gì. Cô ta chỉ đang thể hiện con người thật của mình, một kẻ cao ngạo, hợm hĩnh.

Kris minh họa điều đó ngay 1 giây sau bằng cách lên tiếng, khi có đứa con gái mặc đồng phục nhóm nhảy của Adams Prep với chiếc váy màu tía cũn cốn đi ngang qua “Ơi, Chúa ơi, cậu đã nghe chuyện Debra Mullins chưa? Nghe đồn cô bé đó đã tăng tiu với Jeff Rothberg ngay bên dưới khán đài lộ thiên sau trận đấu với trường Trinity tuần vừa rồi. Đúng là đồ con gái hư”. Sau đó cô ta phẩn khởi nói thêm với tôi, “Vây hẹn gặp lại cậu tại phòng tập thể dục vào thứ hai nhé!”

“Ồ, bọn mình sẽ có mặt”, tôi nói chỉ để Kris mau biến đi.

Hiệu quả rồi. Cô ta đã bỏ đi để chúng tôi ở lại trong không khí thanh bình để gọi 2 phần bánh thịt băm phô-mai.

“Chúa ơi, tớ ghét con bé đó”, Cath lên tiếng.

“Nói tớ nghe”.

“Không, ý tớ là tớ thật sự ghét con bé đó”.

“Tớ mừng là cậu gia nhập thế giới của tớ”

“Ừ, nhưng ít ra nó nịnh bợ cậu. Vì David ấy mà. Nó sẽ không bao giờ gọi cậu là đồ con gái hư. Ý tớ là, nếu cậu với David có khi nào tăng tiu với nhau. Và con bé đó phát hiện ra”. Sau đó Cath còn bật cười nói thêm “Nhưng chuyện đó có bao giờ xảy ra đâu”

Tôi không biết Catherine nhận thấy sự việc nào ít khả năng xảy ra hơn, viễn cảnh David và tôi ngủ với nhau, hay Kris khám phá ra mọi chuyện. Tôi không định cho cô ấy biết điều đầu tiên “đang rình rập” (trong sách SAT định nghĩa đó là “đe dọa xảy ra ngay lập tức; gần trước mắt; lơ lửng trên đầu) hơn cả mức cô ấy có thể nghĩ tới. Không phải là tôi không tin Catherine giữ được bí mật. Tôi tin Catherine tuyệt đối.

Chỉ là vì tôi vẫn chưa chắc chắn mình sẽ làm gì, về Lễ Tạ ơn ấy. Tôi chưa có cơ hội nói với David rằng bố mẹ tôi thật ra đã đồng ý cho tôi đi nghỉ cuối tuần với anh ấy ở Trại David.

Tôi vẫn phần nào bức tức chuyện đó, chuyện bố mẹ đồng ý ấy. Rõ ràng cả hai nói đồng ý vì đang phân tâm trước sự việc chị Lucy và tình hình điểm thi của chị ấy. Tôi muốn nói lay trời dưng để bố mẹ chú ý thấy tôi khác lạ. Như thường lệ, đứa con giữa trong gia đình Madison vẫn đang nhận mức độ quan tâm ít ỏi.

Tôi không thể *hoàn toàn* đổ lỗi cho chị Lucy trong việc bố mẹ đồng ý. Thực tế bố mẹ cho rằng tôi là đứa con ngoan. Bạn biết đấy, đứa con, ồ vâng, thử đi nhuộm tóc đen nhưng rồi cuộc chính nó đã lao mình vào kẻ ám sát để cứu mạng tổng thống. Không ai bận tâm quá nhiều về một đứa con như thế. Một đứa *như thế* sẽ không bao giờ làm chuyện gì đáng trách như ngủ với bạn trai trong kỳ nghỉ cuối tuần của Lễ Tạ ơn.

Vậy cũng *quá* xứng đáng cho bố mẹ nếu tôi trở thành bà mẹ vị thành niên chưa chồng.

Thế nhưng, tôi không định đề cập bất kỳ điều gì trong chuyện đó với Cath. Cô ấy có đủ thứ cần giải quyết rồi, nào là việc mẹ của cô ấy không cho mặc quần dài đi học, thật chứ chẳng chơi, cô ấy phải mặc váy dài quá gối đến trường, kể cả trong giờ thể dục và nào là những lời chế giễu kèm theo. Tôi không định gộp thêm vào nỗi phiền muộn của Catherine sự thật rằng người bạn thân nhất của cô ấy đang xem xét chuyện đánh mất “cái ngàn vàng”.

Vả lại, đó không phải là chuyện của ai cả. Chẳng phải của ai khác, ngoài tôi.

“Ôi”, Dauntra kêu lên khi tôi xộc qua cánh cửa vào Potomac Video chỉ một phút trước khi ca làm việc sau giờ học của tôi bắt đầu. “Cậu làm rồi kìa!”

Mới đầu tôi chẳng hiểu cô ấy nói gì. Tôi cứ tưởng cô ấy muốn nói việc tôi quyết định ngủ với bạn trai và tôi tự hỏi sao cô ấy biết được. Nhất là khi tôi không quyết định bất cứ việc gì như thế. Thật ra là chưa quyết định.

Sau đó tôi mới nhớ đến mái tóc của mình.

“Ừ”, tôi nói. Phải thừa nhận phản ứng của cô ấy thực sự đáng cảm phục, đã khiến tất cả những câu *“Cậu đã làm gì với mái tóc thế?”* mà tôi nhận được suốt ngày nay trong trường trở nên hoàn toàn xứng đáng. Trong tiệm Potomac Video, cũng hệt như ở nhà, mọi người cho rằng tôi phần nào lên mặt đạo đức. Ý tôi muốn nói là cô gái đã cứu mạng tổng thống, cô gái không cần 6.75 đô la một giờ để trả cho phí chăm sóc trẻ em hay thứ gì tương tự thế. Tôi bị xem là người hơi lập dị ở đây.

Tất nhiên cho đến khi tôi nhuộm tóc. Giờ, tôi đã trở nên thật tuyệt.

Tôi hy vọng vậy.

Vì các nhân viên trong Potomac Video à? Họ quá tuyệt.

Nhất là Dauntra, cùng viên quản lý buổi tối Stan, những người làm việc chung với tôi vào các buổi tối thứ sáu. Phương châm của cô ấy (dán trên tủ sắt nhân viên): Nghi ngờ chính quyền. Bộ phim yêu thích của cô ấy: *A Clockwork Orange** (*: bộ phim của đạo diễn Stanley Kubrick hoàn thành năm 1971, 1 bức tranh gây sốc về tình trạng bạo lực của xã hội). Đảng phái chính trị của cô ấy: không như bố David. Thực ra, một trong những điều đầu tiên cô ấy từng hỏi tôi là “Có bao giờ cậu chột nghĩ nếu cứ để ông ta bị bắn, biết đâu cậu đã giải thoát cho tất cả chúng ta rất nhiều nỗi thống khổ không?”

Và mặc dù điều đó là đúng thì tôi cũng không nghĩ Dauntra lại có thể đứng yên mà nhìn 1 kẻ chĩa súng vào người khác, bất kể quan điểm chính trị của cô ấy và người đó khác biệt ra sao. Nhất là như tôi đã lưu ý cô ấy rằng sự thật thì nhiều người có thể không ưa tổng thống (và đánh giá về số phiếu bầu gần đây, mọi người rất...rất ghét ngài) nhưng tôi biết có người thương ngài ấy rất nhiều. Cụ thể là con trai ngài, bạn trai tôi, David. Bất kể anh ấy bất đồng nhiều đến đâu trước 1 vài điều bố mình đã thực hiện trong thời gian nắm quyền nhưng tình cảm David dành cho bố không bao giờ lung lay.

Và vì lý do đó, chưa kể sự thật, thật tình tôi không có lựa chọn nào trong việc đó. Tôi không có quá nhiều thứ *cần làm lại* vào ngày hôm ấy, tôi vui vì những việc tôi đã làm trong quá khứ.

“Thì nó là điều tớ đang nói đến đó” Dauntra tán thành, hất đầu về phía mái tóc của tôi.

“Cậu thích không?” tôi quăng ba lô vào tủ sắt nhân viên. Lát sau, trước khi tôi về, Stan sẽ kiểm tra nó để đảm bảo tôi không đem theo chiếc đĩa DVD nào. Cho dù tôi là kẻ có biểu hiện lên mặt đạo đức trong cửa hiệu nhưng ba lô của tất cả mọi người đều phải bị khám xét trước khi ra về. Kể cả của tôi. Đó là quy định ở Potomac Video.

Mặc cho 1 số nhân viên tại đây đang cố gắng thay đổi điều đó.

“Tớ yêu màu đen”, Dauntra nói. “Nó khiến gương mặt cậu trông thon gọn hơn”

“Tớ không biết gương mặt thon gọn có phải diện mạo của tớ không”, tôi nói, “nhưng cảm ơn nhé”

“Cậu hiểu ý tớ mà”. Dauntra có mái tóc hai màu, Đen Mun và Đỏ Hồng, chơi thêm 1 chiếc khoen trên chân mày. “Bố mẹ cậu nói sao? Họ có cho qua không?”

“Không hẳn”, tôi đáp, chui ra sau quầy. “Cả hai chưa lên tiếng, thật vậy”

Dauntra phát ra tiếng kêu chán ghét

“Chúa ơi, cậu sẽ phải làm gì khiến bố mẹ chú ý đây?” cô ấy gắng hỏi “Có em bé trong đêm khiêu vũ ư?”

“Hả” tôi lên tiếng, sắc chút nước Dr Pepper mua ở khu chợ bên cạnh trước ca làm việc. Bởi lẽ, bạn biết đấy, xét các sự kiện gần đây, việc tôi có em bé trong đêm khiêu vũ không phải *hoàn toàn* không có thể. “Ừ, chuyện đó chắc được. Nhưng cậu biết đấy, có những thứ được viện dẫn để ủng hộ việc giữ gìn sự khiêm tốn. Ngay bây giờ bố mẹ đang dồn hết tâm trí vào chị Lucy, vì điểm thi SAT của chị ấy”

Về mặt Dauntra càng thêm đáng ghét. “Khi nào mọi người mới chịu hiểu cái bài kiểm tra ngu ngốc đó chẳng có nghĩa lý gì hết vậy? Ý tứ lý, nó đánh giá được cái quái gì cơ chứ? Cậu đã tập trung chú ý nhiều thế nào trong lớp học suốt cả thập kỷ vừa qua của cuộc đời hả? Làm ơn đi. Như thế *nó* có thể nói cho văn phòng tiếp nhận ở trường đại học biết rằng cậu sẽ làm tốt ra sao trong bốn năm học tới khi vào trường của họ”

Dauntra, người bị bố mẹ tống ra khỏi nhà vào cái đêm sau khi cô bé tròn mười sáu tuổi và có chiếc khoen trên chân mày (cộng thêm gã bạn trai hai mươi tuổi) hiện đang học thiết kế đồ họa tại trường đại học dạy ngoài giờ. Cô đã “đá” gã bạn trai nhưng vẫn giữ chiếc khoen trên chân mày và quyết định không thêm dính líu gì đến toàn bộ cái bằng SAT kia bằng cách tự tuyệt chuyện thi cử hay đăng ký vào ngôi trường nào đó đòi hỏi cái bằng đó. Dauntra có vô vàn quan điểm như vậy. Thật ra tôi nghĩ cô ấy và anh Jack, bạn trai chị Lucy, có rất nhiều điểm tương đồng theo hướng ấy.

“Vậy bố mẹ cậu đã làm gì?” Dauntra gắng hỏi “Về chuyện chị cậu ấy?”

“À” tôi đáp. “Bố mẹ mời gia sư cho chị ấy. Rồi còn cắt bớt chuyện tham gia đội cổ vũ của chị ấy để dành thời gian cho việc học”

“Đúng là phiền phức”, Dauntra nói. “Ý tứ là như càng làm lợi thêm cho toàn bộ quan điểm làm tướng đáng chán cho rằng mấy điểm số ấy mang ý nghĩa gì đó. Tuy nhiên nếu như vậy có nghĩa là chị cậu dành ít thời gian hơn cho mấy cái váy ngắn, phá hoại sự nghiệp đấu tranh nam nữ bình quyền thì theo tớ đó là chuyện tốt”

“Trúng phóc”, tôi tán thành.

Tôi tính đến chuyện hỏi Dauntra xem cô ấy nghĩ tôi nên làm gì về chuyện David và Lễ Tạ ơn. Ý tôi là cô ấy có nhiều kinh nghiệm hơn tôi, có lẽ còn hơn cả chị Lucy ấy chứ. Tôi nghĩ lời khuyên từ 1 người phụ nữ trên thế giới như Dauntra có thể thực sự đáng quý, thậm chí còn sâu sắc.

Chỉ có điều tôi thật sự không tìm ra cách khơi chuyện này, bạn biết không? Chẳng lẽ lại nói luôn rằng “Này Dauntra, bạn trai rủ tớ cùng đón Lễ Tạ ơn với anh ấy ở Trại David, và cậu biết điều đó có nghĩa gì rồi đấy. Tớ nên đồng ý hay từ chối đây?”

Không hiểu sao, tôi không tài nào xui bản thân làm vậy. Thay vào đó, tôi hỏi bằng quơ “Vậy, cuộc tranh luận về ba lô thế nào rồi?”

Dauntra liếc xéo về hướng Stan. “Bế tắc”, cô ấy nói “Anh ta nói nếu tớ không thích như vậy thì cứ việc đến làm ở McDonald’s”

Dauntra đoán chắc rằng chính sách của cửa hiệu băng đĩa là để viên quản lý lục soát ba lô của nhân viên trước khi cho phép họ ra về sau ca làm việc là điều trái luật, cho dù khi tôi hỏi mẹ về chuyện đó, mẹ nói theo luật thì như vậy hợp pháp. Dauntra không chịu tin nhưng thật tốt là cô

ấy còn quan tâm. Vài người tôi quen biết, chính xác là Kris Parks chỉ giả vờ quan tâm nhiều vấn đề vì có lợi cho đơn xin vào đại học .

“Tớ đang nghĩ đến chuyện trút mất cái bánh kẹp Aunt Jemima vào đầy ba lô hiệu JanSport của tớ”, Dauntra thao thao, “để tối nay khi Stan lục xét trong đó, tay anh ta sẽ dính đầy mặt đường. Nhưng tớ lại không muốn làm hỏng cái ba lô cực tốt ấy”

“Ừ”, tôi nói. “Tớ có thể thấy chuyện đó hại nhiều hơn lợi đấy. Vả lại đó đâu phải lỗi của Stan. Anh ấy chỉ làm công việc của mình thôi”

Dauntra nheo mắt nhìn tôi. “Ừ”, cô ấy nói. “Đó là chính tất cả những gì bọn phát xít Đức thốt ra nhằm biện hộ cho bản thân chúng sau Thế chiến II”

Tôi nghĩ chuyện khám xét ba lô người khác tìm kiếm DVD bị đánh cắp không hoàn toàn giống chuyện giết hại bảy triệu người, nhưng tôi không cho rằng Dauntra sẽ cảm kích việc tôi nói ra suy nghĩ trên.

“Dù sao thì...”, cô ấy thay đổi chủ đề, “...lớp học vẽ mới thế nào? Lớp vẽ sống động đó?”

“Ừ, thì...”, tôi đáp “Hơi có phần...đáng sửng sốt”. Tôi vẫn không cảm thấy thoải mái để khơi ra chuyện David, thế nên tôi chỉ nói “Cậu có biết về sống động nghĩa là tranh khỏa thân không?”

Dauntra thậm chí chẳng thèm ngước mắt khỏi cuốn truyện tranh mà cô ấy đang để mở bên trên bàn phím của máy đếm tiền.

“Tất nhiên rồi”

“Ồ”, tôi hơi chùng xuống. “Vậy mà tớ không biết chứ. Vì vậy tớ lần đầu nhìn thấy....cậu biết rồi đấy’.

Điều đó khiến cô ấy chú ý

“Người mẫu khỏa thân là 1 ANH CHÀNG sao?” Cô ấy rời mắt khỏi quyển truyện tranh, mà thật ra nó là tiểu thuyết truyện tranh hay tiểu thuyết đồ họa nhỉ? Tôi bắt đầu cố gắng dùng thuật ngữ cho chính xác vì một ngày nào đó tôi hy vọng sẽ viết và vẽ minh họa cho những quyển truyện tranh của riêng mình. “Tớ cứ tưởng người mẫu khỏa thân luôn là phụ nữ chứ”

“Tớ nghĩ không phải lúc nào cũng thế”, tôi nói

“Cậu biết không, mới đây có gã tuột quần trước mặt tớ trên tàu điện ngầm đấy”, Dauntra nói 1 câu ngờ vực, “chẳng tốn đồng nào. Tớ phải gọi cảnh sát, hình như bà cô Susan Boone kia phải trả tiền cho gã nào đó làm thế phải không?”

“Ừ”, tôi trả lời

Dauntra lắc đầu không tin nổi. “Cậu có cảm thấy nó quấy rối không? Vì bất cứ lúc nào một gã khoe hàng khi tớ không thích nhìn thì tớ đều cảm thấy bị quấy rối”

“Không hẳn như vậy”, tôi nói. “Cậu biết đấy. Đó là hội họa”

“Hội họa”, Dauntra gật gù. “Chắc rồi. Tớ không thể tin 1 gã nhận tiền để khoe hàng của hắn và người ta gọi đó là hội họa”

“À, không phải việc khoe-hàng-của-hắn”, tôi lên tiếng, “mà là những bức vẽ chúng ta tạo ra từ

đó”

Dauntra thở dài “Có lẽ tớ nên chọn nghề làm người mẫu khóa thân. Được trả tiền chỉ để ngồi đó”

“Không mặc gì hết”, tôi lưu ý

“Thì sao?” Dauntra nhún vai. “Hình thể con người là tạo vật của cái đẹp mà”

“Xin lỗi”. Tiến đến quầy là một người đàn ông cao ráo đội mũ lưỡi trai, không phải, thực ra đó là chiếc mũ kiểu Pháp nhưng ông ta trông chẳng giống người Pháp chút nào. “Tôi tin rằng cháu có giữ cuốn phim cho tôi. Tên tôi là Wade, W-A-D...”

“Dạ, có ngay đây ạ”, tôi đáp nhanh. Vì người đàn ông đội mũ lưỡi trai này là khách hàng thường xuyên, và cho dù tôi chỉ mới làm việc ở Potomac Video hai tháng nhưng tôi biết nếu bạn không thoát được khỏi ông Wade đây, ông ta sẽ huyền thuyên lâu hết mức có thể về bộ sưu tập phim của ông ấy, nhiều vô kể và hầu hết là phim trắng đen.

“À, phải rồi”, ông ta nói khi tôi đưa cho ông chiếc đĩa DVD của hiệu đang giữ. “Bộ phim The Four Hundred Blows*. Cháu biết nó, đương nhiên phải không?”

(*: Bộ phim The 400 Blows(1959) của Francois Truffaut, 1 trong những phim đầu tiên của phong trào Làn Sóng Mới kiểu Pháp)

“Dạ, đương nhiên ạ”, tôi trả lời dù chẳng biết ông ấy đang nói về điều gì. “Đó sẽ là 14 đô 79 xu”

“Một trong những xuất phẩm hay nhất của Truffaut”, ông Wade nói. “Tôi có băng video của phim, đương nhiên rồi, nhưng đây quả thật là loại phim cháu sở hữu bao nhiêu bản cũng không đủ...”

“Cảm ơn ạ”, tôi nói, cho chiếc đĩa DVD vào túi đựng rồi đưa ông ta.

“Một công trình thực sự có tác động mạnh”, ông Wade tiếp tục. “Một bộ phim khiến người ta phải hồi hộp...”

“Dù sao đi nữa thì hàng họ của gã đó to cỡ nào?” Dauntra hỏi tôi bằng giọng nhỏ nhẹ ngây thơ.

Ông Wade, bỗng nhiên trông hoảng hốt, chớp lấy cái túi và nhanh chân bỏ đi.

“Quý khách lần sau lại đến nhé”, Dauntra gọi với theo ông ấy rồi hai đứa tôi gần như cúi gập người vì đau bụng cười như nắc nẻ.

“Có chuyện gì đấy?”, Stan, viên quản lý buổi tối, xuất hiện từ sau khu vực phim Viễn Tây, đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn chúng tôi.

“Không có gì”, tôi đáp, lau nước mắt ứa ra vì cười.

“Ông Wade quá háo hức khi có đĩa DVD mới, ông ấy muốn chạy ào về nhà xem ngay, thế thôi”, Dauntra nói thêm bằng 1 giọng thật thà đầy sức thuyết phục.

Stan nhìn có vẻ không tin chúng tôi.

“Madison”, anh ta cất tiếng, “một vài fan hâm mộ anime* đến đây lúc này và làm cho mấy đĩa phim Neon Genesis Evangelion** lộn xộn cả lên. Đang làm gì đấy? Có thể đến đó được không? (*: phim hoạt hình Nhật Bản.

**: Anime đó ra đời từ năm 1995, gồm 26 tập, nội dung nói về tương lai năm 2015 khi loài người chỉ còn sót lại 1 nửa và đang có nguy cơ diệt vong.)

Tôi đáp là được rồi cúi người đi ra khỏi quầy đến xem xét khu vực phim hoạt hình.

Lát sau, bữa tối muộn, Dauntra đọc một cuốn truyện tranh khác, còn tôi lôi tài liệu mà thư ký báo chí Nhà Trắng đưa gần đây ra xem lại để chuẩn bị cho bài phát biểu quan trọng.

“Đây là cái gì vậy?”. Dauntra gắng hỏi

“Những điều đó phải nói trên kênh MTV vào tuần sau”, tôi trả lời. “Tại buổi họp cộng đồng ở trường đó”

Dauntra trông như thể nếm phải thứ gì rất dở trong miệng “Cái trò *Về với gia đình* ngớ ngẩn gì đó hả?”

Tôi phớt lờ cô ấy. “Không hề ngớ ngẩn. Rất quan trọng”

“Ừ”, Dauntra lên tiếng. “Sao cũng được. Chúa ơi, Samantha à. Cậu có bao giờ bức tức vì điều đó chưa, bị lợi dụng như vậy ấy?”

“Lợi dụng gì? Tớ bị lợi dụng ra sao?”, tôi hỏi.

“À, tổng thống đang lợi dụng cậu”, Dauntra trả lời, “để nhồi nhét chương trình phát-xít mới của ông ta cho thanh niên Mỹ”

“*Về với Gia đình* không mang tính phát-xít”, tôi nói lại. Tôi chưa đề cập rằng, dù không ưng thuận tôi cũng không thể rời bỏ công việc đại sứ thiếu niên. Và tôi không thể làm điều gì khiến bố mẹ bạn trai của tôi khó xử. “Đó là chương trình khuyến khích các gia đình dành thêm thời gian ở bên nhau. Cậu biết đấy, nghỉ 1 tối tập đá banh và xem ti vi, ngồi quây quần trò chuyện”

“Ừ”, Dauntra ừ ừ. “Nhưng chỉ là *bề ngoài*, thế thôi”

“Cậu đang nói gì vậy?”, tôi vung vẩy xấp giấy đang cầm. “Tớ có tất cả ngay đây này. Nó là vậy mà. Sáng kiến *Về với Gia đình* của tổng thống nhằm ...”

“... khuyến khích mọi người nghỉ 1 tối xem những chương trình hài kịch không cần động não và nói chuyện với nhau” Dauntra kết thúc luôn câu nói của tôi. “Tớ biết. Nhưng đó chỉ là phần họ *đang nói* cho cậu nghe về kế hoạch *Về với Gia đình* mà thôi. Phần còn lại là gì? Những phần họ chưa muốn cậu biết...đến lúc này?”

“Cậu...” tôi nói, “bị hoang tưởng mất rồi. Cậu xem phim Mel Gibson quá nhiều lần đấy”

Conspiracy Theory* là một trong những bộ phim yêu thích chúng tôi thường xem trong cửa hiệu. Stan ghét nó, vì bất cứ khi nào Mel và Julia Roberts hôn nhau, hay sắp sửa hôn nhau, Dauntra và tôi đều nhận thấy bản thân mất khả năng làm những việc gì khác ngoài việc dán mắt vào màn hình.

(*:Bộ phim sản xuất năm 1997 của đạo diễn Richard Donner dựa theo kịch bản của Brian Koppelman do diễn viên Mel Gibson và Julia Roberts đóng vai chính)

“Chẳng phải hóa ra anh ta nói đúng sao?”, Dauntra hỏi, “Ý tớ là Mel đó. Đó là một âm mưu”. Cô liếc lên tấm gương hai phía ngăn cách chúng tôi với văn phòng phía sau. Tấm gương hai phía được đặt ở đó để Stan hay bất cứ ai phía sau có thể bắt được những kẻ chôn chĩa trong cửa hiệu. Thế nhưng Dauntra một mực tin rằng thực ra là để các vị sếp hay bất cứ ai có thể bí mật

theo dõi nhân viên. “Không tốt lành gì”, Dauntra nói thêm, “khi chính phủ bắt đầu nhúng mũi vào chuyện riêng tư của chúng ta như việc chúng ta dành bao nhiêu thời gian để sum họp gia đình. Tin tớ đi”.

Tôi quay trở lại với mối giấy tờ cùng tiếng thở dài. Tôi yêu quý Dauntra nhưng thỉnh thoảng tôi không chắc cô ấy có ở đó hoàn toàn không, bạn hiểu ý tôi chứ? Ai lại có thời gian đi bận tâm về chính phủ và chuyện gì sẽ xảy ra trong khi ngoài kia óc biết bao vấn đề thực sự? Chẳng hạn như vấn đề bạn trai tôi hình như đang nghĩ chúng tôi sẽ ngủ với nhau trong kì nghỉ cuối tuần của Lễ Tạ ơn.

Thêm một lần tôi nghĩ đến việc hỏi Dauntra, bạn biết đấy, về chuyện David với tôi và cô ấy nghĩ gì về chuyện có khả năng tôi sẽ tự tước mất trình tiết của mình vào “Ngày Gà Tây”

Tôi biết cô ấy sẽ ủng hộ tôi. Tôi cũng biết nếu kể cho cô ấy nghe, điều đó sẽ xua tan hình ảnh đứa con gái ngoan tại cửa hiệu của tôi, một hình ảnh dường như hoàn toàn không thể lay chuyển, thậm chí với mái tóc nhuộm mới toanh này.

Nhưng kể cho chị gái mình nghe là một chuyện. Kể cho đồng nghiệp tại Potomac Video nghe lại là chuyện hoàn toàn khác. Ý tôi là, bất chấp sự yêu thích dành cho bộ phim *Conspiracy Theory*, tôi vẫn không thật sự tin vào các âm mưu...như Dauntra thật ra là gián điệp cho tờ US Weekly hay những gì tương tự và ngay khi tôi lỡ buột miệng tiết lộ chi tiết thâm kín nào đó trong mối quan hệ với con trai của tổng thống, cô ấy sẽ đi loan tin.

Nhưng cho dù là thế cũng không. Có lẽ Dauntra nói đúng trong một chuyện: tốt hơn đừng để chính phủ, hay đồng nghiệp tại Potomac Video nhúng mũi vào chuyện của bạn. Một số chuyện tốt nhất nên giữ kín.

Ít ra, khi đó tôi nghĩ thế. Thật khôì hài khi quan điểm của bạn về những chuyện như thế có thể thay đổi 1 cách nhanh chóng.

Mười phim chọn lọc ở Potomac Video là:

10. *Fight Club*(Quyết đấu) : Một người đàn ông đang vỡ mộng gặp 1 kẻ lạ mặt, kẻ lạ mặt đã đưa anh ta đến với cách sống mới. Diễn viên Brad Pitt, Edward Norton, sản xuất năm 1999. Brad không mặc áo sơ mi, tan vỡ ảo tưởng và những trận đánh nhau chí tử.Như thế có gì là hại nào?

9. *To Kill a Mockingbird* (Giết con chim nhại) :Một luật sư ở miền Nam trong thời kỳ khủng hoảng của những năm 1930 bào chữa cho 1 người đàn ông da đen bị hàm oan với tội danh cưỡng bức và dạy dỗ con cái anh ta không trở nên thành kiến. Diễn viên Gregory Peck, Mary Badham, sản xuất năm 1962. Chỉ hai từ: Boo Radley. Cần tôi nói gì thêm không? Tôi không nghĩ thế.

8. *Heathers* : 1 cô nàng nổi tiếng gặp 1 tay nổi loạn, tay này chỉ cho cô cách dạy cho bọn con gái hờn hĩnh trong trường 1 bài học. Diễn viên Christian Slater, Winona Ryder, sản xuất năm 1989. Bất cứ ai cố nói rằng đây không phải thực tế ở trường trung học đều là kẻ dối trá. Câu nói bất hủ trong phim: “Tôi thương đứa con trai đồng tính đã chết của mình”

7. *Donnie Darko*: Cậu học sinh bị ám ảnh bởi hình ảnh con thỏ khổng lồ. Diễn viên Jake Gyllenhaal, Patrick Swayze, sản xuất năm 2001. Ừ thì tôi không hiểu bộ phim. Nhưng tôi yêu thích nó

6. *Napoleon Dynamite* (Trở thành anh hùng): 1 học sinh bị ruồng rẫy giúp đỡ cậu bạn mới đến tranh cử chức học sinh đứng đầu toàn trường, đồng thời giúp cậu ta cưa cẩm cô nàng trong mộng. Diễn viên Jon Heder, Efren Ramirez, sản xuất năm 2004, cảnh khiêu vũ hay nhất trong

các phim từ trước đến nay.

5. *Saved!* (Cứu rồi): Cô gái học tại trường dòng bị bạn bè tẩy chay. Diễn viên Jena Malone, Mandy Moore, sản xuất năm 2004. Bộ phim này rất giống phim *Trại ở* khía cạnh cực kỳ vui nhộn

4. *Dogma* :Hai thiên thần phạm tội cố gắng trở về thiên đường. Diễn viên Linda Fiorentino, Matt Damon , sản xuất năm 1999. Ca sĩ Alanis Morissette đóng vai Chúa trời. Chưa có vai diễn được phân phù hợp đến thế bao giờ.

3. *Secretary* (Nữ thư ký): Cô thư ký bắt đầu mối tình lén lút với sếp. Diễn viên Maggie Gyllenhaal, James Spader, sản xuất năm 2002. Gây náo động theo cách khiến bạn kêu lên "Hmmm"

2. *I'm the One that I want*: Cuộc trình diễn tấu hài năm 1999 của Margaret Cho. Diễn viên Margaret Cho, sản xuất năm 2000. Lẽ ra nên quy định tất cả mọi người phải xem.

Và phim chọn lọc số một của tôi ở Potomac Video là:

1. *Kill Bill* phần 1 và 2: Một sát thủ giết thuê tìm cách trả thù khi đến lượt cô ta bị tấn công và thủ tiêu. Diễn viên Uma Thurman, David Carradine, sản xuất năm 2003/2004. Tại sao mọi người còn phải tốn công tiếp tục sản xuất phim khi đã có phim *Kill Bill* nhỉ?*Kill Bill* chứa đựng tất cả mọi thứ rồi. Bạn không cần phải xem thêm bất kỳ phim nào khác, thật đấy

Chương 5

Tối hôm đó,khi từ chỗ làm về nhà,tôi bắt gặp cảnh tượng khó hiểu,trong giây lát tôi nghĩ mình đã vào nhầm nhà.Suýt chút nữa tôi quay đi.Chỉ vì tôi thấy điều mình đang chứng kiến quá ư kỳ dị.

Chị Lucy đang ngồi tại bàn ăn với một chồng sách vở bầy la liệt trước mặt

Vào tối thứ sáu.Tối thứ sáu đấy nhé.Chị Lucy không bao giờ ở nhà vào tối thứ sáu.Cách đây không lâu,chị ấy vẫn luôn có mặt ở trận đấu hoặc đi chơi cùng anh Jack vì hầu như cuối tuần nào anh ấy cũng về thăm chị.Tất nhiên gần đây,chị ấy làm việc vào ca tối thứ sáu ở cửa hiệu Bare Essentials,ngoài khu thương mại

Nhưng không phải tối thứ sáu này.Tối thứ sáu này,chị ấy đang ngồi ôn tập từ vựng luyện thi SAT (chính điều đó thuyết phục tôi rằng đây không phải nhà tôi,không phải chị tôi,tất cả đều không phải)với Harold Minsky

Có rất nhiều nơi tôi biết sẽ tìm gặp được Harold Minsky.Potomac Video là một trong số đó,ngay chính khu vực phim hoạt hình tôi vừa dành ra một giờ đồng hồ để sắp xếp.Hay có thể khu vực phim khoa học viễn tưởng.Tôi dứt khoát tin chắc sẽ gặp anh ta tại phòng máy tính ở trường,nơi anh ta gần như sống hằn ở đó với tư cách phụ tá cho giáo sư Andrews ,giám thị phòng máy tính.

Tôi sẽ không ngạc nhiên hết sức khi thấy Harold tại gian truyện tranh Nhật Bản ở trung tâm phát hành sách Barnes & Noble,hay đứng trước Beltway Billiards,nơi anh ta cùng đám bạn dành hàng giờ đồng hồ để đạt được điểm cao trong trò chơi Arcade Legends

Nhưng tôi có thể nói rằng trong cả triệu năm tôi cũng không mong đợi có lúc lại thấy Harold Minsky tại nhà mình...lại càng không phải đang ngồi đối diện với chị Lucy của tôi nơi bàn ăn.

“Tình nghịch” chị Lucy vừa nói vừa nghĩ ngợi khi tôi đi vào. “Ý anh là niềm vui tốt độ phải không?”

Harold trả lời bằng giọng chán nản “Không phải” Sau đó khi thấy chị tôi không đáp lại gì cả, anh ta gợi ý “Nó là tính từ”

“Tình nghịch” .Chị Lucy ngược mắt lên trần nhà như thể trông chờ nàng tiên từ vừng từ ngọn đèn chùm bay ào xuống giúp chị. Thay vì thấy vậy, chị lại để ý đến tôi đang đứng sững ở ngưỡng cửa, miệng há hốc.

“Ồ, chào Samantha”, chị cười rạng rỡ. “Em biết anh Harold chứ? Harold ,đây là em gái em, Samantha. Samantha ,đây là Harold .Em biết đấy, ở trường”

Tôi biết tổng rồi. Harold là phụ tá giáo sư ở phòng máy tính của tôi. Tôi cất lời “Vâng, chào anh Harold”

Harold gật đầu với tôi sau đó quay gương mặt đeo kính (sao lại không thể được khi bố mẹ đã đặt tên cho anh ta là Harold?) về hướng chị Lucy. Bố mẹ anh ta nghĩ thế nào nhỉ? Chẳng lẽ họ không biết đặt tên Harold cho con là lời tiên đoán sẽ thành hiện thực ,bảo đảm biến đứa con trở thành tất cả những gì cái tên đại diện như : kính cận, một cái đầu với tóc nâu rậm rạp rất cần cắt tỉa, dáng đi loạng choạng bởi tầm vóc đã cao vọt hơn sau in-sơ so với màu hè năm ngoái khiến anh ta trở thành một trong những gã cao nhất trường nhưng lại không tham gia đội bóng rổ, mặc áo sơ mi màu cam kiểu Hawaii, đuôi áo ló ra khỏi lưng quần Levi’s qua thấp?

“Thôi nào”, anh ta nói bằng giọng thẳng thắn mà tôi chắc rằng từ trước đến giờ trong đời chị Lucy chưa anh chàng nào từng nói với chị tôi như thế. “Em biết từ này mà. Chúng ta vừa xem xong”

“Tình nghịch”, chị Lucy ngoan ngoãn lên tiếng. Sau đó quay sang tôi, chị nói thêm “À, chị mua cho em rồi đó Samantha. Thứ mà hai chị em mình nói hôm trước ấy. Chị để trên giường em đó”

Ban đầu tôi không biết chị Lucy đang nói gì. Nhưng khi chị ấy chậm rãi nháy mắt ra hiệu, tôi chợt nghĩ ra...và tôi đỏ mặt. Ôi, cực kỳ luôn!

May thay anh Harold đang rất chú tâm vào việc làm thế nào để chị tôi nhớ ra định nghĩa của từ “tình nghịch” (trong sách SAT định nghĩa đó là “ranh mãnh trong thể thao, gian xảo trong vui chơi hay rất hài hước , vui nhộn”) nên không để ý đến tôi.

“Lucy” anh ta nghiêm khắc kêu lên, “Nếu em không cố gắng, anh thấy không có lý do gì để lãng phí thời gian của anh và tiền bạc của bố mẹ em...”

“Không, không chờ đã”, chị Lucy vội vàng nói. “Em biết từ này mà. Thật đấy, em biết mà. Tình nghịch. Chẳng phải nó có nghĩa “ vui sướng” sao?. Giống như thắng lợi trong trận đá banh khiến anh ta cảm thấy tình nghịch?”

Tôi phải đi qua phòng khách để lên tầng trên. Bố mẹ đều ngồi đó, giả vờ đọc báo nhưng tôi biết cả hai đang lắng nghe chị Lucy và anh chàng gia sư mới.

“Chào con yêu”, mẹ lên tiếng khi thấy tôi. “Công việc thế nào?”

“Cũng bình thường a” tôi trả lời, vẫn cúi đầu với hy vọng mẹ không thấy hai gò má chưa hết đỏ bừng của tôi. “Chuyện đó diễn ra bao lâu rồi ạ?” tôi chỉ tay ra sau hướng về phía phòng ăn.

“Tối nay là buổi đầu tiên”, mẹ nói “Mẹ gọi đến trường họ nói cậu Harold này là gia sư luyện thi

SAT giỏi nhất.Con có biết cậu ta không? Con nghĩ cậu ta có khả năng giúp đỡ chị con không?”

“À” tôi chậm rãi đáp. “Chắc chẳng ai có làm được ngoài anh Harold”

“Họ nói với mẹ rằng cậu ta được xem là người chắc chắn vào được trường đại học Harvard” mẹ nói tiếp. “Thực ra là tất cả các trường Ivy đấy”

“Dạ” tôi nói. “Đúng là anh Harold,tốt rồi”.

“Mẹ đã yêu cầu gia sư nữ” ,mẹ nói,bảo đảm rằng mình đã hạ thấp giọng để chị Lucy và anh Harold không thể tình cờ nghe được, “vì mẹ không muốn sự việc trở thành bất kỳ...biến chứng lãng mạn nào.Con biết bọn con trai thế nào với chị con rồi đấy.Nhưng khi mẹ thấy Harold xử sự với Lucy ,mẹ biết cậu ta hoàn hảo.Cậu ta thậm chí còn chẳng nhận ra chị con..à,bản chất chị con ấy”

Mẹ thật tế nhị khi không đề cập thẳng thừng và nói luôn ra điều tất cả mọi người đều đang nghĩ tới: rằng chị Lucy qua rức rở,bọn con trai ngoài đường đều trúng phải tiếng sét ái tình ngay khi thấy chị,và thường bám theo chị,chìa ra mảnh giấy ghi nguệch ngoạc số di động của họ,những thứ đó chị Lucy luôn lịch sự nhận rồi không hề do dự cho vào thùng rác trong phòng khi dọn dẹp túi xách mỗi tối.

“Dạ”,tôi nói. “Đúng thế.Đó mới là anh Harold .Anh ta chẳng hề mê mẩn những thứ mà ai cũng thích”.Cũng chẳng mê con gái,thật đấy.Trừ khi cô nàng đó mang tên Lara Croft và sống trong máy trò chơi Playstation

“Bố không quan tâm chuyện cậu ta có thích chị con hay không”,bố lên tiếng,lật mạnh trang báo đang cầm trên tay. “Cậu ta cứ đưa được điểm số của chị con tăng lên là bố vui rồi”.

“Ồ,anh Richard”,mẹ nói . “Đừng nói to thế.David gọi điện thoại khi con còn ở chỗ làm đấy,Samantha à.Cậu ta nói khi nào tiện,con gọi lại cho cậu ấy”

“Gì ạ?” tôi kêu lên “Tuyệt”

Chỉ có điều tôi không có ý nói tuyệt.Thực ra tôi muốn nói từ trái nghĩa với chữ “tuyệt”.Bởi lẽ tôi biết lý do anh ấy gọi điện thoại.Để xem bố mẹ tôi đã nói gì .Để xem chúng tôi có thể ở bên nhau chới cờ Ấn Độ vào Lễ Tạ ơn không.

Và sự thật là tôi không bao giờ thực sự trở thành fan hâm mộ cuồng nhiệt nhất của môn cờ.

Tôi tự hỏi anh ấy sẽ làm gì nếu tôi từ chối? Không em không muốn đến Trại David đón Lễ Tạ ơn với anh David à.Anh ấy sẽ “đá” tôi ư? Ý tôi là ,sẽ như thế sao nếu tôi gặp và nói với anh rằng trong khi anh ấy nghĩ chúng tôi đã sẵn sàng ngủ với nhau thì tôi lại chưa chắc chắn lắm?

Không,không đời nào.David không phải loại người đó.Trước hết ,anh ấy tuyệt đối đúng đắn,một đảng viên,mặc áo thun in hình ban nhạc Boomtown Rats xuất sắc,đi giày ba ta cao cổ hiệu Converse và có một danh sách dài toàn các phim khoa học viễn tưởng cằn ghi bằng lại bằng thiết bị TiVo.Và người đứng đắn tuyệt đối không thể bỏ bạn gái chỉ vì không được đáp ứng,đó là kiểu của những gã không ra gì.Tôi nghe nói thế chứ,khôn phải do đã quen biết một gã không ra gì đâu

(Boomtown Rats là nhóm nhạc nổi tiếng thập niên 70)

Và thêm nữa tôi biết David thực sự yêu tôi.Tôi nhận ra điều đó qua cách anh ấy đùa vui về mái tóc của tôi phút trước,rồi từ từ nhìn xuống cổ tôi,sau đó nói rằng anh ấy thấy tôi hấp dẫn biết

bao trong chiếc áo Nike mới.Tôi cũng biết điều đó bởi tôi là người cuối cùng anh ấy trò chuyện mỗi đêm trước khi đi ngủ (anh ấy không bao giờ quên gọi vào di động của tôi...nếu tôi đã ngủ hay giả vờ ngủ như tối qua,anh ấy sẽ để lại tin nhắn) và là người đầu tiên anh ấy gọi khi thức dậy (không phải lúc nào tôi cũng nghe máy vì tôi không đủ sức trò chuyện trước khi uống lon nước Dr Pepper không đường buổi sáng)

Và anh ấy không gọi điện vì cảm thấy phải làm thế,nếu không tôi sẽ suy sụp tinh thần như kiểu của chị Lucy và anh Jack ,mà chỉ vì...vì anh ấy muốn làm thế thôi.

Không,David sẽ không bỏ tôi nếu tôi nói với anh rằng tôi chưa sẵn sàng .Anh ấy yêu tôi.Anh ấy sẽ đợi

Tôi nghĩ thế

Vả lại ,nếu anh ấy thật sự bỏ tôi,báo giới sẽ ăn tươi nuốt sống anh mất.Không phải khoe khoang đâu nhưng tôi được dân Mỹ yêu mến hết mực vì đã cứu mạng vị lãnh tụ của họ

Cho dù hành động đó xảy ra trước vụ nhuộm tóc.Ai biết được Margery tại Poughkeepsie sẽ cảm thấy thế nào về tôi một khi nhìn thấy diện mạo mới toanh có vẻ giống Ashlee Simpson của tôi đây?

“Sáng kiến Về với Gia Đình mà bố David đang xúc tiến”,mẹ lên tiếng,phá vỡ giây phút tôi đang trầm ngâm về chuyejn thầm kín của mình. “Mẹ thực sự rất thích ý tưởng đó.Đôi lúc mẹ cảm thấy như chẳng bao giờ gặp được các con ,các con quá ư bận rộn”

Tôi trở mắt nhìn mẹ,hoàn toàn bị sốc.

“Lỗi của ai cơ chứ?” tôi gần như hét lên . “Chuyện làm thêm này đúng ra đâu phải ý tưởng CỦA CON,bố mẹ biết mà”

Bố hạ tờ báo xuống lần nữa. “Điều quan trọng là các con phải học được giá trị của...”

“Dạ,da” tôi ngắt lời bố . “...của đồng tiền.Con biết rồi” .Như thế còn thứ gì đáng giá một đồng ấy. “Nói đến đây con mới nhớ,chị Lucy đổi ca làm ạ,hay có chuyện gì? Sao hôm nay chị ấy về nhà sớm vậy? Bình thường chị ấy không từ khu thương mại về nhà trước mười giờ mà”

Tôi để ý thấy bố mẹ trao cho nhau cái nhìn thoáng qua.Đừng nghĩ tôi không thấy.

“Bố mẹ quyết định,dựa vào điểm thi SAT của Lucy,chị con cần dành thêm thời gian cho chuyện học hành,bớt thời gian đi chơi và đi làm”,mẹ nhẹ nhàng nói.

Mất một phút tôi mới hiểu ra ý mẹ.Sau đó,khi đã hiểu ,miệng tôi lại há hốc thêm lần nữa.

“Đợi chút” ,tôi gào lên. “Chị ấy được nghỉ làm chỉ vì trượt kỳ thi SAT sao? Thật không công bằng!”

“Suyt ,nói nhỏ nào Samantha”.Mẹ lo lắng liếc về phía phòng ăn. “Lucy rất buồn về việc phải đưa đơn xin nghỉ ở Bare Essentials .Con biết chị con quý khoản giảm giá cho nhân viên thế nào rồi...”

“Vậy nếu điểm số của con bắt đầu sa sút” tôi gắng hỏi. “Con có thể nghỉ làm ở Potomac Video phải không ạ?”

“Samantha!” Mẹ nhìn tôi với ánh mắt khiển trách. “Nói năng kiểu gì vậy hả? Con yêu công việc

đó mà.Con luôn miệng nói về cô bạn Donna xinh xắn của con.và nào là con bé đáng yêu ra sao...”

“Dauntra”

“Mẹ muốn nói đến Dauntra ấy.Vả lại con có thể xử lý một lịch làm việc dày đặc hơn chị con.Con luôn luôn coa khả năng làm thế mà”

“Và hãy thấy con thật may mắn về chuyện đó”,bố nhận xét ,quay lại với tờ báo,. “Nếu không bố mẹ đã bắt con nghỉ lớp về như đã bắt chị Lucy nghỉ tham gia đội cổ vũ.”

Tôi trở mặt,sốc “toàn tập”

“Đội đã...bố mẹ bắt chị ấy nghỉ tham gia đội cổ vũ sao?”

“Kỳ thi SAT quan trọng hơn chuyện tham gia cổ vũ”, bố nói .Bố nghĩ thế vì xét trong trường học bố khá giống với ..Harold trong các câu chuyện tôi đã nghe.

“Chị con chỉ nghỉ một thời gian thôi”,mẹ nói “Nếu nâng điểm số lên được,chị con có thể trở lại vào đội cổ vũ.Bố mẹ đã nói chuyện với huấn luyện viên.

Cô ấy hiểu tăng chỉ vì có quá nhiều việc ...nào là tham gia cổ vũ ,nào là bài tập...”

“Sẽ không đến nổi quá nhiều”,bố lên tiếng từ sau trang báo, “nếu kẻ nào đó dừng về đây mỗi cuối tuần và dành từng giây từng phút không ngủ ở bên con bé”

“Thôi nào Richard” mẹ nói .”Em đã nói chuyện với nhà Slater rồi.Và họ đồng ý sẽ bảo ban Jack..”

“Điều đó có lời nhiều lắm đây” ,bố càu nhàu,vẫn không rời trang báo. “Cái thằng đó chẳng bao giờ nghe lời họ...”

“Richard à” mẹ kêu lên.

Tôi nhận ra ám hiệu ho biết cần rời khỏi nơi này.Chẳng bao giờ vui vẻ gì khi nghe bố mẹ gây gổ về bạn trai chị Lucy .Bố mẹ thường cãi cọ mỗi lúc nhắc đến tên anh ta.Không phải cả hai không hoàn toàn nhất trí trong quan điểm về anh ta mà cả bố và mẹ đều ghét anh ta.Nhưng vì hai người có ý kiến khác nhau về việc tìm cách tốt nhất để xử lý tình hình.Mẹ cho rằng nếu dùng phương pháp cổ ngăn trở mối quan hệ thì chỉ khiến tình cảm chị Lucy dành cho anh Jack càng sâu đậm hơn,giống như tình cảm của Hellboy dành cho Liz chỉ càng thêm mạnh mẽ khi người ta cố ngăn anh gặp cô khi cô đến viện nghiên cứu tâm thần.

Trái lại,bố nghĩ nên cấm chị Lucy không được gặp anh Jack nữa và như vậy sẽ giải quyết được vấn đề.

Đó là lý do vì sao anh Jack và chị Lucy vẫn tiếp tục đi chơi.Vì mọi người (ngoại trừ bố tôi) đều hiểu rằng bảo một cô gái không được đi chơi với một anh chàng nào đó chỉ khiến cô ta càng muốn đi chơi với anh ta hơn

Đây là một khía cạnh khác trong cuộc sống của chị Lucy tốt đẹp hơn rất nhiều so với cuộc sống của tôi.Chị ấy hẹn hò với anh chàng mà bố mẹ tôi không ưa và cũng chả tin tưởng ,như vậy khiến bố mẹ lo lắng cho chị ấy suốt ngày

Chị Lucy may mắn thật.

Tuy nhiên ,may mắn của chị ấy phần nào đã bay biến,chí ít về chuyện tham gia đội cổ vũ.Ý tôi

là,việc này có thể hủy hoại sự nghiệp tham gia đấu tranh vì nam nữ bình quyền nhưng chị Lucy thực sự thích tham gia cổ vũ.Và giờ đây chị đã bị tước mất niềm yêu thích đó.

Thế nhưng chị Lucy không có vẻ quá đau buồn khi chị ngồi ngoài kia với anh Harold già dặn.Điều đó thật kỳ lạ,bởi lẽ ,bất kể chị ấy có nhớ nhung công việc cổ vũ hay không,một điều chị ấy dứt khoát sẽ nhớ,chính là anh Jack...Dù sao thì anh ấy ĐANG ở đâu nhỉ? Tại sao anh ấy không đập cửa ầm ầm và khẳng khẳng gặp bằng được chị Lucy? Chẳng lẽ ông bà Slater đã “bảo ban” anh ấy như mẹ tôi nói?

Nhưng anh Jack .một dân chơi thành thị,không phải kiểu người dễ dàng chấp thuận không gặp bạn gái chỉ vì bố mẹ mình nói rằng cô nàng đang gặp rắc rối ở trường và anh ấy cần để cho cô bạn mình được yên.Thực tế từ khi bắt đầu học ở Đại học Thiết kế tận Đảo Rhode,anh ấy thể hiện bản tính bất cần của nghệ sĩ nhiều hơn bao giờ hết,cùng với chiếc mô tô mới và những thứ tương tự.

Thôi,được bố mẹ tuyệt đối cấm chị Lucy leo lên chiếc xe,cho dù anh Jack đã mua cho chị một cái mũ bảo hiểm (không phải cái chị đặc biệt thích.Chị Lucy muốn một cái mũ bảo hiểm màu hồng.Vả lại chị nói nó làm tóc chị bẹp cả xuống)

Nhưng điều đó không có nghĩa anh Jack không thể dùng xe rồ máy chạy qua nhà tôi,như tôi thường nghe thấy,vào giữa đêm khuya...

Tuy nhiên,nhớ lại chuyện đó,thực sự gần đây tôi không thường xuyên nghe thấy tiếng gầm rú từ chiếc mô tô Harley của anh Jack.Chuyện gì vậy nhỉ? Tôi phải điều tra chị Lucy sau khi anh Harold ra về

Trong khi chờ đợi ,tôi xem xét chiếc hộp chị Lucy mua cho tôi.

Nó nằm đúng nơi chị Lucy nói đã đặt ở đó,ngay giữa giường tôi.Tôi nhìn vào bên trong chiếc túi gấp màu nâu khó phân loại và thấy hai cái hộp.Hộp đầu tiên mang dòng chữ CÓ GÂN MANG LẠI KHOÁI CẨM CHO NÀNG! Viết in hoa trông có vẻ nam tính.

Ô,chúa ơi.Chị tôi mua cho tôi một hộp bao cao su.

Cảm giác hơi choáng váng,tôi nhìn đến cái hộp kia .Nó có dòng chữ uốn lượn với hoa lá bên trên.Phía trong,tôi tìm thấy một hộp nhỏ và miếng nhựa,một vật dùng để bôi trơn giống tampon cùng tờ hướng dẫn sử dụng.

Tờ hướng dẫn ghi CÁCH SỬ DỤNG BỌT TRÁNH THAI.

Ôi,Chúa ơi

Tôi vội nhét mọi thứ trở vào hộp,sau đó nhét hộp trở vào túi rồi cho túi xuống gầm giường.

Đây không phải điều tôi đã sẵn sàng.Không,không,không.Chưa sẵn sàng .QUÁ Ơ LÀ CHƯA SẴN SÀNG.Rất ,rất chưa sẵn sàng.

Chẳng lẽ tôi,Samantha Madison lại sẽ làm thế ư? Chẳng lẽ tôi sẽ thực sự ngủ với bạn trai?

Tôi không thể thôi nghĩ về cô bé mà Kris đã nhạo báng lúc nãy...Debra,hay tên cô bé là gì cũng được.Cô ấy đã quan hệ với bạn trai.Dù sao thì mọi người cũng cho là vậy.Chuyện gì xảy ra nếu tôi và David “làm chuyện ấy” rồi tin tức lọt ra ngoài như sự việc về Debra? Mọi người có lên gọi tôi là đứa con gái hư không?

Gần như chắc chắn rồi.

Mặc dù như vậy cũng không tồi tệ hơn bao nhiêu những cái tên mọi người đã gọi tôi (Đồng bóng, Dã man, Kẻ sùng bái quỷ Satan, Du côn, Tam thần, vân vân và vân vân)

Nhưng đó chỉ là những đùa ở trường. Với khả năng phi thường của mình trong việc đưa ảnh chụp xuất hiện trên tạp chí (chủ yếu trong phần thời trang không nên bắt chước, nhưng sao cũng được), tin tức về chuyện thầm kín của tôi gần như chắc chắn sẽ lan tràn khắp báo chí. Không phải tôi tính chuyện đi khắp nơi nói với tất cả mọi người rằng tôi còn trong trắng hay đại loại thế. Nhưng bạn biết đấy. Sẽ thật xấu hổ nếu bà tôi đọc được bài báo...

Ngay lúc đó, Chị Lucy đi vào phòng tôi, tất nhiên là không gõ cửa.

"Này", chị nói hỗn hển, rõ ràng vừa chạy vội lên cầu thang. "Cho chị mượn máy tính của em nhé"

Tôi nhìn chị chăm chăm "Máy tính chị đâu?"

"Chị mới cho Tiffany mượn lúc bọn chị ở nhà hàng The Cheesecake Factory và cố tính xem phải để lại bao nhiêu tiền bo rồi cô ấy quên trả chị. Thôi nào, cho chị mượn tối nay thôi. Ngày mai chị sẽ lấy máy tính của chị lại"

Tôi đưa máy tính cho chị Lucy. Ít ra đó là điều tối thiểu tôi có thể làm, vì món quà chị ấy dành cho tôi.

"Ồ, cảm ơn em" chị ấy nói rồi định bỏ đi.

"Khoan đã..." tôi kêu lên. Cảm ơn chị về hộp bao cao su và thuốc diệt tinh trùng. Đó là những gì tôi muốn nói. Nhưng những gì tôi thốt ra lại là "Mọi chuyện thế nào? Ý em là với à..... với anh Harold đó?"

"Ồ" chị Lucy đáp, vuốt lọn tóc mềm mượt màu hung sáng bóng phía sau vành tai. "Tốt lắm. Em biết không, anh Harold nghĩ rằng chị làm bài quá tệ không phải do chị không thông minh đâu. Anh ấy nghĩ chị đã quá hồi hộp khi làm bài kiểm tra."

"Thật ư?"

"Ừ. Anh Harold cho rằng nếu chị chuyên tâm, chị có thể nâng điểm số lên một trăm, có lẽ còn hơn nữa, chỉ bằng cách thực hiện vài bài tập hít thở trước khi bước vào phòng thi"

"Chà", tôi xuýt xoa, tự hỏi đó có phải lý do Harold dường như luôn cần đến ống thuốc xịt không. Bạn biết đấy, xuất phát từ tất cả những bài tập hít thở anh ấy hẳn phải làm để duy trì số điểm trung bình chung hoàn hảo.

"Ừ" chị Lucy nói. "Anh Harold thực sự đáng yêu, em biết đấy. Một khi em nói đến trò Deep Space Nine và anh ấy điên lên khi người ta bỏ trò Angel"

"Đúng thế", tôi lên tiếng. "Em biết mà, Em luôn mến anh Harold. Anh ấy tốt lắm. Như khi chị làm hỏng gì đó trong phòng máy tính, anh ấy chẳng làm ầm như kiểu một số trợ lý giáo sư khác. Nay, em có tạo bản sao lưu không đấy?"

"Ôi trời" chị Lucy thốt lên. "Dễ thương quá. Chị không thể tin là anh ấy lại không nổi tiếng. Sao trước đây chị chưa gặp anh ấy bao giờ, ví dụ như trong bữa tiệc hay ở đâu đó?"

"Phải rồi", tôi đáp. "Vì những anh chàng như Harold không được mời đến các dạng tiệc tùng"

bạn chị tổ chức”

“Em đang nói gì vậy? Bạn bè chị đâu có khinh thường ai!”

Tôi nhướn mắt.Đó rõ ràng là từ trong sách SAT ,tính nhã nhặn của Harold.

“Phải rồi”,tôi đáp lại lần nữa. “Đúng thế,họ vậy đấy”

Chị Lucy không thích nghe vậy.Tôi có thể khẳng định ,vì chị nhìn thẳng tôi và nói “À,cảm ơn cái máy tính nhé.Tốt hơn chị nên trở lại chỗ anh Harold”

Sau đó chị bỏ đi,trước khi tôi có cơ hội cảm ơn chị về những gì chị cho tôi.À ,không phải cho tôi đâu,đúng thế đấy,vì tôi nghi ngờ rằng chị muốn lấy lại gì đó...

Đúng lúc tôi đang nghĩ ngợi điều đó thì điện thoại di động của tôi reo vang

Toi không mong đợi chuyện này xảy ra,chuyện điện thoại reo ấy,tôi vẫn chưa hoàn toàn quen dùng nó,không mong đợi đến mức tôi đã hét lên khiến Rebecca từ phòng dưới hành lang kêu to “chị có muốn biết không,Samantha ? Em đang ở giai đoạn thực sự then chốt trong lần mổ xẻ ấu trùng này đấy”

Thức ra,đúng hơn là tôi không muốn biết

Tôi có thể thấy tên người gọi là David .David ,tôi chưa nói chuyện với anh tấy,phần nào do cố tình,từ sau cuộc thảo luận tối qua dưới tán liễu rủ ngoài sân trước nhà tôi.Tôi đã làm lơ hai tin nhắn của anh ấy.Tôi phải nghe máy thôi,

Tôi sẽ nói gì đây?

“Chào”,dường như đó là cách hay để mở đầu

“Chào em”,David lên tiếng.

Chỉ có điều đây là câu “Chào em” không hề đơn giản.Thực ra,chưa bao giờ một câu ngắn gọn nào như vậy lại ẩn chứa nhiều điều hơn suốt từ trước đến giờ.Tất cả niềm vui sướng của David khi cuối cùng tôi đã trả lời,cùng với nỗi thất vọng không nghe hồi âm của tôi trong hơn hai mươi bốn giờ qua ,và (tôi thật sự không nghĩ mình đang tưởng tượng) thậm chí cả sự thiếu chắc chắn đối với chuyện tôi cảm thấy thế nào về lời mời “chơi cờ Ân Độ” với anh ấy trong dịp cuối tuần của Lễ Tạ ơn đều nằm hết trong câu “Chào em”

Tôi chắc chắn như vậy.

Có rất nhiều điều chứa đựng trong cụm từ đó.

“Em đã ở đâu vậy?” David hỏi.Không phải kiểu giận dữ,chỉ là tò mò. “Anh để lại hai tin nhắn.Em vẫn khỏe chứ?”

“Dạ” tôi đáp. “Em xin lỗi.Mọi thứ cứ rối tung cả lên”. Tôi để ý thấy chiếc túi nâu chứa “món quà” của chị Lucy dành cho tôi ló ra khỏi gầm giường và tôi nhanh chóng đá nó trở vào để lớp bụi bap phủ lấy nó.Đừng hỏi tôi tại sao.Không phải David đang ở trong phòng cùng tôi.Mà cũng phải,phần nào thôi. “Chuyện trường lớp ,bạn biết rồi đấy.Và công việc”

“Ồ” David nói. “Được rồi.Vậy họ nói sao?”

Trong một giây ,tôi thực tình quên bằng anh ấy đang nói về chuyện gì. “Ai nói gì cơ?”

“Bố mẹ em ấy”,anh ấy trả lời . “Về vụ Lễ Tạ ơn”

Và mọi thứ ủa về tới tấp.

“À,Lễ Tạ ơn” tôi cất lời.Ôi chúa ơi,Lễ Tạ ơn .Anh ấy muốn biết về vụ Lễ Tạ ơn.

Ừ,tất nhiên anh ấy muốn biết rồi.Tôi muốn nói đó chính là lý do tôi lần tránh các cuộc điện thoại của anh ấy suốt hai mươi bốn giờ qua.Vì tôi biết anh ấy muốn câu trả lời về vụ Lễ Tạ ơn.

Đó chính là điều tôi không chắc chắn mình đã sẵn sàng trả lời anh ấy chưa.

“O” tôi nói,liếc nhìn con Manet đang nằm bẹp trên giường tôi như thường lệ,nó hoàn toàn mù tịt với sự thật rằng cuộc sống của cô chủ nó đang bị đảo lộn rồi tung hết cả lên.Chó thì làm chuyện ấy thật quá dễ dàng “Dạ,em xin lỗi.Em...em chưa có dịp hỏi bố mẹ”

Được rồi.Chỉ nói dối bạn trai chút thôi.Lần đầu tiên và cũng lần sau cuối.

“Ồ” David lên tiếng.

Hệt như câu “Chào em” mới vài phút trước tiếng “Ồ” này chứa đựng thật nhiều ý nghĩa .Thực ra nó không giống tiếng “Ồ” nhiều bằng tiếng “Ồ”

Tôi lặng người

“Chỉ vì” tôi cất tiếng,đột nhiên nói luôn một hơi. “Chị Lucy ấy.Chị ấy trượt kỳ thi SAT và bây giờ bố mẹ em bắt chị ấy nghỉ tham gia đội cổ vũ rồi mời gia sư đến và ai nấy đều đang căng thẳng”

“Ồi”, David kêu lên.Nghe như thể anh ấy tin lời tôi.Mà sao lại không tin chứ?. Dù sao thì một phần cũng là sự thật mà. “Chị ấy làm bài dở ra sao?”

“Thực sự rất dở” tôi trả lời. “Cho nên bây giờ không phải lúc tốt nhất để xin bố mẹ đi.Nếu anh hiểu ý em”

“Anh hiểu tuyệt đối” David đáp. “Anh nghe theo em”.

Vấn đề là, so với anh chàng đang chờ đợi để biết liệu tuần sau mình có thể ngủ với bạn gái hay không thì David nghe có vẻ hết sức...điềm tĩnh.Y tôi là,anh ấy không như mấy gã trong truyện của chị Lucy lúc nào cũng “Phillippa ...Anh phải có được em.Chỗ đó của anh nóng lên vì em”

Tôi hoàn toàn không nhận được từ David bất cứ rung động nào cho thấy chỗ đó nóng lên.Như là chẳng hề có chuyện ấy.

Thật tốt khi anh ấy không đặt quá nhiều hy vọng.Vì đâu phải khi chúng tôi “Làm chuyện ấy”,tôi sẽ thực sự biết mình đang làm gì,mặc dù đã đọc kỹ hướng dẫn sử dụng bột tránh thai.

Tất nhiên David cũng sẽ không biết mình đang làm gì.Vì đâu phải anh ấy có nhiều kinh nghiệm hơn tôi trong chuyện phòng the.

Nhưng cho dù là thế.Khả năng tôi làm rối tung mọi chuyện cao hơn anh ấy nhiều.Tôi không phải người giỏi phối hợp nhất thế giới.Tôi chỉ vừa đủ điểm qua môn thể dục (công bằng mà nói,chỉ vì tôi không chịu ganh đua đến mức từ chối tham gia hầu hết mọi lúc.Vì tôi không thấy có gì hấp dẫn.Chộp bóng,đuổi theo bóng,ném bóng.Quan tâm làm gì cơ chứ? Đó chỉ là một trái

bóng ngốc nghệch)

Tôi tin rằng ,khi hoặc nếu thời điểm trọng đại đến cơ thể sẽ nói cho tôi biết phải làm gì.Và cho đến lúc này nó vẫn chưa khiến tôi thất vọng.

Ngoại trừ trò leo dây trong tiết thể dục

“Vây ,em này” David lên tiếng,vẫn nghe không có vẻ gì là một canh chàng có chỗ đó nóng lên hay điều gì đó tương tự. “Em có thể cho anh biết nhé. À ,về tối mai ấy mà”

Tối mai ư? Tối mai thì sao? Chẳng lẽ chúng tôi làm gì đó vào tối mai à?

À,phải.Mai là thứ bảy.Tối hẹn hò.Ôi,chúa ơi ,chúng tôi sẽ đi chơi ư? Nếu đi chơi,anh ấy có đề cập đến chuyện này không? Về toàn bộ kế hoạch của Lễ Tạ ơn đó? Ngay mai quá sớm! Tôi không thể quyết định hết tất cả vào ngày mai !Tôi vẫn đang làm quen với ý tưởng ấy! Tôi không biết! Tôi không biết mình muốn gì!

“À” tôi đáp,đáng kinh ngạc là tôi có thể tỏ ra bình tĩnh đến thế về chuyện này.”Dạ,phải.Ngày mai .Sao anh?”

“Bố anh có việc cả ngày ở khách sạn Four Seasons .Chuyện sáng kiến Về với Gia Đình ấy mà,để kêu gọi sự ủng hộ với những nhóm đặc biệt có chung lợi ích và bố muốn anh có mặt vì...em biết rồi đấy.”

“Phải rồi” tôi nói, “Cả gia đình”

“Ừ,đúng rồi.Nhưng em hoàn toàn có thể đến nếu muốn”

Để em ngồi cạnh anh trước đĩa thức ăn đông cứng béo ngậy của khách sạn mà em không hề gọi cho mình,đồng thời lắng nghe một trong những bài phát biểu chán ngắt khác của bố anh với hy vọng mong manh rằng sau đó chúng ta sẽ có được cơ hội gần nhau ngoài sân trước nhà em ư?Ồ, không,cảm ơn anh.

Đó là những gì tôi muốn nói.Nhưng thay vì thế tôi lên tiếng. “Chúa ơi,nghe thật thú vị.Nhưng em bận rồi.Anh đi vui vẻ nhé!”

David bật cười. “Anh biết ngay em sẽ nói thế mà .Thôi được rồi.”

Và như thế đấy,tôi đã thoát khỏi trở ngại.Trong toàn bộ cuộc thảo luận về Lễ Tạ ơn.

“Anh biết mọi chuyện chẵn hẵn không bình thường” Daivd nói, “Với chị Lucy và tất cả chuyện đó.Nhưng hãy gọi anh nhé,được không? Anh thực sự rất nhớ em”

“Em cũng nhớ anh” tôi nói.Không phải lời nói dối.Tôi thực lòng nhớ anh ấy.

“Anh yêu em,Sharona” David nói

“Em yêu anh ,Daryl” tôi nói,rồi gác máy

Và nghĩ thầm :Chúa ơi,tôi là người bạn gái tệ nhất trên hành tinh này

Mười điều giúp bạn có thể khẳng định bạn trai thật sự yêu thương bạn là:

10. Anh ấy chịu đựng tâm trạng thất thường “sớm nắng chiều mưa” của bạn,kể cả tính khí khó

chị khi bạn gặp ngày “đèn đỏ” và buộc tội anh ấy thích ca sĩ Fergie của nhóm Black- Eyes Peas hơn bạn,cho dù bạn biết rất rõ rằng anh ấy chưa bao giờ thật sự gặp Fergie

9. Anh ấy hầu như lúc nào cũng để bạn chọn phim
8. Cũng như món tráng miệng mà hai bạn sẽ ăn chung.
7. Anh ấy biết tên bạn của bạn và hỏi thăm họ thế nào(mặc dù trong trường hợp của David,điều này không hẳn khó khăn vì tôi chỉ có duy nhất một đứa bạn)
6. Anh ấy chắc chắn (với tất cả khả năng) rằng khi bạn đến ăn tối,đầu bếp ở Nhà Trắng sẽ phục vụ món bạn thực sự ăn được
5. Anh ấy gọi điện thường xuyên,chỉ để biết bạn đang làm gì
4. Anh ấy nghĩ bạn trông thật tuyệt kể cả khi không trang điểm
3. Anh ấy lắng nghe bạn than vãn về các vấn đề của bạn và cố gắng đưa ra giải pháp khả thi,cho dù hầu hết những điều anh ấy gợi ý đến hoàn toàn ngây ngô và không hiệu quả vì anh ấy là con trai và anh ấy chẳng hiểu gì hết
2. Anh ấy không bực tức khi tình cờ nghe bạn trò chuyện với cô bạn thân về anh chàng hấp dẫn trong phim Gilmore Girls

Và điều số một giúp bạn có thể khẳng định bạn trai thật sự yêu thương bạn là :

1. Anh ấy không làm to chuyện khi bạn chọn việc ngồi trước ti vi vào tối thứ bảy thay vì đi chơi với anh ấy.

Chương 6 :

Tôi không đi với David.Tôi dành buổi tối thứ bảy ngồi xem chương trình National Geographic Explorer với Rebecca.Bởi lẽ khoảng ba giờ chiều,điện thoại nhà reo vang và khi nhắc máy,tôi sững sờ nghe thấy giọng Dauntra ở đầu dây bên kia.

“Samantha hả?”.Vì lý do gì đó,cô ấy hét rất to.Tôi sớm nhận ra nguyên nhân.Dù cô ấy đang ở đâu đi nữa thì chắc chắn nơi đó đang thật sự rất huyền ảo.

“Dauntra hả?”,tôi hơi ngạc nhiên khi nghe thấy giọng của nhỏ.Dauntra từ trước đến giờ chưa khi nào gọi điện đến nhà tôi.Tôi thậm chí còn không biết cô ấy có số của tôi.Tất cả số điện thoại của nhân viên ở Potomac Video đều có trên bảng thông báo trong văn phòng Stan,nhưng tôi không biết Dauntra đã ghi lại số của tôi. “Tiếng ồn gì vậy? Cậu đang ở đâu đó?”

“Một đồn cảnh sát”,Dauntra hét .Tôi nghe bên đó có người nói “Đặt xuống ,nếu không sẽ tra lại còng vào tay đấy”.

“Đồn cảnh sát à?” tôi hét trở lại. “Cậu đang làm quái gì ở đồn cảnh sát đấy? Có ổn không ?”

“Tớ ổn”, Dauntra phấn khởi trả lời. “Tớ chỉ bị bắt giữ thôi”.

“Bị bắt sao?” tôi suýt làm rơi điện thoại . “Vậy là cậu đang gọi cho tớ từ TRẠI GIAM hả?”

“Ừ”,Dauntra đáp. “Vì tớ nghĩ sẽ không ra khỏi đây kịp giờ làm việc thay của hiệu tối nay.Cậu làm

thay tớ được không? Từ bốn giờ đến lúc đóng cửa .Tớ hứa hôm nào sẽ làm thay cho cậu nhé !”

Tôi vẫn bàng hoàng về nơi cô ấy đang có mặt.Nhưng tôi mừng vì cả bố mẹ lẫn cô Theresa đều không có gần để tình cờ nghe thấy đoạn đối thoại.Tôi chắc họ sẽ không hào hứng về việc đưa bạn ở chỗ làm gọi điện thoại cho tôi từ trại giam.

“Cậu bị bắt vì tội gì?”,tôi hỏi.

“Gì cơ?” Dauntra đưa ống nghe ra xa và hét lên “Mấy người kia ,IM HẾT ĐI,tôi chẳng nghe bạn ấy nói gì”.Sau đó cô ấy nói vào ống nghe với tôi “Cậu nói gì Samantha?”

“Tớ hỏi cậu bị bắt vì tội gì?”

“À,ra vậy” ,Dauntra trả lời “Nhóm chúng tớ nằm biểu tình phản đối,trước khách sạn Four Seasons ,cậu biết đấy,nơi ông bạn tổng thống của cậu mở cuộc quyên góp gây quỹ quan trọng đó.Ôi,ông ấy chưa bao giờ kinh ngạc đến vậy!”

Phải rồi ,và đó không phải người duy nhất.Tôi còn không tin nổi điều mình đang nghe nữa là.

“Vậy ,cậu có làm thay ca cho tớ không?”, Dauntra gặng hỏi. “Nếu không,cậu có thể gọi điện xem có ai khác hiups được không nhé? Tớ chỉ được gọi một cú điện thoại và tớ thực sự không muốn mất việc làm”

“Cậu chỉ được gọi một cú điện thoại và cậu gọi tớ sao?” tôi bị sốc. “Dauntra ,sao cậu không gọi cho luật sư?” Sau đó tôi chợt nhớ ra . “Mẹ tớ là luật sư.Nói tớ biết cậu ở đâu,tớ sẽ đưa mẹ đến đó và...”

“Tớ không cần luật sư”,Dauntra ngắt lời. “Có người sẽ sớm đóng tiền bảo lãnh cho tớ.Nhưng không kịp giờ để tớ vào ca làm việc.Vậy cậu sẽ làm giúp tớ chứ?”

“Chắc chắn rồi” tôi đáp. “Ý tớ là tất nhiên.Tớ muốn nói...” Tôi nghe ai đó bên chỗ Dauntra hét lên những lời lẽ tục tĩu. “Ồi ,chúa ơi,Dauntra.Cẩn thận nhé !”

“Cẩn thận ư?” Dauntra bật cười. “Tờ đang có khoảng thời gian rất tuyệt! Cảm ơn Samantha”.

Rồi sau đó cô ấy gác máy.

Một tiếng sau,tôi đã đứng ở quầy thu ngân tại Potomac Video và đang cố dò tìm kênh chương trình chiếu cuộc biểu tình đã khiến Dauntra bị bắt giữ trên mấy cái ti vi treo cao của cửa hiệu.

Đáng buồn thay,ti vi ở Potomac Video không lắp đặt cáp vì chúng chỉ được dùng để chiếu bộ phim nào đó của cửa hiệu đang cố quảng bá trong tuần.Thế nên tất cả những gì tôi thấy là màn hình nổi hột trắng đen.Cuối cùng,Stan bảo tôi ngừng việc đó lại và cho đĩa DVD Jason Bourne mới nhất vào.Anh ấy có vẻ không ngạc nhiên lắm khi thấy tôi đến làm thay ca cho Dauntra.

“Anh thậm chí còn không muốn biết” anh ta nói khi tôi cố gắng đưa ra lý do (tôi bịa) về nơi Dauntra đang có mặt (thăm người dì bị ốm) . “Chỉ cần coi chừng mấy đứa ăn cắp vặt.Cửa hiệu của chúng ta có cả khối kẻ cắp vào tối thứ bảy.Những đứa trẻ ngốc nghếch sống quanh đây chẳng có việc gì khác để làm.Chúng thấy vui sướng khi chôm được một hay hai đĩa game Xbox”

Tôi đang đứng ở quầy thu ngân canh chừng mấy đứa trẻ ngốc nghếch sống quanh đây thì chiếc chuông treo cao trên cửa chính của hiệu reo leng keng.Nhưng không phải là ông Wade hay một trong những vị khách quen thuộc đến phàn nàn về việc cửa hiệu không có đủ các phim chọn lọc,mà là chị Lucy của tôi đi vào.

Đây là một bất ngờ rất lớn vì theo như tôi biết, chị Lucy đã không đặt chân vào trong Potomac Video này nhiều năm. Những người nổi tiếng như chị Lucy không có thời gian xem phim DVD vì quá bận rộn tham dự tiệc tùng và đi chơi với bạn trai. Thất thế, chị Lucy đã dành buổi tối thứ sáu hiếm hoi ở nhà, nhưng chị luôn luôn để việc chọn lựa phim cho người khác làm. Potomac Video với tấm bìa in hình Boba Fett và Han Solo có kích cỡ to bằng người thật, ống thông hơi lộ thiên trên trần và dòng chữ hoa viết tay (NHÀ VÊ SINH CHỈ DÀNH CHO NHÂN VIÊN. NGƯỜI KHÁC PHẢI TRẢ TIỀN) khó lòng kiêu địa điểm chị Lucy lui đến

(Han Solo : Những nhân vật trong phim Star Wars)

Bạn hoàn toàn có thể nhìn thấy chị ấy đang đắm chiêu trong lúc đi qua kệ trưng bày phim mới ra lò, thu hút ánh mắt ngưỡng mộ của gần như tất cả mọi người tại đây, hầu hết là các anh chàng đại học mặc áo thun in dòng chữ “Hãy hôn người lập dị” đang tranh cãi xem sẽ thuê đĩa phim Star Trek nào. Cuối cùng khi trông thấy tôi tại quầy thu ngân, khuôn mặt chị nhẹ nhõm hẳn ra, chị vội vã tiến đến, không để mắt tới những người đang ngẩn ngơ vì chị suốt dọc lối vào, rồi chị lên tiếng “Chào Samantha”

“Đa” tôi đáp. “Chào chị. Chị đang làm gì ở đây vậy?” Bởi lẽ tôi cứ tưởng chị ấy đã đi chơi với anh Jack hay chỉ ít cũng tung tăng với vài cô bạn rồi chứ.

Rồi tôi chợt nhớ ra.

“Chúa ơi”, tôi kêu lên, sợ hãi cho lợi ích của chị “Cả hai cùng phạt chị sao?”

Chị Lucy trông bối rối. “Ai cơ?”

“Bố mẹ ấy”, tôi nói. “Chị biết đấy, vì chuyện kỳ thi SAT”.

Chị ấy cười đáp “Không, bố mẹ không phạt chị”

Tôi nhìn chị chăm chăm. Trên mấy cái ti vi xung quanh, hình ảnh Matt Damon nhấp nháy trong lúc anh ta nói “bọn chúng đã giết người phụ nữ tôi yêu!”. Tôi để ý thấy mấy gã lập dị bên khu vực phim khoa học viễn tưởng đang nhìn chăm chăm chị Lucy với ánh mắt khao khát mãnh liệt hết như Matt.

“À, vậy” tôi cắt lời, chính mình cảm thấy một chút bối rối, “Chị đang làm gì ở đây?”

“Ờ”. Chị Lucy đổi chiếc túi xách bé tí hiệu Louis Vuitton (quà sinh nhật bà tặng chị) từ vai này sang vai kia. “Chị nghĩ chị sẽ thuê một đĩa DVD. Có thể em đã nghe về nó. Phim gì đó mang tên Hellboy có không?”

Tôi trở mắt nhìn chị. “Hellboy” tôi nói.

“Ừ” chị Lucy nhìn quanh cửa hiệu. Ngay khi chị quay sang hướng mấy gã lập dị ở khu vực phim khoa học viễn tưởng, họ cúi nhanh xuống, giả vờ bị cuốn vào bìa đĩa phim Alien mới “Chỗ em có không?”

“phim Hellboy” tôi lặp lại. “với diễn viên Ron Perlman và Selma Blair. Sản xuất năm 2004. Dựa theo bộ truyện tranh cùng tên của hãng Dark Horse. Hellboy ĐÓ phải không?”

“Chị đoán thế”, chị Lucy đáp, trông dờ dẩn. “Chị không biết. Anh Harold giới thiệu nó”.

Tôi trở mắt nhìn chị thậm chí còn dữ dội hơn “Harold MÍNKY ư?”

“Đúng rồi” ,chị nói. “Anh ấy bảo đó là một trong những bộ phim anh ấy luôn luôn yêu thích.Chị nghĩ là chị cũng đã nghe em nói về nó rồi thì phải.Chẳng phải em thích phim đó sao? Chị tưởng vậy đấy chứ”.Chị Lucy chìa tay chạm vào một trong những bức hình minh họa hành động trong phim Nightmare Before Christmas mà Daunta đã bọc quanh cái khay Cắn một xu ư? Hãy lấy một xu.Có một xu à? Hãy cho một xu . “Vậy em có phim đó không?”

Không rời khỏi người chị yêu quý,tôi lên tiếng với gã lập dị bên khu vực phim khoa học viễn tưởng . “Này,một người trong mấy anh lấy đĩa phim Hellboy ném qua đây giúp em”.

Một giây sau,đĩa phim đáp xuống tay tôi.

Chị Lucy nhìn qua chỗ mấy gã lập dị rồi mỉm cười nói “Ồ,cảm ơn nhé”

Những gã đó xấu hổ,chuồn sang khu vực phim tài liệu cho an toàn.

“Nó đây” tôi nói và đưa cho chị Lucy đĩa DVD

Chị ấy nhìn bìa đĩa rồi nói. “Ôi trời.Vậy ra đây là Hellboy ,đây này,với mấy cái lỗ mấp mô trên đầu đấy ư?”

“Đó là sừng” tôi nói. “Anh ta đã cắt bỏ chúng”

“Ồ” chị Lucy kêu lên. “Anh ta...đẹp ư? Anh ta trông ...chẳng đẹp”

“Nó chính là điểm đối lập” tôi trả lời. “Hellboy là một ác quỷ luôn luôn xung đột với bản chất của chính mình.Anh ta là quỷ Satan trên Mặt đất nhưng được nuôi nấng bằng tình yêu thương chăm sóc của những người tốt bụng có trái tim nhân hậu,và giờ khi đã trưởng thành,Hellboy nguyện chiến đấu chống lại bản chất của mình và cứu thế giới khỏi bọn quỷ xấu xa.Anh ấy được bù đắp bằng tình yêu dành cho Liz ,cô gái không chấp nhận vận mệnh mang gien làm người tạo ra nguồn lửa”.

“Ồ”,chị Lucy thốt ra. “Hay đấy. Được rồi,chị lấy đĩa này.Chị phải trả em bao nhiêu đấy?”

“Một đôla”,tôi đáp. “Em sẽ để chị được hưởng khoản giảm giá dành cho nhân viên vì chúng ta là người nhà mà”

“Tuyệt” chị Lucy nói và cho tay vào túi xách.Vừa làm vậy chị vừa hỏi bâng quơ,mắt không rời khỏi nền nhà đen sì do dính đầy kẹo cao su. “Em quen biết Harold,đúng không,Samantha ? kiểu quan hệ xã giao ấy?”

Tôi chớp mắt.Đây đúng thật chẳng phải lời tăng bốc,xét về mặt những đối tượng Harold xã giao.Vả lại... sự quan tâm bất chợt đặc biệt dành cho Harold Minsky này ở đâu ra vậy nhỉ?

“Dạ” tôi đáp. “Cũng không đúng lắm.Anh ấy là trợ lý cho giáo sư ở phòng máy tính của em.Nhưng bọn em không có cùng chung bạn bè.Em là người lập dị .Nhưng không lập dị với vẻ quan trọng thế.”

“Ừ,nhưng em cũng sưu tập sách hình giống anh ấy,và những thứ tương tự” chị Lucy nói.

“Truyện tranh” tôi chỉnh lại. “Harold sưu tập truyện tranh.Em thích vẽ nó”

“Sao cũng được” chị Lucy tìm thấy một đôla và chìa ra. “Vấn đề là em có bao giờ nghe nói anh ấy có bạn gái chưa?”

Tôi cực kỳ bị sốc,suýt nữa ngã nhào.

“HAROLD ư? HAROLD MINSKY ư?” Cô nàng nào muốn chạm vào anh ta chứ? Với mái tóc ấy?
“Không .Harold không có bạn gái”

“chị cũng không nghĩ là có” Lucy nói,trông rất suy tư . “Đó là điều khiến chuyện này quá kỳ lạ”.

“Chuyện gì quá kỳ lạ?”

“À,thực tế thì anh ấy chẳng có vẻ gì là thích chị cả” chị Lucy lên tiếng. “Nhưng chị đoán anh ấy thích chị.Nhưng anh ấy chẳng có vẻ gì là thích chị.Điều chị muốn nói là...”

“Em hiểu ý chị rồi” tôi ngắt ngang. “Ý chị là anh ấy không tán tỉnh chị chứ gì?”

“Ừ,đúng rồi” chị ấy xác nhận. “Như vậy thì thật quá ...kỳ lạ”

Vấn đề là bạn không thể tức điên lên với chị ấy,vì chị ấy đã nói năng như thế.Chị ấy thực tình không biết gì hơn.Chị Lucy là kiểu cô nàng mà bọn con trai luôn tán tỉnh,tất cả các anh chàng,ngoại trừ những người đồng tính hoặc đã có bạn gái như David.Có một anh không tán tỉnh chị,như Harold ,là cả một trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ đối với chị Lucy

Và hiển nhiên ,đó không phải điều chị ấy đặc biệt “khoái mê tơi” (trong sách SAT định nghĩa đó là “cảm kích hay thích thú”)

“Chị Lucy” tôi nói. “Bố mẹ thích Harold vì nghĩ anh ấy là kiểu con trai sẽ không tán tỉnh chị.Thế nên trừ khi chị muốn người khác tệ hơn nữa” (cho dù phải nói thật rằng chẳng ai tệ hơn Harold,một gã lập dị thông thái.Có lẽ ngoài trừ ai đó ở trường của David và Rebecca) “em sẽ không phàn nàn,nếu em là chị”

“chị có phản nản gì đâu” chị Lucy lên tiếng ,nhìn tôi bằng ánh mắt như muốn nói “Em điên à?” . “Chỉ là chuyện này kỳ lạ,thế thôi.Ý chị muốn nói,tất cả bọn con trai đều thích chị.Tại sao anh ấy lại không?”

Giờ tôi cảm nhận được sự tức tối đang bùng phát nơi chị.Nói thật,chị Lucy là người tuyệt vời nhất trong tất cả các người chị,cụ thể là chuyện bọ tránh thai chị ấy đã đưa cho tôi.

Nhưng chị ấyt cũng là một trong những người kiêu căng nhất trên đời

“Không phải ai cũng đánh giá con người dựa vào bề ngoài ,chị Lucy à” ,tôi nói với chị ấy. “Em chắc chắn trong nhóm bạn bè của chị ,điều đó “mang tính bắt buộc” (trong sách SAT định nghĩa đó là “quy ước hay phù hợp”) nhưng anh Harold có lẽ học cách đánh giá mọi người dựa vào bên trong nhiều hơn là bên ngoài”

Chị Lucy đứng ngậy ra nhìn tôi,tôi vỗ nhẹ lên bìa đĩa DVD chị ấy thuê.

“Như anh ấy” tôi tiếp lời,chỉ vào nhân vật Hellboy. “Anh ấy trông ghê tởm,đúng không? Nhưng tính cách anh ấy không phải vậy.Chị không thể lúc nào cũng “trông mặt mà bắt hình dong” .Những người xấu xí có thể mang tâm hồn cao đẹp.Còn những người đẹp đẽ có thể mang tâm địa độc ác.Đó là tất cả những gì em muốn nói.Có lẽ anh Harold nghĩ tâm hồn bên trong của chị đã bó quên điều gì đó đáng khao khát”

“Sao cơ?” chị Lucy hỏi gặng lại một cách gay gắt. “Chị không phải kẻ độc ác.Hay ngu ngốc cũng không nếu đó là điều em đang nghĩ.Và chị không biết từ “Tình nghịch” có nghĩa là gì cũng đâu phải lý do...”

“Vậy tại sao chị lại quan tâm?” tôi hỏi chỉ để chắc chắn rằng chị ấy không,ngược lại tất cả các quy luật của tự nhiên,đi mê anh Harold. “Chẳng phải chị đã có bạn trai rồi sao? Mà anh Jack đâu rồi?”

“Ồ” chị Lucy kêu lên và lại cúi nhìn chăm chăm xuống nền nhà. “Tuần này anh ấy không về đây.Chị nói với anh ấy làm thế.Em biết rồi đó,bố mẹ đã bức tức thế nào về vụ kỳ thi SAT”.

“Phải rồi” tôi lên tiếng,có chút cảm thông hơn. “Em nghe nói về chuyện ở cửa hiệu Bare Essentials rồi và chuyện đội cổ vũ nữa.Hắn là rất tệ”

“Không sao” chị Lucy nhún vai trả lời. “Dù sao chị cũng không còn muốn tham gia đội cổ vũ.Chẳng còn vui vẻ gì khi em là người đứng đầu.Giờ chị là sinh viên năm cuối,chị có nhiệm vụ giúp đỡ dựng đội hình và mọi thứ.Trách nhiệm quá nhiều.Em hiểu ý chị chứ?:”

Tôi không chắc đã bao giờ nghe ai nói rằng dựng đội hình cổ vũ lại là trách nhiệm quá khó khăn.Nhưng tôi nghĩ sẽ nhớ lời chị về chuyện đó.Ý tôi là Chúa mới biết tôi chưa bao giờ dựng đội hình.Có lẽ nó khó lắm.Khó như chuyện hòa nhập chủ thể của một bức vẽ với phong nền .Ai biết được?

“Anh Jack có bức không?” tôi hỏi. “Ý em là,anh ấy đón nhận sự việc thế nào?” Bởi lẽ anh Jack là kiểu người mong đợi được đối đãi như thế anh ấy là quan trọng nhất trong cuộc đời của mọi người.

“Ồ,anh ấy nổi điên gầm lên như bò rống ấy chứ” giọng chị Lucy vui vẻ. “Anh ấy muốn biết tại sao anh ấy không thể trở thành gia sư của chị...như thể điểm số của anh ta khá hơn nhiều của chị vậy.Bố mẹ sẽ dẹp ngay ý nghĩ nhảm nhí đó.Cả hai ca cẩm suốt vậy hai đứa học hành được chừng bao nhiêu rồi? Cộng thêm việc hai bác Slater muốn Jack tập trung vào chuyên học của anh ấy.Anh ấy thực sự không chú tâm nhiều đến việc học,cứ về đây mỗi cuối tuần,rồi đủ thứ

việc.Jack bị điểm F một vấn đề án nào đó và tất cả bị bóp méo thành ra chuyện này”

Tôi dễ dàng hình dung sự việc.Nhà Slater phải chi nhiều thứ để anh Jack chính thức được vào Đại học Thiết kế tại Đảo Rhode ,do anh ấy đạt điểm số dưới mức trung bình.Tôi đoán toàn bộ lập luận của anh cho rằng điểm số không chứng tỏ được gì đã thực sự không đi theo hướng anh để ra.

“Vây em nghĩ chị sẽ nhớ anh ấy lắm” tôi nói,cố an ủi chị mình. “Khoảng thời gian hai người xa nhau,điểm số của chị sẽ nâng lên và mọi chuyện sẽ lại ổn cả mà”

“Chị nghĩ vậy” chị Lucy nói,hơi lơ đãng. “Em nghĩ xem anh Harold có thích bánh socola không? Vì chị đang nghĩ có thể sẽ làm vài cái cho anh ấy.Như lời cảm ơn cho việc dạy kèm chị đó mà”

“Bố mẹ đã trả công cho anh ấy dạy kèm chị rồi” tôi lưu ý. “Chị không cần làm bánh cho anh ấy đâu”

“Chị biết.Nhưng có hại gì đâu khi tỏ ra tử tế với mọi người”.Chị ấy lấy túi xách và để đĩa DVD vào trong. “Ừ ,cảm ơn em nhé”

“Không có gì” .Sau đó nhận thấy có lẽ mình đang trở nên lỗ bịch (ý tôi là chị LUCY mê anh Harold Minsky ư? Thôi,cho tôi xin) tôi nói thêm “À em cũng cảm ơn chị nhé . Về...chị biết rồi đó.Món đồ chị để cho em ấy”

“À không có gì” chị Lucy nói kèm theo cái nhát mắt khiến một gã lập dị va vào miếng bìa hình Boba Fett to bằng người thật rồi anh ta vội vã sửa nó lại cho thẳng.

“Này Madison” .Stan bất ngờ xuất hiện cạnh tôi và ra hiệu về phía chị Lucy . “Bạn em hả?”

“Chị của em” tôi đáp. “Lucy .Chị Lucy ,đây là người quản lý buổi tối,anh Stan”

“Xin chào” chị Lucy lịch sự lên tiếng trong lúc Stan chỉ biết sững người nhìn chị như thể chị bước ra từ bộ phim Amazing Nurse Nanako vậy.

“Xin chào” anh ấy thì thào.Sau khi lấy lại bình tĩnh,Stan lên tiếng “nghe này,Madison,em muốn về nhà với chị thì đi đi.Anh sẽ đóng cửa cho”

Tôi nhìn đồng hồ trên tường.Còn những mười lăm phút nữa ca làm việc của tôi mới kết thúc.Và anh ấy cho tôi về sớm ! Chúa ơi,đôi khi thật tuyệt vời khi có một người chị hấp dẫn.

“Cảm ơn anh Stan” tôi nói, lấy áo khoác và ba lô

“Ừ ,đợi chút” anh Stan nói khi tôi định cúi người chui ra khỏi quầy để về cùng chị Lucy

Tôi chợt nhớ ra và lẳng lặng đưa ba lô của mình cho anh ta.Stan mở ra, nhanh nhẹn xem xét khắp góc ngách ba lô trong khi chị Lucy tò mò đứng nhìn.

“Được rồi,em đi đi” Stan nói khi đã lục lọi xong đưa lại ba lô cho tôi. “Chúc buổi tối vui vẻ.”

“Cảm ơn ,hẹn gặp lại anh” tôi đáp

Và chị Lucy cùng tôi bước đi trong khí trời khô lạnh của đêm tối.

“Anh ta khám xét tất cả ba lô của mọi người trước khi về” chị Lucy hỏi ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng chúng tôi, “hay chỉ có ba lô của mình em?”

“Của tất cả” tôi đáp

“Chúa ơi” chị Lucy kêu lên . “Em không cảm thấy khó chịu về việc đó sao?”

“Em không biết” tôi nói.Sự thật là tôi có những chuyện to tát cần bận tâm hơn so với việc ba lô có bị khám xét sau buổi làm việc hay không.Tôi tưởng chị Lucy cũng thế chứ. “Ở Bare Essentials họ không lục xét túi xách của chị à?”

“Không hề”

“À” tôi trầm ngâm , “thực ra chị đâu thể bán mấy cái áo ngực trên trang web eBay được nhiều tiền như mấy đĩa DVD đánh cắp”

“Gì hả,em đùa à?” Chị Lucy khịt mũi .”Vài cái áo ngực bán lẻ được tới tám mươi đô.Chị thật sự ngạc nhiên về em đấy Samantha ,em chịu đựng được cách đối xử đó.Cái gã Stan ấy.Chẳng phải là em chút nào”

“vậy theo chị em phải làm gì đây?” tôi cầu nhàu. “Năm biểu tình phản đối sao?”

“Chị không biết” chị Lucy nói . “Nhưng phải làm gì đó chứ”

Chị ấy nói hay thật đấy.Bố mẹ đâu còn bắt chị ấy đi làm nữa.Nhưng tôi thì cần công việc,muốn có tiền trả cho mấy dụng cụ học vẽ.

Khi ấy,lẽ ra tôi phải biết chứ.Y tôi là,sự xuất hiện như vậy của chị Lucy ở Potomac Video lẽ ra là dấu hiệu cảnh báo đầu tiên cho tôi về điều đang xảy ra với chị ấy.

Nhưng tôi đang dồn tâm trí vào vấn đề của riêng mình nên không chú ý đến vấn đề của chị.Nhất là xét đến thực tế các vấn đề của tôi thế nào đây? Chúng sắp trở thành một vấn đề to lớn.

Mười điều tôi cư xử thật tệ trong vai trò bạn gái:

10. Thay vì đi với bạn trai vào tối thứ bảy,tôi chọn cách làm thay ca cho người bị bắt giữ ngày hôm ấy vì tội biểu tình phản đối điều mà bố bạn trai tôi ủng hộ.

9. Rồi tôi không gọi cho anh ấy.

8. Bạn trai của tôi ấy,anh ấy đã đề nghị tôi làm thế.Tối hôm ấy sau khi từ chỗ làm về nhà tôi nghe tin tức về hàng trăm người bị bắt giữ do tội nằm ngay đơ giả chết phía trước cái khách sạn anh ấy đang dùng bữa tối trong đó.

7. Và khi anh ấy (bạn trai tôi) gọi,tôi chuyển cuộc gọi sang chế độ hộp thư thoại,vì tôi không biết phải làm sao

6. Dù tôi biết chắc chắn rằng anh ấy buồn lắm.

5. Vì những người trông như thế họ rất,rất ghét bố anh ấy

4. Nhưng tôi có quá nhiều vấn đề của riêng mình.Chẳng hạn như tôi cần quyết định xem có đồng ý với anh không,về chuyện chúng tôi đã sẵn sàng chưa.Cho việc – bạn –biết-là-gì-rồi-đấy

3. Tôi không chắc mình đã sẵn sàng

2. Chi ít là chưa trong hầu hết thời gian

Và điều số một tôi cư xử thật tệ trong vai trò bạn gái

- Hôm sau tôi không gọi cho anh ấy. Cũng không nghe điện thoại anh ấy gọi cho tôi.

Chương 7

“Họ thật quá...bẩn thỉu”. Catherine đã phát biểu như vậy về những người biểu tình. Những người mà cô ấy thấy trên bản tin. Cũng là những người bên ngoài khách sạn Four Seasons, nơi Dauntra bị bắt giữ. Những người mà Dauntra bị bắt giữ cùng. “Hình như họ đã không tắm rửa tuần lễ”

“Họ đang nằm giả chết” tôi lưu ý. “Giả vờ như chết rồi ấy. Thế nên họ phải nằm ngay đơ ngoài đường phố. Đó là lý do trông họ bẩn thỉu”

“Không phải đường phố đơ bẩn” Catherine kiên quyết trong lúc tìm kiếm trái táo chưa bị thâm đen lại quây trái cây và rau sống ở căng tin. “Trông họ như...người vô gia cư. Chẳng lẽ họ không thể ăn mặc đẹp hơn sao?”

“Họ sẽ không mặc những bộ trang phục đẹp nhất dành cho cuối tuần để đi nằm ngoài đường, Cath à” tôi nói.

“Ừ, thì tớ nói thế thôi. Nếu muốn mọi người đồng tình hơn với hành động của họ, ít ra họ nên đưa ra điều gì đó sâu sắc, hay điều tương tự thế chứ. Tớ nghĩ tại sao chúng ta phải dính líu đến những người như vậy? Hết sức bất kính với tổng thống đã đủ tệ hại rồi. Họ lại còn trông quá... nhếch nhác thế ư?”

“Họ không bất kính với tổng thống” tôi lên tiếng “Họ phản đối chính sách của ngài ấy...”

Tuy nhiên tôi chưa kịp nói tiếp thì Kris Parks đã đến thúc giục chúng tôi. Cô ấy nói “Các cậu còn làm gì ở đây vậy hả? Cậu nói giúp tớ trang hoàng phòng thể dục mà!”

Tôi hoàn toàn không biết cô ấy đang nói về cái gì. Catherine thúc khuỷu tay vào tôi và nói “Cho buổi họp cộng đồng ngày mai. Nhớ chưa?”

“À, phải rồi” tôi nói, cố gắng che giấu cảm giác chán nản. Bởi lẽ điều tôi không muốn làm nhất là phải dành thời gian ăn trưa đi xếp ghế với Kris Parks và mấy đứa đạo đức giả trong câu lạc bộ Đuofng lối Đúng đắn kia.

“Nhanh nào” Kris giục, chớp lấy cánh tay tôi. “Tớ đã nói với mọi người rằng cậu sẽ đến”

Mọi người ở đây hóa ra là ...Tất cả mọi người. Không chỉ mấy thành viên của câu lạc bộ Đường lối Đúng đắn mà cả những người khác ở trường Adams Prep, trong đó có giáo viên tiếng đức của tôi, cô Frau Rider, người không ngớt đi vòng quanh la hét “Đừng làn đồ sơn lên sàn phòng thể dục!”

Ôi, hkoong, Kris còn mời cả cánh báo chí. Để xem tôi, cô gái đã cứu mạng tổng thống đi xếp ghế.

Thực ra không quá nhiều phóng viên xuất hiện. May thay, hầu hết các tòa soạn báo đều thích viết tin chứa đựng sự việc đáng hoàng hơn là chuyện vu vơ về nỗ lực chuẩn bị đón chuyến viếng thăm của tổng thống tại một trường học nào đó. Hay có lẽ họ hiểu được rằng toàn bộ mọi thứ chỉ là mảnh khoe của Kris để cô ấy được lên báo, để có thêm một mẫu tin nhét vào bộ hồ sơ ghi tên vào đại học.

Nhưng vài tờ báo rảnh rang đã đến đây và các tay chụp ảnh bận bấm máy liên tục khi tôi đang vẽ một tấm biển cực lớn mang dòng chữ CHÀO MỪNG ĐẾN ADAMS PREP. THƯA NGÀI TỔNG THỐNG, chán đến tận cổ.

Ít ra cho đến khi Debra Mullins, thành viên nhóm nhảy bị Kris mĩa mai tuần trước thơ thẩn đến gần và hỏi bằng giọng vui vẻ hoạt bát “Các cậu đang làm gì thế?”

Kris, luôn biết rõ các máy ảnh hướng về cô ấy, lên tiếng “sắp xếp, chuẩn bị cho chuyến viếng thăm của tổng thống vào tối thứ ba”

“Tổng thống đến đây sao?” Debra trông bất ngờ “Đến Adams Prep này ư?”

“Đúng vậy” Kris đáp. “Có lẽ nếu cậu bớt thời gian ở với bạn trai dưới khán đài lộ thiên và dành thêm thời gian chú ý trong lớp thì cậu đã biết được chuyện này”

Debra chớp mắt mấy lần trước câu nói. Nói thật nhé, tôi cũng thế,

“Có cần phải thế không?” tôi hỏi Kris sau khi Debra ngượng ngùng bỏ đi.

Kris nhìn tôi băng quơ. Cô ấy chẳng hiểu tôi đang nói gì. “có cần phải thế không?” Cô ấy hỏi

“Thì đấy” tôi nói, giờ mạnh đầu cây cọ vẽ về hướng Debra. “Điều cậu nói với bạn ấy”

Kris cười mĩa. “Tớ chẳng thấy lý do gì để không làm vậy. Đó là sự thật, phải chứ?”

“Đúng, nhưng anh ta là bạn trai của cô ấy. Cô ấy muốn lang thang với anh chàng dưới khán đài lộ thiên thì có liên quan gì đến cậu?”

“Tớ không thể gọi chuyện Debra và Jeff làm với nhau là lang thang, Samantha à. Tăng tịu thì đúng hơn”

Ngay lúc ấy tôi thấy mắt Kris nheo lại kiểu tớ biết điều đang xảy ra rồi. Khi đó tất cả đám phóng viên đang lượn lờ buồn chán, thăm trách biên tập viên giao cho họ nhiệm vụ tẻ ngắt bỗng nhiên ngẩng lên và bắt đầu chú ý đến điều chúng tôi đang nói. Chuyện này hay đây, bạn có thể thấy họ nghĩ vậy. Cô nàng cứu mạng tổng thống khơi ra trận chiến với trưởng câu lạc bộ Đường lối Đúng đắn ư? Một chuyện đề thu hút trên báo.

“Và, nhân tiện, Samantha à” Kris lên tiếng, cố nặn ra một nụ cười. Vì rõ ràng cô ấy không thể nói điều muốn nói. Đó là Samantha, chết tiệt. “tớ không biết cậu và Debra lại là bạn tốt đến vậy”

“Chúng tôi không bạn bè gì hết” tôi cắt ngang

Sau đó tôi cảm thấy có lỗi. Vì nói thể nghe như tôi không làm bạn với một cô bé như Debra vì đó là “đứa con gái hư” khi thực tế là tôi không làm bạn với một cô bé như Debra vì cô ấy tham gia nhóm nhảy của trường, còn tôi không chịu nổi những người có tinh thần trường lớp. Nhóm nhảy biểu diễn vào giờ giải lao của các trận đá banh hay những thứ tương tự.

“Tớ muốn nói là...”

Nhưng tôi không nói lên được ý mình vì ngay lúc đó, điện thoại di động của tôi reo vang lên.

David. Nhất định là David rồi.

Và tôi vẫn chưa sẵn sàng nói chuyện với David.

Mọi người nhìn tôi.Kris ,Catherine ,cô Frau Rider . “Đừng làm đổ sơn lên sàn phòng thể dục” các phóng viên

Điện thoại của tôi lại reo. “Harajuku Girls” đó là bài hát của chị Gwen Stefani mà tôi chọn làm nhạc chuông.

“Kìa cậu không nghe điện thoại à?” Kris thắc mắc.

Thật vọng ,tôi rút điện thoại ra khỏi túi quần jeans.Tôi định sẽ tắt máy nhưng trước khi tôi có thể làm vậy Kris đã nhìn lướt qua màn hình hiển thị người gọi trong lúc nó lóe lên tên của David

“Ôiiiiiiiiiiiiiiiiiiii” cô ta kêu lên . “Đó là con trai tổng thống!”

Và tất cae máy quay ở đó đều bật lên và ống kính chĩa thẳng vào tôi.

Tôi không thể làm lơ cuộc gọi của David.Không phải lúc này,

Cảm thấy bực bội trong lòng,tôi lên tiếng “A lô”

“Samantha hả?” Lại lần nữa,David chuyển tải được hàng ngàn cảm xúc khác nhau trong một câu ngắn gọn,nhẹ nhõm khi cuối cùng tôi cũng bắt máy,vui mừng nghe thấy giọng tôi,bối rối và thất vọng khi tôi hò hững với anh suốt hai ngày qua...có lẽ thậm chí còn chút tức giận nữa. “Em đây rồi.Em đã ở đâu vậy? Anh đã cố liên lạc với em suốt từ hôm thứ bảy”

“Dạ” tôi nói,ý thức được máy quay đang nhắm vào mình. “Em biết .Em xin lỗi ,mọi chuyện cứ rối tung lên.Anh khỏe không?”

“Em nghĩ mọi chuyện chỉ rối tung với em thôi sao?” David bật cười. “Mới đây em có xem ti vi không?.Em có thấy chuyện gì xảy ra vào tối thứ bảy không?.Thật tệ là em đã không đi.Em sẽ thích cho xem”

“Dạ” tôi nói. “Có lẽ vậy.Thực ra ,David à,giờ không phải là lúc thích hợp để trò chuyện”

“Ồ,vậy khi nào sẽ là lúc thích hợp để trò chuyện đây Samantha?” David hỏi,có vẻ như anh ấy không còn cười nữa. “Em nói chuyện với anh từ hôm thứ năm.Em có bất kỳ khoảng thời gian nào trống dành cho anh trong lịch trình bận rộn của em không?”

“Này” tôi nói. “ANH là người phải đi với bố mẹ vào thứ bảy đấy nhé”.Ngay lúc đang nói tôi đã nhận ra điều đó là không công bằng.Ý tôi là,anh ấy đã mời tôi theo cùng...

Và đâu phải bố mẹ anh ấy chỉ là...giống như những ông bố bà mẹ bình thường khác.

“Chuyện gì vậy Samantha?” David gặng hỏi ,giọng bối rối. “Đừng nói với anh là không có gì.Anh biết có chuyện mà.Em giận anh hay sao?”

Bất chợt tôi thấy phòng thể dục trở nên im ắng làm sao.Thật kỳ lạ vì có rất nhiều người trong đây và những hoạt động bận rộn khá ầm ĩ như mở ghế xếp ra và sắp chúng theo hàng dài.

Nhưng lúc này không có việc nào đang diễn ra.Thay vào đó,mọi người ở phòng thể dục đứng tại chỗ,giương mắt nhìn tôi.Đến cả Catherine còn để cọ vẽ ở yên giữa không trung (“Đừng làm

“đổ sơn lên sàn phòng thể dục!” cô Frau Rider rít lên) trong lúc cô ấy nhìn tôi chăm chăm. Âm thanh duy nhất tôi nghe được là tiếng vù vù của máy quay đang ghi hình tôi.

“Vì có vẻ như” giọng David vang lên bên tai tôi, nghe ít bối rối và nhiều tức giận hơn, “Từ khi anh nói với em về vụ Lễ Tạ ơn, em bức dọc với anh. Và anh muốn biết tại sao. Anh đã làm gì nào?”

“Chẳng gì hết” tôi trả lời, trừng trừng nhìn Kris Parks, gương mặt cô bé ấy khẽ nở nụ cười của con-mèo-vừa-nuốt-chúng-chim-hoàng-yến. Tất cả vì tôi bị quay phim khi đang tranh cãi với bạn trai. “Giờ em phải đi đây. Em sẽ giải thích lý do sau”

“Giải thích lý do em phải đi bây giờ sau hả?”. David gặng hỏi. “Hay lý do em cáu gắt với anh?”

“Không được mà”. tôi nói. “Thật đấy. Sau này em sẽ giải thích”

“Thật không? Hay sau này em sẽ lại liên tránh các cuộc gọi của anh?”

“Thật mà” tôi nài nỉ. Sau đó tôi nói thêm, không hy vọng anh ấy sẽ hiểu điều mà đến tôi còn không hiểu “Em yêu anh.”

“Anh cũng yêu em” David nói bằng giọng hơi thiếu kiên nhẫn. Rồi anh ấy gác máy.

Tôi cũng gác máy và cắt điện thoại. Hai má tôi nóng lên, tôi cúi nhìn đường đi trở về chỗ tắm biển đang vẽ.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” Catherine nhẹ giọng hỏi han, đưa tôi cây cọ vẽ mà tôi đã buông xuống.

“Ổn” tôi đáp cố thể hiện chút tài năng mỹ thuật vào những ký tự tôi đang vẽ cho hoàn tất, **ỔNG** trong **TỔNG THỐNG**

“Thật tốt khi biết thế” Kris Parks lên tiếng khi cúi người xuống các ký tự của cô ấy, TH. “Tôi không muốn đó trở thành vấn đề trong câu chuyện lý tưởng”

Chính lúc ấy, vì những lý do tôi sẽ không bao giờ hiểu được, tôi đá lon sơn, nó ngã lăn, tràn ra khắp tấm biển mang dòng chữ **CHÀO MỪNG ĐẾN ADAMS PREP, THƯA NGÀI TỔNG THỐNG**, dính vào giày của tất cả những ai đang đứng trên tấm biển. Và tràn ra sàn phòng thể dục.

“Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!” Cô Frau Rider hét toáng lên khi trông thấy,

“Samantha!” Catherine la lên, nhảy tránh sang bên.

“Đồ đáng ghét” Kris Parks thét to khi thấy những gì tôi làm với đôi giày Kenneth Coles của cô ta.

Khi đó tôi vút cọ vẽ giữa chừng và bỏ đi.

Mười cách giúp bạn tận dụng thời gian bị quản sau giờ học tại trường John Adams Preparatory là:

10. Hoàn tất bài tập lượng giác

9. Cắn móng tay

8. Cố gắng thực hiện bài học tiếng Đức được giao.
 7. Tự hỏi bố mẹ sẽ làm gì khi phát hiện ra bạn bị cấm túc.
 6. Quyết định rằng có thể họ sẽ cấm bạn không được đến Trại David với bạn trai vào Lễ Tạ ơn
 5. Quyết định rằng có thể điều đó không phải chuyện tệ hại
 4. Viết bài cảm nghĩ nộp ở lớp tiếng anh, đề tài lòng yêu nước mang ý nghĩa gì đối với tôi.
 3. Sáng tác truyện tranh của riêng bạn. Nhưng không phải một trong những quyển truyện không đầu vào đầu, trong đó bạn con trai biến thành lũ thỏ nằm cuộn mình hay gì đó tương tự khi vị nữ anh hùng ôm lấy họ. Mà là một quyển thật “tuyệt” nói về vị nữ anh hùng dám nhận nhiệm vụ báo thù cho gia đình mình, như Uma Thurman trong phim Kill Bill, và tiêu diệt tất cả những kẻ cản đường.
 2. Từ bỏ quyển truyện sau năm loạt hình vì nó quá khó, và thay vào đó, thứ vẽ chân dung bạn trai của bạn theo trí nhớ, tập trung vào tổng thể chứ không phải vào các bộ phận
- Và việc số một để làm trong thời gian bị quản tại trường Adams Prep là
1. Tự hỏi bạn trai có còn thích bạn nữa không sau cái cách bạn đối xử với anh ấy. Và lo lắng không biết anh ấy có suy nghĩ và nhận ra rằng anh có thể dễ dàng kiếm được một cô bạn gái khác ít “ngang ngạnh” hơn bạn nhiều,

CHƯƠNG 8

Bố mẹ bình tĩnh lạ thường về vụ chúng tôi bị quản sau giờ học. Khi nghe thấy Kris Parks dĩnh lú trong chuyện này, bố mẹ chỉ nói “Ừ, thôi đừng làm vậy nữa nhé”

Ngay cả cô Theresa cũng bảo rằng “Cô tự hào về con, Samantha à, vì đã không đổ sơn lên đầu con bé ấy”

Điều đó khiến tôi nhận ra năm nay tôi thật sự có nhiều tiến bộ, trưởng thành như người lớn. Bởi lẽ nếu là năm ngoái, dứt khoát tôi sẽ làm như thế đấy. Đổ sơn lên đầu Kris Parks chứ không phải lên đôi giày của cô ta đâu.

Không ai bận tâm hỏi han *tại sao* tôi lại làm thế, chuyện bất ngờ cố tình đá lon sơn đổ ra khắp sàn phòng thể dục ấy. Tôi muốn nói không ai, ngoại trừ chị Lucy phấn khích ào vào phòng tôi sau bữa tối trong lúc tôi đang phát cáu với bài tập tiếng Đức.

“Này”. chị lên tiếng, ngồi phịch xuống giường cạnh con Manet mà không đợi ai mời ngồi “Em và David có chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì hết”, tôi trả lời, 1 cơn bực tức trào lên nhằm vào chị ấy. Đừng hỏi tôi tại sao. Ý tôi là chị ấy đừng làm gì ngoài chuyện tử tế với tôi như chuyện bao cao su/ bọt diệt tinh trùng, đại loại thế thôi.

Có lẽ không phải tôi bực tức chị Lucy. Có lẽ tôi bực tức chính mình. Vì tôi vẫn chưa gọi điện lại cho David. Vì....

Vì không biết nói gì với anh ấy.

“Vậy thì”, chị Lucy nằm lảnh ra và nhìn lên trần phòng tôi, “tại sao em tránh các cuộc gọi của anh ấy?”

“Khắp trường bàn tán như vậy”, chị Lucy cất giọng chán ngắt. “Chẳng phải đó là lý do khiến em nổi điên lên và làm đổ lọ sơn sao? Vì Kris bình luận việc ấy phải không?”

“Không phải”, tôi nói dối.

“Ồ”, chị Lucy khẽ cười “Vậy thì thôi, sao cũng được”

Nhưng chị ấy không bỏ đi. Chị ấy chỉ nằm đó, nghịch nhúm lông trên mắt con Manet. Tôi biết chị Lucy đang thắt bím cho nó, hay tẽ hơn, cuộn thành những lọn hình con bướm bé tí. Tôi không thích chị làm vậy. Giống chó chăn cừu có lông trên mặt bởi 1 lý do, mắt chúng rất nhạy cảm với ánh sáng.

Tôi nhìn chị Lucy luồn tay chải phần lông trước mắt con Manet dựng đứng lên. Vấn đề là chị ấy có kinh nghiệm với bọn con trai. Có cơ may, dù nhỏ nhoi nhưng vẫn là cơ may, chị ấy biết cách giúp tôi. Xét cho cùng, trước đây chị ấy đã từng ở trong hoàn cảnh của tôi.

Tôi nhanh tay gấp quyển sách tiếng Đức lại.

“Chỉ là”, tôi ngồi thẳng dậy và cất lời, “em không biết. Em muốn “làm chuyện ấy” với David, thế đấy. Nhưng chuyện gì xảy ra nếu...”

Chị Lucy buông bộ lông con Manet ra và xoay người để tựa đầu lên thân con vật. Manet chẳng tỏ ra để ý gì. “Chuyện gì xảy ra nếu...cái gì?”

“Nếu như...em không thích thì sao?”

“Em thực tập chưa?”, chị Lucy hỏi

Tôi trở mắt nhìn chị “Thực tập ư? Thực tập cái gì?”

“Làm tình”, chị Lucy đáp. “Nghe này, dễ thôi. Leo vào bồn tắm. Mở nước. Trườn người xuống cuối bồn đến khi cái-em-biết-là-gì-rồi-đấy của em nằm bên dưới nước đang chảy. Sau đó giả bộ xem nước là anh chàng nào đó, và để nó...”

“ỒI, CHÚA ƠI”

Chị Lucy chớp mắt. “Gì cơ?” Chị có vẻ vô cùng ngạc nhiên khi thấy tôi bị sốc nặng đến vậy. “Em chưa thử à? Ôi trời, nó hết sức hiệu quả đấy”

“CHỊ LUCY!” tôi gần như hét lên, khiến con Manet ngẩng đầu nhìn quanh với vẻ ngái ngủ.

“Gì cơ?”, chị Lucy hỏi lại lần nữa. “Chuyện đó đâu có gì sai”

“Đó là lý do lúc nào chị cũng ngâm mình trong bồn tắm lâu đến thế ư?”, tôi rên rỉ.

“Chắc rồi”, chị ấy trả lời. “Vậy em nghĩ chị làm gì trong đó?”

“Không phải CHUYỆN ẤY”. tôi đáp. “Em cứ tưởng chị đang... TẮM thôi. Và đọc mấy cuốn tiểu thuyết lãng mạn của chị”

“À, cũng có”, chị Lucy nói. “Chúng cũng giúp ích, em biết đấy. Một vài cuốn thật sự mô tả sống

động. Tuy nhiên nghĩ đến Orlando Bloom (diễn viên nổi tiếng trong phim “Cướp biển vùng Caribê) cũng được lắm, trong lúc em để nước làm công việc của nó. Orlando không giúp ích cho chị. Nhưng chị nghe nói anh ta giúp ích cho rất nhiều cô nàng khác đấy”

Tôi không thể thôi trở mắt nhìn chị. “ĐÂY là chuyện mấy chị bản tán tại bàn ăn trưa dành cho những cô nàng nổi tiếng sao? Đối tượng mấy chị nghĩ đến khi...ở dưới vòi nước?”

“Không phải ở bàn ăn trưa, ngốc ạ”, chị Lucy cười nói. “Mấy anh chàng có ở đó mà. Con trai không muốn nghe em nghĩ đến gì khác ngoài bọn họ đâu. Tin chị đi. Nhưng khi xung quanh không có mặt họ, ừ, bọn chị tán gẫu về những việc thế đấy. Tiffany Shore là đứa đầu tiên phát hiện ra chuyện này. Cô ấy đọc nó trên tạp chí Cosmo. Nhưng cô ấy dùng đầu vòi hoa sen cầm tay”

“Ôi, CHÚA ƠI”, tôi lại thét lên lần nữa.

Chị Lucy ngạc nhiên trước cơn bộc phát của tôi. “Ừ thì”, chị nói, “con gái đâu giống con trai. Chúng ta bẩm sinh không biết “làm chuyện ấy”. Và em không thể mặc nó tùy thuộc vào con trai. Hầu hết bọn họ không hề quan tâm EM có được gì từ việc đó không. Thực tế cô nàng nào cũng thế. Đó là lý do việc thực hành quan trọng đến vậy. Và lại, hình thành tư tưởng đúng đắn. Vì thế nên chị luôn nghĩ về anh chàng trong phim Bá tước Monte Cristo...”

“Jim Caviezel ư?” tôi ngắt lời chị, cảm thấy khiếp đảm hơn bao giờ hết.

“Ừ đúng rồi. Anh ta thật hấp dẫn”

Tôi không thể tin nổi mình đang có cuộc đối thoại này.

Sự hoài nghi hằn lổ rõ trên mặt tôi vì chị Lucy nói thêm “Thôi nào, Samantha. Em không thể trông đợi 1 anh chàng biết làm gì để giúp em lên đỉnh. Em phải tự làm lấy thôi. Ít ra cho đến khi em chỉ bảo anh ta cách thực hiện”.

Điều này hoàn toàn mới mẻ với tôi.

“Chị có chỉ bảo anh Jack không?”, tôi gắng hỏi. Bởi tôi không tin anh Jack chịu để bất kỳ ai chỉ bảo cho anh ta bất kỳ điều gì. Kể cả chị Lucy. Tôi nghĩ anh ấy biết rõ chuyện đó.

“Jack ư?”, đột nhiên vẻ khác lạ hiện lên khuôn mặt chị Lucy. Khác lạ như chị ấy sắp khóc đến nơi.

Thật đấy. Hệt như vậy. Ngay sau khi nghe tên anh ấy.

Và tiếp theo, điều kế tiếp nữa tôi biết, chị vùi mặt vào bộ lông dày màu xám trắng của con Manet.

“Chị Lucy ơ”, phát hoảng, tôi đưa tay chạm vào vai chị ấy. “Chị có sao không? Chị...chị ốm hả, hay bị gì vậy?”

“Ừ, chị phát bệnh”, chị Lucy lên tiếng từ phía dưới hông con Manet. “Phát bệnh vì cái tên đó”

Tôi chớp mắt. Tên ư? Tên gì? Tên anh *Jack* sao?

“Có chuyện gì xảy ra phải không?”, tôi lo lắng hỏi chị ấy. “Giữa chị và anh Jack ấy?”

Ngay khi thốt ra khỏi miệng những lời ấy, tôi nhận thấy chúng ngớ ngẩn biết bao. Rõ ràng đã

có chuyện xảy ra giữa chị ấy và anh Jack. Chẳng lẽ anh ấy cặp kè với cô nàng khác, 1 cô nàng *đại học* nào đó sao?

Tất nhiên là không rồi. Anh Jack mê chị Lucy như điên. Anh ấy không bao giờ lừa dối chị ấy đâu! Vậy chuyện gì không ổn nhỉ?

Tôi hết hồn, nhớ lại những gì bố đã nói tại phòng khách đêm trước. Điều gì xảy ra nếu cuối cùng mẹ để bố làm theo ý mình và bố cấm chị Lucy không được gặp anh Jack? Và điều gì xảy ra nếu chị Lucy đang lên kế hoạch bỏ trốn cùng anh Jack, tối nay, trên yên sau chiếc mô tô của anh ấy, như Daryl Hannah và Aidan Quinn trong phim *Reckless* tôi đã xem ở kênh phim lãng mạn? Ôi, Chúa ơi, chị Lucy cũng là đội trưởng đội cổ vũ như nhân vật Daryl! Và anh Jack có áo khoác da hết như nhân vật Aidan!

Nhưng họ sẽ sống ở đâu nếu cùng nhau chạy trốn? Cả hai không 1 xu dính túi. Chị Lucy cũng không còn công việc Bare Essentials nữa! Họ sẽ phải sống...

TAI MỘT THỊ TRẤN NHƯ DARYL VÀ SHARONA

“Chị Lucy”, tôi kêu lên, siết chặt nắm tay đang đặt trên vai chị ấy, “chị không thể bỏ trốn với anh Jack. Chị không thể sống ở 1 thị trấn. Nơi đó lúc nào cũng có bão táp ập đến”

Chị Lucy ngẩng mặt lên khỏi bộ lông con Manet và liếc nhìn tôi bằng đôi mắt sung to dầm lệ. “Bỏ trốn với anh Jack ư? Chị sẽ không bỏ trốn với anh Jack. Thậm chí chị cũng không đi chơi với anh ấy nữa. Tuần vừa rồi chị đã nhắn tin cho anh ấy nói rằng bọn chị chấm dứt”

Miệng tôi há hốc. “GÌ CO?”

“Em nghe rồi đấy”. Cuối cùng chị Lucy cũng ngồi dậy và tôi thấy những vệt nước mắt chảy xuống gò má của chị. Không quá ngạc nhiên, chị Lucy vẫn trông xinh xắn, ngay cả khi có vài sợi lông chó tình cờ dính vào vệt nước mắt trên gương mặt chị ấy.

Thế giới này thật chẳng công bằng.

“Chị chia tay với anh Jack ư?” tôi cảm thấy như thể bộ não của mình đang tan chảy. “Qua tin nhắn sao?”

“Ừ”, chị đáp, nhặt mấy sợi lông chó ra khỏi mặt. “Thì sao?”

“Chẳng phải...”. Làm thế nào chị ấy có thể không biết việc này nhỉ? “Chẳng phải như vậy có phần... lạnh lùng sao?”

“Chị không quan tâm”, chị Lucy khịt khịt mũi. “Chị không thể chịu đựng trò rên rỉ thảm hại của anh ta thêm 1 giây nào nữa. Anh ta đang khiến chị *chết ngạt*. Anh ta đang học *đại học*. Em nghĩ xem, anh ta phải tạo dựng 1 cuộc sống chứ, thay vì lúc nào cũng muốn về đây và *bám riết* lấy chị”

“Phải rồi” tôi nói, “anh Jack thật sự yêu chị, chị biết mà. Anh ấy không thể thôi nhớ đến chị”

“Ừ, nhưng anh ta có thể thôi trở thành 1 kẻ lập dị thích kiểm soát, đúng không? Chúa ơi, thật tốt khi được thoát khỏi anh ta, *‘Anh không thể tin em sẽ đến trận đấu thay vì dành thời gian bên anh’*, chị Lucy nói, bắt chước giọng hét giọng nói bạn trai cũ đến mức đáng kinh ngạc “*‘Đôi khi anh nghĩ em quan tâm đến đội cổ vũ ngớ ngẩn của em còn nhiều hơn quan tâm anh đấy’*. Như thế việc chị muốn vui vẻ với bạn bè là kiểu hành động xúc phạm nào đấy đối với anh ta vậy!”

Tôi không tin nổi chuyện này. Chị Lucy và anh Jack chia tay ư? Thật sự chia tay, dựa theo chiều hướng sự việc, không chỉ là 1 trong rất nhiều các cuộc cãi cọ của hai người. Hai anh chị thật sự chấm dứt ư? Là thế sao?

“Nhưng chị đã quen anh ấy lâu quá còn gì”, tôi nói. “Hai anh chị là cặp đôi được bình chọn có nhiều khả năng *kết hôn* nhất mà”

“Đúng vậy”, chị Lucy lên tiếng “À, việc ấy chẳng đi đến đâu, phải không nào?”

“Nhưng anh ấy là người đầu tiên của chị”, tôi kêu lên.

“Người đầu tiên gì của chị?”, chị Lucy hỏi

“Ôi trời, thì là mối tình đầu chứ còn gì nữa”, tôi nói.

Chị Lucy nhăn mặt. “Chị không biết. Nếu biết trước, chị đã không chọn 1 gã quá ử ê. Và quá đòi hỏi được chú ý. Nếu biết trước, chị đã chọn 1 anh chàng như....”

Tôi trở mắt nhìn chị. “Như ai cơ?”

“Không ai cả”, chị ấy vội nói. “Đừng bận tâm”

“Không, thật đấy”, tôi nói “Ai vậy? Nói em nghe đi chị Lucy. Em muốn biết mà. Và em không nói cho ai đâu”

Tôi nghĩ là David. Chị ấy sẽ nói là David. Tất nhiên chị ấy muốn 1 người bạn trai như David. David nghĩ ra tên thân mật cho chúng tôi. Chị ấy và anh Jack chưa bao giờ có tên thân mật dành cho nhau.

Và chị Lucy biết David gọi điện thoại cho tôi chưa bao giờ nhằm để chắc chắn tôi không ra ngoài với anh chàng nào khác mà anh ấy thực lòng quan tâm đến tôi, muốn biết 1 ngày của tôi diễn ra thế nào.

Và chị ấy thấy cái cách David tiễn tôi đến cửa mỗi khi đưa tôi về nhà. Thôi được, đôi khi đó cũng là cơ hội duy nhất chúng tôi tạo ra, nó đóng góp chút ít vào động cơ thúc đẩy David

Nhưng sao cũng được. Chị Lucy không cần phải biết. Anh Jack có bao giờ tiễn chị Lucy đến cửa đâu.

Chị ấy muốn có 1 người bạn trai như tôi. Phải vậy thôi.

Và tôi khó có thể trách chị. Chúa ơi, giờ tôi mới nghĩ đến điều này. David là người bạn trai hoàn hảo

Vậy tại sao tôi lại cư xử quá tệ với anh?

“Chỉ là”, chị Lucy bất ngờ nắc lên nức nở “Chỉ là...anh ấy quá thông minh!”

Tội nghiệp chị Lucy. David nhất định thông minh hơn anh Jack nhiều rồi. Không thể chối cãi được việc ấy. Quả thật anh Jack là 1 họa sĩ có khiếu nhưng như thế đâu nhất thiết khiến anh ấy thông minh. Tôi nhớ có lần anh ấy còn khẳng khẳng cho rằng danh họa Picasso đã sáng lập ra trường phái Dã thú*. Thật chẳng đùa!

“Đúng vậy”, tôi nói bằng giọng thông cảm. “Anh ấy thế đấy, phải không nào?”

“Chị muốn nói rằng có điều gì đó vô cùng hấp dẫn ở 1 anh chàng biết về...về mọi thứ”, chị Lucy nói tiếp, nghe như sắp khóc nữa đến nơi. “Jack chỉ *NGHĨ* là anh ta biết mọi thứ thôi”

“Đúng vậy”, tôi nghĩ thầm chị Lucy thật tội nghiệp. Giá như David có anh trai. “Anh ấy thế đấy, phải không nào?”

“Chị muốn nói rằng lúc nào anh ta cũng cư xử như gã dân chơi thành thị...em làm sao tỏ ra sành điệu được cơ chứ nếu bố mẹ vẫn còn đang chu cấp cho em mọi thứ?”

“Chính xác”, tôi đồng tình. “Quá chính xác”

“Vấn đề ở chỗ Jack chỉ là 1 gã màu mè”, mắt chị Lucy vẫn ướt nhòe.

“Đúng thế”, tôi nói. Bạn không bao giờ có thể gọi David là 1 gã màu mè được đâu. Anh ấy luôn luôn thể hiện con người thật của mình và không bắt chước ai khác. “Anh ta hơi tỏ vẻ, phải không nào?”

“Chị không muốn qua lại với 1 gã màu mè”, chị Lucy nói. “Chị muốn điều gì đó đích thực cơ. Chị muốn 1 người đàn ông đích thực”

Như David. Bạn khó lòng trách được chị Lucy.

“Chị sẽ tìm thấy anh ấy”, tôi quả quyết, “đến 1 ngày nào đó”

“Rồi”, chị Lucy nói “chị đã tìm thấy”

Câu nói khiến tôi phải buột miệng “Khoan đã, gì cơ?”

“Chị đã tìm thấy anh ấy rồi”, chị nức nở “Nhưng ...nhưng anh ấy không muốn chị!”

Sau đó chị vùi đầu vào lòng tôi khóc lóc.

“Khoan đã”, tôi nhìn xuống mái tóc đỏ óng vàng đang xoa trên đùi mình mà không hiểu nổi “Chị tìm thấy anh ấy rồi ư? Ở ĐÂU?”

“Ở tr...trường”, chị Lucy rên rỉ

Và cho dù tôi *đã biết*, sâu trong thâm tâm, rằng chị ấy không phải nói về David nhưng câu trả lời vẫn khiến tôi nhẹ cả người. Bạn trai của tôi không phải đối tượng khiến chị ấy mong mỏi đến héo hon

“À, thật tuyệt, chị Lucy”, tôi cất lời, vẫn cảm thấy bối rối. “Em nghĩ là chị đã quá nhanh chóng tìm thấy 1 người...”

“Em không nghe chị nói gì à?” chị Lucy gắng hỏi, ngồi dậy và nhìn tôi trừng trừng với đôi mắt đỏ hoe. “Chị nói là anh ấy kh...không muốn chị!”

“Không ư?” tôi trở mắt. “Nhưng tại sao cơ chứ? Anh ấy có bạn gái rồi à?”

“Không phải”, chị Lucy lắc đầu “theo chị biết thì chưa”

“Vây, anh ấy có phải... là người đồng tính không?” Đó là lý do duy nhất tôi nghĩ khi 1 anh chàng nào đó không thích chị tôi, nếu anh ta chưa yêu 1 cô gái khác như trường hợp của David.

“Không, chị không nghĩ thế”

“Ồ, vậy thì, tại sao...”

“Chị không BIẾT tại sao”, chị Lucy kêu lên. “Chị NÓI với em rồi mà. Chị đã làm đủ MỌI THỨ có thể để khiến anh ấy chú ý đến chị. Lần trước gặp anh ta, chị đã mặc chiếc váy ngắn nhất của mình, chiếc váy cô Theresa dọa sẽ vứt vào sọt rác nếu chị cởi mặc ra khỏi nhà lần nữa ấy. Chị dành 2 giờ đồng hồ trang điểm, thậm chí còn kẻ viền môi. Và chị nhận lại được gì nào?” Chị Lucy đắm xuống nệm nằm đắm từ đôi bàn tay được chăm sóc móng hết sức kỹ lưỡng.

“CHẲNG GÌ HẾT. Anh ấy vẫn không biết chị đang tồn tại. Chị hỏi anh ấy rằng anh ấy có muốn đi xem phim vào cuối tuần này, bộ phim mới của diễn viên Adam Sandler, và anh ấy nói...anh ấy nói **ĐÃ CÓ KẾ HOẠCH KHÁC RỒI!**”

Chị Lucy chộp lấy cái gối úp lên mặt trong khi vẫn kêu gào thảm thiết

“Ồ” tôi cất lời, chớp mắt với vẻ không thể hiểu nổi, “có lẽ anh ấy đã có kế hoạch các kế hoạch khác”

“Chẳng có”, chị Lucy thốn thức “Chị có thể khẳng định anh ấy chẳng có kế hoạch nào cả”

“Vây có thể anh ấy không thích diễn viên Adam Sandler. Rất nhiều người không thích mà”

“Không phải diễn viên đó”, chị Lucy nói. “Mà là chị. Chỉ vì anh ấy không hề thích CHỊ”

“Chị Lucy”, tôi an ủi, “ai cũng thích chị hết. Thật đấy! Tất cả các anh chàng nào chưa có bạn gái, không thích con trai hay không phải con gái đều thích chị. Hẳn là có chuyện gì đó khác nữa. Mà anh chàng đó là ai vậy?”

Chị Lucy chỉ lắc đầu kể lể. “Có quan trọng gì chứ? Có quan trọng gì khi anh ấy thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của chị”

Chị Lucy nằm vật xuống giường, khóc lóc. Tôi trở mắt nhìn dáng người nằm sấp của chị, cố hiểu ra điều mình vừa nghe. Chị tôi, đội trưởng đội cổ vũ, nhân viên bán hàng ở Bare Essentials, nữ thần có mái tóc màu hung sáng bóng, cô nàng nổi tiếng nhất trường Adam Prep, đang phải lòng 1 anh chàng nào đó mà không được đáp lại.

Không. Không phải, chỉ là nhầm lẫn. Chẳng hợp lí chút nào.

Tôi ngồi đó, thử nắm bắt toàn bộ sự việc. Chuyện không có ý nghĩa gì hết. Có gã trai nào, khi được cô nàng xinh nhất trường rủ đi chơi lại TỪ CHỐI cơ chứ? Chị Lucy nói anh ta thông minh...vây anh ta thông minh đến cỡ nào khi không ngó ngang đến chị tôi? Trừ khi anh ta...

Bất chợt tôi rùng mình khi toàn bộ nỗi khiếp đảm về chuyện chị đang cố nói tôi xâm chiếm cơ thể

“Chị Lucy!”, tôi hét lên. “Có phải anh HAROLD không? Chị thích anh HAROLD MINSKY ư?”

Phản ứng duy nhất của chị ấy trước câu hỏi là khóc to hơn.

Thế là tôi đã biết. Biết hết mọi chuyện.

“Ồ, chị Lucy”, tôi cố nín cười. Tôi biết lẽ ra không nên buồn cười trong tình huống này. Xét cho cùng, chị Lucy đang thực sự đau khổ. Nhưng chị tôi với anh Harold Minsky ư? “Chị biết đấy, anh Harold có lẽ không quen với việc được bạn gái rủ đi chơi. Mà lại là chị nữa, chị biết rồi đó. Anh ấy kinh ngạc. Và đó là lý do anh ấy nói mình đã có kế hoạch khác. Em nghĩ có lẽ anh ấy chỉ buột miệng nói ra điều nghĩ tới đầu tiên thôi”

Câu nói của tôi khiến chị Lucy ngẩng đầu lên và chớp đôi mắt nhòe lệ nhìn tôi.

“Ý em là sao, chuyện anh ấy không quen với việc được bạn gái rủ đi chơi ấy?”, chị ấy gắng hỏi. “Anh Harold quá thông minh. Bọn con gái hẳn lúc nào cũng rủ anh ấy đi chơi”

Giờ đây tôi THỰC SỰ khó mà nín cười được.

“À, chị Lucy này”, tôi nói mà không tin rằng mình lại đang giải thích chuyện này cho bà chị yêu quý của mình, người vừa cho tôi biết về 1 công dụng khác của vôi nước ở bồn tắm, “không phải tất cả bọn con gái đều bị thu hút trước những anh chàng như anh Harold. Rất nhiều cô nàng thích con trai vì...thân hình và cá tính của họ, phần lớn không phải vì đầu óc của họ đâu”

Chị Lucy ném cho tôi cái nhìn giận dữ. “Em đang nói gì vậy? Anh Harold có thân hình thật tuyệt vời. Bên dưới những chiếc áo mềm rũ đó. Có lần anh ấy làm đổ món cơm thập cẩm của cô Theresa lên áo rồi cởi áo ra cho cô ấy giặt và chị đã thấy thân hình của anh khi anh chỉ mặc mỗi chiếc áo bên trong

Ôi trời. Anh Harold hẳn đã tập luyện gì đó ở nhà vì nếu anh ấy có được dáng vóc ngon lành thì dứt khoát không cần tham gia trong bất kỳ đội thể thao nào của trường Adam Prep.

“Chỉ vì”, chị Lucy nói tiếp. “Chị đã xem phim *Hellboy*. Chị nói với anh ấy chị đã xem *Hellboy*. Và em biết không, bọn chị đã có 1 cuộc trò chuyện sôi nổi về chủ đề chắc hẳn khó khăn biết bao khi bạn phải bảo vệ mọi người trước thế lực bóng tối trong lúc bản thân bạn lại chính là đứa con của bóng tối. Chị cứ tưởng từ việc đó anh ấy sẽ nhận ra...”

Giọng chị Lucy nhỏ dần, tôi nhẹ nhàng hỏi, “Nhận ra điều gì hả chị?”

“Rằng anh ấy không nên đánh giá CHỊ bằng vẻ bề ngoài”, chị Lucy nói, ánh mắt rất thất vọng và tức tối. “Ý chị là, chị không thể tránh việc có diện mạo thế này như anh chàng *Hellboy* đã tránh được. Có thể trông chị như 1 cô nàng nổi tiếng tự cao tự đại nhưng chị không phải thế. Tại sao anh Harold không thấy điều đó chứ? TẠI SAO? Còn Liz đã thấy qua cặp sừng của *Hellboy*”

Tôi chưa từng nghe chị Lucy nói về điều gì mà say mê đến thế bao giờ. Kể cả chuyện đội cổ vũ cũng không. Kể cả chuyện sơn dưỡng môi hiệu Smackers của hãng Bonne Bell cũng không. Kể cả loạt mẫu mã quần lót mới trong đợt thời trang mùa thu của Bare Essentials cũng không.

Điều này dường như không thể, nhưng...chị ấy có lẽ đã thật sự đem lòng yêu anh Harold mất rồi. tôi nghĩ chị ấy...*thật sự* yêu anh ấy

Tôi tự hỏi anh Harold có chút cảm nhận nào dù chỉ thoáng qua rằng anh đang hiện diện bên trong chiếc áo lót nửa ngực 34C của chị tôi không.

“Có lẽ”. tôi thận trọng lên tiếng, vì chuyện đội trưởng đội cổ vũ yêu đương là điều dễ đổi thay, ngay cả khi không còn giữ vai trò ấy, “chị chưa nên kết tội anh ấy. Có lẽ anh ấy đã nhìn thấy con người thật của chị, bên dướibên dưới cặp sừng, và anh ấy chỉ không thể tin nổi 1 người...đề xú động như chị lại thích mình”

Câu nói thốt ra không đúng lúc và đôi mắt to tròn của Lucy liếc tôi như bảo tôi ngậm miệng lại, thật hiệu quả.

Thế nên tôi nói, “Này chị, có lẽ chị nên rủ anh ấy đi chơi lần nữa vào cuối tuần này xem anh ấy nói gì”

“Em nghĩ vậy ư?”, chị chăm chú nhìn tôi bằng đôi mắt sung vù mà vẫn đẹp mê hồn. “Em nghĩ anh ấy chỉ...nhút nhát hay gì đó thôi ư?”

“Có thể lắm” tôi trả lời. Cho dù nhút nhát không phải là cụm từ thích hợp. Có lẽ là thờ ơ. Hay cũng có thể anh ấy e ngại lời mời của chị Lucy chỉ là 1 trò đùa. “Chị không bao giờ biết được”

“Tại chị đang nghĩ có thể vì...vì chị quá ngốc nghếch”

“Chị Lucy!”, tôi nhìn chị và trong tim dâng đầy tình thương. Thật đáng thương cho chị Lucy! Cô gái luôn luôn có được mọi thứ mình muốn... cho đến lúc này, rõ ràng là vậy.

Bởi lẽ sự việc...thực ra rất có thể chị ấy nói đúng. Về chuyện anh Harold không thích chị Lucy vì chị thật sự không phải học sinh tiêu biểu của lớp. Hai người ấy có điểm chung gì nào? Chị Lucy suốt ngày quan tâm đến áo ngắn tay và quần jeans hiệu Juicy Couture. Anh Harold thì lúc nào cũng vui đầu vào...máy tính.

“Không phải thế đâu” tôi kêu lên cho dù 1 phần trong thâm tâm tôi nghĩ rằng thật sự rất có thể điều đó là đúng. “Chị không *cực kỳ* thông minh như anh Harold. Nhưng chị biết nhiều thứ mà em dám cược là anh ấy không biết. Chẳng hạn như....”

Nhưng thứ duy nhất tôi nghĩ chị Lucy có thể biết mà anh Harold không biết là...là chuyện tránh thai.

“Chị học thuộc lòng tất cả những từ vựng vớ vẩn mà anh ấy đưa ra”, chị cay đắng thốt ra “Nào là *cửa sông* và *bệ tường*. Hy vọng điều đó khiến anh ấy nhận ra rằng chị thật sự đang cố gắng. Chị *muốn* trở nên thông minh như anh ấy. Chị *thực sự muốn* thế. Hệt như Hellboy muốn trở thành người tốt vậy. Nhưng anh Harold thậm chí chẳng thèm đếm xỉa. Anh ấy chỉ nói *Giỏi, bây giờ học tiếp những từ khác*”

“Ồ, chị Lucy”, tôi nói “Chị biết không...chị nên rủ anh ấy đi chơi lần nữa. Có lẽ không bao giờ anh ấy nghĩ rằng chị lại thích anh ấy....chị biết đấy vì cách chị thể hiện. Anh ấy có lẽ chỉ nghĩ chị xem anh như bạn bè”. Tôi hy vọng thế.

Chị Lucy nhìn chăm chăm bức áp phích khổng lồ hình ca sĩ Gwen mặc áo cưới, lấy từ tạp chí UsWeekly và phóng to bằng máy photocopy in màu trong Nhà Trắng, rồi chị ấy thở dài “Ừ, được rồi. Chị sẽ rủ anh ấy thêm lần nữa. Chúa ơi!”

‘Chúa ơi cái gì?’

“À, chị muốn nói là...”, chị Lucy nhìn trầm ngâm “Giờ chị đã biết tất cả những đứa con gái khác trong trường cảm giác thế nào rồi”

“Những đứa con gái nào?”

“Những đứa rủ con trai đi chơi ấy”, chị nói. “Và mấy anh chàng luôn luôn từ chối. Chị không biết cảm giác đó lại nông nổi *thế này*”

“Bị cự tuyệt ư?” tôi cố tỏ ra không quá thích thú “Phải, điều đó thực sự đáng chán”

“Chị không biết”. Chị Lucy nhìn đồng hồ “Chúa ơi, chị còn hơn mười trang từ vựng phải học trước khi được nghỉ tới chuyện đi ngủ. Cảm ơn lời động viên của em nhé nhưng chị phải đi ngay đây”

Nhưng tôi lên tiếng gọi chị lại khi chị đến ngưỡng cửa. “Chị Lucy này”

Chị dừng chân ngoái nhìn, khuôn mặt đẹp đến khó tin, bất kể nước mắt lem nhem và mấy sợi lông của Manet chưa nhạt hết. “Gì hả em?”

“Em mừng vì chị và anh Jack chia tay” tôi nói.”Chị xứng đáng có 1 người tốt hơn. Cho dù anh ta là người đầu tiên của chị”

“Người đầu tiên”, chị đáp lại. “Nhưng hy vọng không phải người cuối cùng”

“Không đâu”, tôi nói, “Và chị Lucy này?”

“Hả?”

“Chị phải nhận ra rằng”, tôi vụng về nói thêm, “anh chàng đóng vai Bá tước Monte Cristo cũng chính là người thủ vai Chúa Jesus trong bộ phim do Mel Gibson làm đạo diễn”

Chị Lucy có vẻ bị sốc. “Không phải”

“Phải đấy. Vậy ra tất cả những lần trong bồn tắm, chị đều nghĩ...”

“ĐỪNG CÓ NÓI THẾ”, chị ấy la lên rồi chạy về phòng

Tôi cũng không thể trách chị Lucy, thật đấy, về việc chị ấy đã đóng sầm cánh cửa quá mạnh tay ấy.

(*: trường phái dã thú(Fauvism) là xu hướng nghệ thuật xuất hiện lần đầu tại triển lãm mùa thu 1905 ở Paris(Pháp) với những tác phẩm của Henri Matisse, Georges Rouault, Georges Braque. Trường phái này đi ngược lại trường phái ấn tượng, chú trọng vào màu sắc hơn là vẽ cảnh vật thực tế. Bức tranh là bố cục nhiều màu chứ không phải bản sao của thiên nhiên; là sự tạo hình sống động liên tục chứ không phải cảnh sắc rời rạc)

Mười điều đáng chán khi là em gái của cô nàng nổi tiếng nhất trường

10. Khi điện thoại reo, cuộc gọi không bao giờ, chưa bao giờ dành cho bạn.

9. Chuông cửa cũng thế.

8. Cửa tủ lạnh trên nhà bếp phủ kín những mẫu tin trên báo nói về chị ấy. Thứ duy nhất dành cho bạn ở đó là giấy hẹn của nha sĩ nhắc bạn đến khám răng sáu tháng 1 lần.

7. Chị ấy sẽ không bao giờ, chưa bao giờ để điện thoại rảnh đủ cho bạn gọi 1 cú điện thoại

6. Ai cũng mong bạn tham gia đội cổ vũ và khi bạn không làm vậy, mọi người cư xử như thể bạn có vấn đề gì đó.

5. Chị ấy bao giờ cũng làm mọi chuyện trước tiên, nào là đi chơi với bạn trai, lái xe, xem phim dành cho đối tượng trên 17 tuổi, đi trượt tuyết ở khu du lịch Aspen vào kỳ nghỉ đông với 1

người bạn và gia đình người bạn ấy, vân vân và vân vân, chị Lucy đã làm hết mấy việc đó, trước tôi và chắc hẳn hay hơn tôi.

4. Khi mọi người so sánh chúng tôi với diễn viên trong phim của đạo diễn John Hughes, chị Lucy luôn là Molly Ringwald còn tôi luôn trở thành Eric Stoltz, người thậm chí còn không phải thuộc phái nữ.

3. Không có gì đáng chán hơn việc 1 người mang tính chống đối như tôi đây phải ngồi nghe giọng nói hoạt bát của chị mình vang vang trên bản tin thông báo buổi sáng trong tiết tập trung suốt tuần lễ sắp đến Ngày hội trường.

2. Chị ấy được bầu làm Nữ hoàng ngày hội trường. Tôi được bầu là lớp trưởng chẳng ra gì trong lớp học vẽ.

Và điều đáng chán số một khi là em gái của cô nàng nổi tiếng nhất trường:

1. Tôi không thể ghét bỏ chị ấy. Vì sự thực là chị ấy thật tuyệt

Chương 9

Thế là tôi gọi điện cho anh ấy.

Tôi không biết tại sao ,thật mà.Thôi được,ừ thì tôi nghĩ mình biết lý do.

Và không phải vì chuyện chị Lucy chia tay với anh Jack và tôi nhận ra David tuyệt vời đến thế nào khi so sánh với người bạn trai cũ thảm hại của chị ấy.Ý tôi là,bao giờ tôi cũng biết David tuyệt vời mà.

Và không phải nhờ bài diễn thuyết xúc động của chị ấy về Hellboy khiến tôi thêm hiểu rõ tình yêu của David và tôi dành cho nhau,như tình yêu giữa Hellboy và Liz,là điều quý giá và chỉ xảy ra một lần trên đời.Tôi đã biết tất cả điều đó.

Không ,sự thật là tôi làm theo lời khuyên của chị Lucy.Về chuyện bồn tắm ấy.

Và nó cực kỳ hiệu quả.

Tôi muốn nói là phương pháp hiệu quả.

Rồi bất chợt toàn bộ ý tưởng về việc cùng David đi nghỉ cuối tuần trong dịp Lễ Tạ ơn bắt đầu có vẻ...thú vị hơn rất nhiều.

Không phải tôi sẵn sàng đồng ý chuyện đó hay bất cứ điều gì tương tự,về lời mời đi chơi ấy.Tôi vẫn bị sự việc khiến cho đầu óc trở nên hết sức lơ mơ.Nhưng quả thật tôi...hứng thú hơn trước rất nhiều.

Vấn đề duy nhất là David không có vẻ hứng thú như thế khi cuối cùng tôi liên lạc được với anh ấy tối qua.

Kể cả khi tôi giải thích chuyện không phải tại anh.Nó là do phía tôi.

“Thật mà” tôi nói. “Em muốn...muốn...” tôi không biết diễn đạt thế nào điều mình muốn.Em muốn ngủ với anh ư? Hay tôi nên dùng “tiếng lóng” (trong sách SAT định nghĩa đó là “ngôn ngữ tiêu biểu của một nhóm hay một đối tượng riêng biệt”) như anh đã nói,đó là Em muốn chơi cờ Ấn Độ với anh?

Tuy nhiên tôi nhận thấy mình không thể mở miệng thốt lên được câu nào như thế và đành nói “...đi nghỉ Lễ Tạ ơn với anh, David à. Thực lòng em muốn vậy. Nhưng em nghĩ đến những gì mọi người sẽ xì xầm. Ý em là nếu họ phát hiện ra”

“Samantha à” David lên tiếng với giọng tôi gần như có thể gọi đó là chịu đựng. Chỉ có điều anh ấy đang chịu đựng điều gì nhỉ? Con trai làm chuyện đó quá ư dễ dàng mà. “Anh chẳng hiểu tí gì về điều em đang nói”

Đó chỉ là bản tính đàn ông trong anh ấy.

“Có những nguyên tắc hà khắc bất công nếu anh là con gái” tôi giải thích. Hay phải nói là cố gắng giải thích. “Anh biết em đang nói gì chứ?”

“Nói thật nhé” David cắt lời bằng giọng không hề hứng thú như từ lúc bắt đầu cuộc gọi “Anh chẳng hiểu nổi đến một lời em nói với anh cả tuần nay”

Chúa ơi. Tôi thật sự đã làm tổn thương cảm xúc của anh ấy. Tôi nhất định phải xin lỗi anh ấy thôi.

“Nghiêm túc đấy anh David à” tôi nói, “Chỉ là em có chút chuyện cần giải quyết riêng. Không liên quan gì đến anh hết, thật mà. Giống như... “tôi cố nghĩ ra cách giải thích để anh ấy hiểu.

Và bất chợt, từ đâu không biết, Debra Mullins nhảy vào đầu tôi. Debra Mullins với chiếc váy ngắn cũn cỡn của nhóm nhảy và đôi mắt xanh to tròn, chất chứa đầy cảm giác bị xúc phạm sau cuộc đấu khẩu với Kris Parks.

“Giống như ở trường em có một cô bé, chỉ một tin đồn rằng cô bé đã “làm chuyện ấy” thậm chí chẳng ai biết thực hư ra sao, vậy mà mọi người đã gọi thẳng vào mặt cô bé bằng đủ loại tên”, tôi kể, “thật kinh khủng em cảm thấy tệ hại giùm cho cô bé ấy”

“Ừ” David nói “Đúng thế”

“Thế ở trường anh thì sao?” Chuyện tương tự hẳn phải xảy ra chứ”

“O” David trả lời. “Anh không biết. Anh đoán...”

“Anh đoán ư?” giọng tôi đứt quãng vì tôi bị sốc quá.

“Anh không biết” David lại nói. “Anh chẳng bao giờ để ý đến những chuyện như thế”

Ồi, Chúa ơi. Tôi không tài nào tin nổi trường Horizon lại khác biệt đến vậy. Nhưng rõ ràng là thế. Ngôi trường Horizon ắt hẳn giống như thiên đường của nền giáo dục tư thục trong khi Adams Prep là... địa ngục.

“Thế còn câu lạc bộ Đường lối Đúng đắn thì sao?” tôi gắng hỏi

“Đường lối Đúng đắn ư? Cái nhóm mơ mơ màng màng có cô bạn Kris Parks của em tham gia đó hả?”

“Đúng rồi” tôi đáp không đúng chính lại rằng Kris Parks khó có thể trở thành bạn tôi, anh ấy đã quá biết điều đó. Chỉ ít, đến bây giờ lẽ ra anh phải biết rồi, sau vô số lần tôi than phiền với anh về cô ấy. “Vì nó lọt ra ngoài, David à” Tôi phải làm thế nào để anh ấy hiểu đây? “dù mọi người có kín đáo về chuyện đó thế nào thì cuối cùng nó cũng lọt ra ngoài. Và sau đó bọn họ bắt đầu nhắm

vào anh.Em muốn nói là Kris và những đứa trong nhóm Đường lối Đúng dẫn ấy.Trừ khi anh thuộc nhóm nổi trội,giống chị Lucy ấy.Nhưng em không phải người như thế,anh David à.Quả thực,em đã cứu mạng bố anh và được lên ti vi nhưng em khó có thể là thành viên của nhóm người nổi tiếng.Hay bất cứ nhóm nào,vấn đề là thế.Và em chỉ biết kể tiếp bọn họ sẽ nhắm vào em”

“Ai cơ?” David hỏi.

Ồi ,Chúa ơi.Tôi tưởng chừng như đầu mình sắp nổ tung.

“Câu lạc bộ Đường lối Đúng dẫn đó chứ ai” tôi nghiêng răng rít lên.

“Nhưng em quan tâm làm gì những điều mấy đứa trong nhóm Đường lối Đúng dẫn đó nói?” David gắng hỏi . “Em đâu có ưa bọn họ”

“À” tôi trả lời “đúng vậy ,nhưng...”

“Bọn họ là ai mà cho mình cái quyền phán xét người khác cơ chứ? David hỏi tiếp “Đó là những học sinh giỏi giang nhất và thông minh nhất trường à?”

“À” tôi đáp “không ,không hề.Nhưng...”

“Anh cũng không nghĩ thế” ,anh ấy ngắt lời tôi. “Vì nếu họ thật sự thông minh thì đã viết các chương trình điều độ ,mấy thứ đó...hết nghiên cứu này đến nghiên cứu khác cho thấy chứng hiệu quả gì hết.”

Tôi nghĩ mình đã nghe nhầm. “Khoan đã,gì cơ?”

“Nó không hiệu quả” David lặp lại. “Cứ nói không có gì đó phải không? Những đứa tham gia chương trình Cứ Nói Không trong trường cũng có khả năng thử dùng ma túy và rượu bia hết như những đứa không tham gia,vì chương trình đó áp dụng biện pháp đe dọa cổ lỗ sĩ mà không người nào có tư tưởng chân chính lại chịu để bị lừa.Ý anh là đến trẻ con lên ba cũng biết người ta sẽ không trở thành tên gốc vô gia cư bởi một làn hơi cần sa.

“Đúng vậy” tôi nói.Bởi vì nếu việc đó là thật thì tất cả các ngôi sao ở Hollywood đều trở thành những tên gốc vô gia cư cả rồi.Tôi biết những điều đó được thừa nhận ở các buổi công chiếu phim.

“Tất cả mấy chương trình ấy thực ra chỉ khiến người ta lao đầu vào thử bất cứ thứ gì họ bị buộc phải nói không và tin anh đi,hơn một nửa số người vẫn dùng thử ,hoàn toàn không sẵn sàng đối phó với việc đó ,David nói “Ngư mấy cặp tình nhân cam kết sẽ không ngủ với nhau đấy.Dù sao thì họ vẫn ngủ với nhau,chỉ có điều họ không sử dụng phương pháp bảo họ dự định chỉ là từ chối.Thấy chưa? Nó không hề hiệu quả”

Tôi suýt đánh rơi điện thoại “Điều đó...điều đó thực sự có thật ư?”

“Gì cơ,vậy em nghĩ Trung tâm Kiểm soát Dịch bệnh bịa đặt sao? Vì họ là những người thực hiện nghiên cứu đấy.Vậy những đứa trong Đường lối Đúng dẫn của trường em dựa vào đâu mà cư xử hết sức kiêu ngạo,anh chẳng biết”

“Em cũng không biết” tôi sững sốt trước thông tin trên.

“Vậy...” David hăng giọng. “Bây giờ hai đứa mình ổn rồi phải không?”

“Hoàn toàn ổn” tôi vui vẻ trả lời. Cứ đợi đến lần sau Kris mà còn chỉ trích Debra ,tôi nhất định lôi chuyện Trung Tâm Kiểm soát Dịch bệnh này ra cho xem!

“Em đã hỏi bố mẹ về chuyện Lễ Tạ ơn chưa?” David hỏi

Dạ rồi! Và bố mẹ đã đồng ý!

Đó là những gì tôi muốn thốt ra.À một phần trong thâm tâm tôi muốn thốt ra.

Nhưng một phần khác trong thâm tâm tôi,phần lớn hơn,lại muốn nói rằng KHÔNG ! sao ư? Không,em *chưa hỏi*. Đây là một quyết định to lớn và em còn đang chậm rãi xem xét nó,em vẫn cần thời gian.Sự thật là em yêu anh vô cùng và em hoàn toàn quả quyết rằng anh là tình yêu đích thực duy nhất của em,nhưng em mới mười sáu tuổi và em vẫn còn để hình vẽ nhân vật hành động phía trên cùng của bàn trang điểm,em không hoàn toàn chắc chắn mình đã sẵn sàng bỏ nó đi hay chưa...

“À,em quên mất” tôi nói.

Ôi,tôi phải hy vọng lăm lăm trong lúc thốt ra câu trả lời trên.

“Ồ” David kêu lên,nghe thất vọng chút ít.Anh ấy không thất vọng đến mức như tôi nghĩ. “Thôi được rồi.À hãy báo cho anh biết nhé.Mẹ anh muốn biết để đặt gà tây lớn cỡ nào ấy mà”

Ôi trời,Đó có phải một kiểu mật mã nào đó cho câu Anh cần biết xem nên mua bao nhiêu cái bao cao su không? Tôi định nói anh ấy không cần lo về chuyện đó.Nhưng đúng lúc điện thoại của tôi báo có cuộc gọi đến.

“Em có cuộc gọi khác” tôi nói, hơi hoaeng hốt vì lúc này đã rất khuya.Ngoài David ,từ trước tới giờ chỉ có mỗi Catherine gọi di động cho tôi và trong những ngày phải đến trường,bố mẹ bắt cô ấy đi ngủ vào lúc mười một giờ.

“Được rồi” David nói “dù sao ngày mai anh cũng gặp em”

Điều đó khiến tôi hơi ngạc nhiên.

“Ngày mai ư?” Ngày mai là buổi họp cộng đồng nói về sáng kiến về Với Gia Đình trên kênh MTV. “Anh sẽ đến à? Với bố anh phải không?”

“À,ừ” David trả lời. “Nhưng chúng ta có buổi học vẽ sống động trước đó.Em nhớ không?”

Terry! Sao tôi có thể quên bég anh chàng Terry khóa thân nhỉ?

“Đúng rồi” tôi nói, “Vâng ,gặp anh khi đó nhé”

Sau đó tôi chuyển sang cuộc gọi kia . “A lô”

“Samantha hả?” Dauntra hét toáng gọi tên tôi,từ một nơi ồn ào ,có vẻ như là hộp đêm.Cứ như là nơi diễn ra vụ án mạng.

“Dauntra hả?” tôi không chắc cô ấy có nghe tiếng tôi không.Cô ấy ở đâu nhỉ? Sau đó tôi giật mình trước ý nghĩ khiếp đảm. “Ôi,Chúa ơi,cậu vẫn còn trong trại giam sao?”.

“Không” Dauntra bật cười. “Tớ đang ở nhà bạn.Nghe này ,tớ chỉ muốn gọi cảm ơn cậu rthooi.Vì đã làm thay ca hôm trước giùm tớ.Tớ nợ cậu nhé!”

“Ồ” tôi thốt lên. “Không có gì.Tớ hy vọng cậu không có khoảng thoải gian quá tệ trong trại giam”

“Cậu đùa ư?” Dauntra nói. “Nó thật TUYỆT.Tớ nói hời giữ chỗ cho tớ vì tớ mong sớm trở lại đó.Nhưng đừng lo,tớ sẽ ra ngoài kịp ca làm việc hôm thứ sáu.À,phải rồi,cậu sẽ đến nhà bà vào Lễ Tạ ơn phải không? Cậu có trở về làm việc vào thứ sáu không?”

“Ừ” tôi trả lời. “Tớ không chắc lắm.Có thể tớ không đi đến nhà bà ấy”.Một lần nữa ,tôi nghĩ đến việc hỏi Dauntra xem cô ấy sẽ làm gì trong hoàn cảnh của tôi...tôi muốn nói về chuyện đi đến Trại David ấy.

Nhưng vấn đề là tôi đã biết rồi.Tôi biết Dauntra sẽ làm gì ấy mà.

Cô ấy sẽ cứ việc “làm chuyện ấy”

“Tớ chưa thực sự quyết định” đó là những gì tôi thốt ra.

“Ồi,vắng cậu sẽ không vui đâu” Dauntra nói ngay khi ai đó bên chỗ cô ấy hét to đến đình tai nhức óc “Kevin,đừng!”

“Ừ” tôi lên tiếng ,”mọi việc ở đó ổn cả chứ?”

“Ồ,đương nhiên” Dauntra cười khúc khích. “Kevin vừa đập lên cái bánh pizza.Một lần nữa”.

“Vây nghe này” Dauntra nói.. “ Tớ đang suy nghĩ.Bọn mình nằm giả chết biểu tình nơi làm việc đi.Để phản đối việc anh Stan lục soát ba lô của bọn mình”

“O” tôi cất lời. “Tớ không biết về chuyện ấy”

“Thôi nào! Sẽ vui lắm đây”

“Tớ không chắc rằng nằm giả chết biểu tình là cách hiệu quả nhất để đưa ra quan điểm”, tôi lên tiếng.Tôi ghét phải trở thành kẻ phá hỏng ảo tưởng của Dauntra,nhất là vì theo rất nhiều chiều hướng ,tôi muốn trở thành cô ấy.Y tôi là Dauntra không hề quan tâm người khác nói gì về cô ấy.Tôi ước gì mình cũng thế. “Vấn đề là chúng ta có thể bị sa thải,cậu biết đấy”

“Chúa ơi” cô ấy kêu lên. “Chắc cậu nói đúng .Chết tiệt.Ồ,thôi được,tớ sẽ nghĩ về cái khác”

“Được thôi” tôi nói. “Vây gặp cậu sau nhé”

“Ừ,hẹn gặp cậu tối mai” Dauntra nói.Rồi cô ấy gác máy ngay khi có ai đó hét toáng lên “Kevin!”

Điều này hơi lạ.Câu nói của cô ấy Hẹn gặp cậu tối mai ấy.Bởi lẽ tối mai tôi không đi làm.Tôi có buổi họp cộng đồng trên kênh MTV.

Mười lý do bạn nên trở thành thanh niên nước Mỹ (chứ không phải nước nào khác)

10. Khó có khả năng bạn là một trong số hai trăm năm mươi triệu trẻ em trên thế giới ở độ tuổi từ bốn đến mười bốn phải làm công việc toàn thời gian(trừ khi bạn có ông bố bà mẹ như bố mẹ tôi.Lý do duy nhất bố mẹ không bắt tôi làm việc bốn mươi giờ một tuần thay vì sáu giờ là bởi hành động đó trái luật.Lạy Chúa!)

9. Mỗi năm ba trăm ngàn thiếu niên bị chính phủ hay đảng phái nổi loạn đưa vào làm binh lính trong các cuộc chiến đấu có vũ khí. Với súng ống, và tất cả những thứ tương tự (mặc dù, thật chứ chẳng chơi, chính phủ nào lại dám trao súng cho chị Lucy của tôi nhỉ? Chị ấy chắc sẽ dùng nó như thanh sắt kéo thẳng tóc)

8. Hình phạt đòn roi đã được hủy bỏ tại đây từ rất lâu, thế nhưng ở nhiều quốc gia ngày nay, các giáo viên vẫn hết sức chiều cổ đến biện pháp này trong việc trừng trị học sinh vì tội chậm trễ hay trả lời sai (cho dù điều này sẽ giảm tối đa sự nhiệt tình hăng hái tại Adams Prep nhưng chúng tôi thực sự học được đôi điều để thay đổi chút ít)

7. Một trăm ba mươi triệu trẻ em tại các nước đang phát triển không đến trường. Đa số là những bé gái (và tuy tôi ghét trường học nhưng tôi thật sự nhận thấy nó cần thiết. Ý tôi là, để bạn có thể, chẳng hạn như, kiếm một chỗ làm tốt hơn ở Potomac Video. Bởi lẽ 6,75 đôla một giờ KHÔNG tạm ổn)

6. Tại vài nơi thuộc vùng Trung Đông và Ấn Độ, nếu bạn là cô gái bị bắt gặp anh tán tỉnh một anh chàng trong khi thương mại hay đại loại thế, bà con dòng họ của anh chàng đó có thể giết chết bạn mà không phải lãnh hậu quả gì bởi họ cho rằng bạn đã làm ô nhục gia đình họ (có nghĩa là chị Lucy ư? Phải rồi, chị ấy sẽ không bao giờ được sống đến khi bị đánh trượt trong các kỳ thi SAT nếu trứ ngụ ở Ả Rập Xê Út hay nơi nào đó tương tự)

5. Trường hợp các bé gái chỉ mới bảy tuổi bị ép lấy chồng rất phổ biến tại vùng Hạ Sa mạc Sahara của Châu Phi, nơi tám mươi hai triệu bé gái sẽ làm đám cưới trước độ tuổi mười tám, dù thích hay không, đa phần đều không thích (tại Mỹ điều đó chỉ xảy ra ở Utah. Và có lẽ điển hình như những vùng của dãy núi Appalachian)

4. Trên toàn cầu, ước tính mỗi năm có đến mười hai triệu trẻ em dưới năm tuổi mất mạng, chủ yếu do những nguyên nhân có thể dễ dàng ngăn ngừa. Khoảng một trăm sáu mươi triệu trẻ em bị suy dinh dưỡng (không phải bởi vì chúng chỉ ăn bánh Pop-Tarts suốt cả ngày như tôi sẽ làm nếu có thể)

3. Tại Singapore, bạn phải có giấy phép đặc biệt mới được nhai kẹo cao su nói công cộng. Nếu không có giấy phép và bị bắt đang nhai kẹo, bạn phải chịu đánh đòn công khai (tuy nhiên nếu dân Mỹ có giấy phép mới được nhai kẹo cao su thì công việc dọn dẹp trên tàu điện ngầm sẽ đỡ vất vả hơn rất nhiều)

2. Nhằm chống lại rất nhiều các hành động ngược đãi, Liên Hợp Quốc đã thông qua Công ước về Quyền trẻ em, một bản hiệp định chỉ ra các quyền trẻ em và thiết lập những tiêu chuẩn tối thiểu để bảo vệ các quyền đó. Duy có hai nước ngăn cản việc ký kết hiệp định này. Một là Somalia

Quốc gia còn lại là Hoa Kỳ.

Vì sao ư? Bởi lẽ có một điều khoản trong bản hiệp định đề xuất rằng các nạn nhân nữ của tội phạm chiến tranh quốc tế sẽ được hướng dẫn cách tránh thai và phá thai nếu cần ở Mỹ không thích như thế.

Và lý do số một cho thấy bạn nên trở thành thanh niên nước Mỹ.

1. Vì đây vẫn là một trong những nơi hiếm hoi trên trái đất mà bạn có thể đề cập đến những điều cực kỳ tồi tệ và không bị tổng vào trại giam.

Tôi muốn nói trừ trường hợp bạn là Daunta và bạn lên tiếng bằng cách giả chết nằm thẳng đơ giữa đường phố.

Chương 10

David đến xưởng vẽ trước tôi. Khi tôi đi vào, anh ấy đã yên vị trên băng ghế dài, đang xếp bút chì ra trước mặt.

Giây phút trông thấy anh, tim tôi đập loạn lên như nó vẫn thế mỗi khi David bước vào phòng. Rebecca gọi đây là trạng thái “rùng mình ớn lạnh”. Trạng thái ấy thậm chí còn gia tăng dữ dội hơn khi David ngược mắt nhìn tôi đứng đó, rồi ánh mắt chúng tôi chạm nhau và anh mỉm cười.

“Chào Sharona” anh cất lời. “Lâu rồi không gặp em”

Và như có một sợi dây vô hình níu kéo giữa hai đứa. Bởi lẽ bất chợt tôi thấy mình đang được đẩy tới chỗ David, đến khi tôi đứng vòng cánh tay quanh đầu anh ấy, áp mặt anh ấy vào bụng tôi vì tôi không để anh kịp đứng lên ôm lấy tôi cho ra hồn.

“Ồ” David thốt lên bằng giọng bị bóp nghẹt ở phía trước áo tôi, “anh cũng thật vui khi gặp em”

“Em xin lỗi” tôi buông đầu David ra, một cách thật miễn cưỡng, và ngồi xuống băng ghế cạnh anh. “Em...em thật sự nhớ anh lắm. Cho đến bây giờ, khi trông thấy anh, em mới nhận ra mình nhớ anh biết chừng nào.”

“Ồi, nghe thật dễ chịu” David nói. “Anh nghĩ vậy”. Rồi anh ngã người, thốt lên rằng “Anh cũng nhớ em” và hôn tôi.

Rất lâu.

Lâu đến mức chúng tôi không thèm để ý căn phòng đang dần đầy ắp người là người, cho đến khi chính cô Susan Boone hắng giọng, khá to. Chúng tôi ngượng ngùng buông nhau ra và thấy Terry đang tạo dáng thoải mái, lần này trong tư thế nằm ườn ra trên tấm vải sa tanh mà cô Susan đã trải lên cái bục nhô cao.

Terry nháy mắt với tôi, tôi nghĩ hành động đó là do cuộc đối thoại thân mật giữa tôi và anh ta vào lần gặp trước, trong khi cô Susan đang nhặng xị cả lên với tấm vải bên dưới người anh ấy.

Và tôi nháy mắt lại. Bạn biết làm gì khác khi một anh chàng khóa thân nháy mắt với bạn?

Hơn nữa, có vẻ tôi không còn cư xử quái lạ nữa, về việc nhìn một gã khóa thân ấy.

Chí ít tôi không nghĩ mình như thế. Tôi muốn nói rằng tôi không cảm thấy quái lạ.

Nhưng tôi đoán chắc hẳn mình có vẻ quái lạ vì trong khoảng một tiếng rưỡi đồng hồ học vẽ, cô Susan Boone cứ đến hỏi tôi, một cách nhẹ nhàng rằng mọi việc ổn cả chứ.

Tôi ngược nhìn tôi, cảm thấy hơi bần thần, tình trạng tôi luôn nhận thấy khi đang tập trung vẽ mà có người cắt ngang.

“Mọi việc đều ổn” tôi đáp. “Sao vậy cô?”

Đúng lúc đó tôi chợt nghĩ ra. Ôi, Chúa ơi! Lẽ cô Susan không phải đang nói đến những gì xảy ra trong buổi học trước, chuyện tôi cư xử quái lạ về Terry thì sao? Lẽ cô ấy đang nói đến chuyện khác thì sao, chẳng hạn như tôi nghĩ thế nào về việc ngủ với David? Tôi muốn nói cô Susan là họa sĩ mà, nên cảm nhận sâu sắc hơn những người khác, như bố mẹ tôi chẳng hạn, thế nên cô ấy

có thể đoán ra.Đó có phải ẩn ý của cô Susan khi cô hỏi mọi việc ổn cả chứ?

Và nếu đúng như vậy thì tôi sẽ trả lời sao đây?

“À,cô chỉ lo lắng” cô Susan quan sát bản vẽ của tôi. “Dường như em đang tập trung quá độ vào nhân vật đến mức hoàn toàn bỏ mặc tất cả những thứ khác”

Tôi chớp mắt ,nhìn vào chỗ tay cô đang chỉ.Tôi mô tả chân dung Terry trong dáng vẽ khóa thân hết sức thoải mái với độ nét thật sao,trông giống hệt.

Nhưng nói cũng phần nào giống như anh ta đang lơ lửng,như nằm ngoài không gian.

“Vẽ tranh giống như xây nhà,Samantha à.Em không thể bắt đầu bằng cách treo rèm lên.Em phải đặt nền móng trước tiên”

Lấy bút chì từ tay tôi,cô Susan phác họa phông nền phía sau nhân vật tôi đã vẽ.

“Sau đó đến bố trí các tầng” cô lên tiếng trong lúc phác họa bằng ghệt dưới Terry .Bỗng nhiên anh ta không còn lơ lửng giữa không gian nữa.

“Em phải xây nhà từ mặt đất lên,khởi đầu bằng công việc khoan đào...ống nước và đang dây điện.Em thấy cô thu được gì ở đây nào? Bằng cách quan sát và vẽ chi tiết này vào đây” cô Susan ra dấu về phía chân dung của Terry “em trang hoàng nhà cửa trước khi có được căn nhà.Em phải thôi chú tâm quá nhiều vào các bộ phận đi” cô nói thêm. “Thay vào đó ,hãy bắt đầu xem bức tranh là một tổng thể”

Tôi thấy cô Susan nói đúng.Tôi đang dồn nhiều công sức để vẽ thật giống khuôn mặt của Terry đến mức không chú ý đến ba phần tư kia của trang giấy.Thế nên giờ đây nó là một trang giấy cực lớn với cái đầu bé tí nằm bên trên.

“Em hiểu rồi” tôi cất lời. “Xin lỗi cô.Em nghĩ em chỉ...cô biết đấy,lơ đễnh thôi”

Cô Susan thở dài. “Cô hy vọng cô không phạm sai lầm” cô khẽ nói . “Khi để em và David tham gia lớp học này.Cô cứ tưởng các em đã sẵn sàng”

Tôi quay nhìn cô hơi đột ngột.

“Chúng em đã sẵn sàng” tôi hấp tấp nói. “Tức là em đã sẵn sàng.Và David cũng thế. Cả hai đưa em đều sẵn sàng”

“Cô hy vọng như vậy” ,cô Susan lên tiếng với thái độ lo lắng ỉu xiu.Cô vừa đặt tay lên vai tôi vừa đứng thẳng lên và bỏ đi. “Cô thực lòng hy vọng như vậy”

Chưa sẵn sàng ư? Chưa sẵn sàng cho lớp vẽ sống động ư? Còn lâu ư? Tôi vẽ như điên trong mười lăm phút cuối của buổi học,kéo Terry ăn khớp vào phông nền,tập trung thể hiện tổng thể chứ không phải các bộ phận.Tôi sẽ cho cô Susan Boone thấy ai là người chưa sẵn sàng .Còn lâu mới là tôi!

Thế nhưng tôi không đủ thời gian để làm được điều tôi muốn,và cuối cùng,đến lúc nhận xét phê bình các tác phẩm,cô Susan chỉ lắc đầu trước bức tranh đặt trên bệ cửa sổ của tôi.

“Em tạo nên chân dung Terry với mức độ hiện thực cao” ,cô nói bằng giọng ân cần nhưng nghiêm khắc “nhưng cậu ta vẫn đang lơ lửng giữa không trung”

Tôi không hiểu điều cô nói. Cô ngụ ý gì, rằng tôi chưa sẵn sàng ư? Ai lại đi quan tâm đến cái phong nền ngó ngẩn chứ? Chẳng phải chủ thể của bức vẽ mới là quan trọng nhất sao?

Chắc chắn Terry cũng nghĩ thế. Anh ta bước đến lên tiếng “Này em sẽ giữ nó chứ?” và chỉ vào bức tranh của tôi.

“Ờ” tôi đáp. Tôi không chắc nên trả lời thế nào nữa. Sự thật là tôi định cuộn bài vẽ lại và ném nó đi. Nhưng tôi ngại phải thừa nhận như vậy, vì điều đó chẳng khác gì tôi nghĩ bức chân dung của Terry không đáng được lồng vào khung và treo lên trên lò sưởi, như thể anh ta không đủ sức hấp dẫn hay tương tự thế. Và cho dù tôi nghĩ Terry có một công việc thật sự quái lạ nhưng tôi cũng không muốn xúc phạm đến anh

“Sao cơ?” tôi hỏi. Một câu trả lời luôn luôn tử tế an toàn trong mọi tình huống.

“Vì nếu em không muốn giữ, anh sẽ lấy nó” Terry đáp

Tôi cảm động. Hơn cả cảm động. Tôi khoái chí. Anh ấy thích bức chân dung tôi vẽ về anh! Dù nó không hòa nhập vào phong nền nào cả.

“Ồ, được thôi” tôi nói và chìa bức vẽ ra. “Anh lấy đi”

“Tuyệt” Terry thốt lên. Sau đó, để ý thấy nó thiếu chữ ký của người vẽ, anh ấy nói “Em ký vào cho anh được không?”

“Tất nhiên là được” tôi đáp, ký tên rồi đưa lại cho Terry

“Tuyệt” anh ất thốt lên lần nữa, nhìn chữ ký của tôi. “Anh đã có bức tranh do cô gái đã cứu mạng tổng thống vẽ”

Khi đó tôi mới nhận biết điều Terry muốn, bút tích của tôi trên chân dung của anh ta, bức chân dung khỏa thân. Chẳng phải anh ta đặc biệt yêu thích tranh của tôi.

Nhưng thôi, tôi nghĩ như vậy vẫn tốt hơn không có gì.

“Vậy là” David lên tiếng, bước đến phía sau tôi trong lúc tôi đang đứng ở bồn rửa, kỳ cọ tay cho sạch than chì. “Em sẵn sàng rồi chứ?”

Thú thật tôi giật bắn người. Không phải vì anh bất ngờ xuất hiện mà vì câu hỏi của anh.

“Em vẫn chưa có dịp hỏi” tôi buột miệng xoay người đối mặt với anh. “Em thật lòng xin lỗi, anh David. Mọi thứ ở nhà cứ rối tung cả lên với chuyện chị Lucy và vụ mời gia sư...”

David cúi nhìn như thể tôi mới mọc sừng ở trước trán, giống nhân vật Hellboy vậy

“Anh muốn nói đến buổi họp cộng đồng ở trường em. Bố anh nói mọi người đang nâng đỡ em”

“Ôi!” tôi bật cười một cách đầy lo âu. “Chuyện đó! Phải rồi! Không, sao em phải lo lắng cơ chứ?”

“Không sao cả” David trả lời, một tia sáng lấp lánh ánh lên trong đôi môi mắt xanh lục của anh. “Anh muốn nói đó chỉ là kênh MTV. Hàng triệu người sẽ theo dõi chương trình. Thế thôi”

Vấn đề là tôi có quá nhiều thứ khác để bận tâm nên thật sự không còn thời gian nghĩ đến chuyện đó. Tôi sẽ nói gì trong buổi họp cộng đồng và những việc đại loại thế. Tôi muốn nói tôi

đã đọc hết mấy xấp tài liệu viên thư ký báo chí đưa cho ,thậm chí còn tự đọc thêm một chút,nhưng...

Sự thật là tôi lo lắng phải cư xử thế nào trong chuyện đến Trại David nhiều hơn là chuyện lên tivi

“Eo ơi” tôi nói . “Sẽ ổn thôi.Luôn là thế mà”

Thực vậy.Từ trước đến giờ,việc xuất hiện trên truyền hình với bố David luôn diễn ra ổn thỏa.Không phải vì chúng tôi đã lên ti vi rất nhiều lần,cũng không phải vì chúng tôi kết hợp thành một đôi tham sự trò chơi Crossfire hay những thứ tương tự mà tôi muốn nói rằng,chẳng hạn như chúng tôi có mặt tại những bài diễn văn của Liên Hiệp Quốc hay các buổi gây quỹ đặc biệt chiếu trên kênh C-Span

Và sự việc luôn tiến triển tốt đẹp.Tôi không thấy có điều gì khiến cho đêm nay khác đi.

Đến khi David và tôi ngừng xe tại Adams Prep và tôi bắt gặp những người chống đối.

Đó là lúc tôi biết được buổi họp cộng đồng sẽ rất khác cuộc trò chuyện với những ông trùm dầu khí giàu sụ tại phòng khiêu vũ của khách sạn .Bởi lẽ thông thường,những ông trùm dầu khí giàu sụ không bị hàng tá sĩ quan cảnh sát chặn đứng khi đang nỗ lực tấn công chiếc xe có bạn và người yêu của bạn ngồi bên trong.

Cũng không vậy những tấm biển to tướng ghi dòng chữ ĐỪNG XÍA MŨI VÀO CHUYỆN NGƯỜI TA.

Cũng không buộc tội bạn phản bội thể hệ của mình khi bạn chui ra khỏi xe,được các nhân viên đặc vụ và sĩ quan cảnh sát bảo vệ trong khung cảnh hỗn loạn

Cũng không cố dùng mấy miếng bánh mì kẹp gà tây để lâu ngày ném vào bạn trong lúc bạn đang chạy ào vào trường,ngôi trường đêm nay đã trở thành bãi chiến trường,mọi người chống đối bạn.

Nhưng vì tại Adams Prep luôn như thế,mọi người chống đối tôi,nên tôi không hề bối rối.

Ngoại trừ một chuyện tôi khá chắc chắn rằng trong đám đông những người phản kháng đang gào thét kia tôi nhận ra một cô gái có mái tóc Đen Mun và Đỏ Hồng.

Mười điều đáng chán khi lên ti vi là:

10. Nếu bạn là khách mời trong chương trình trò chuyện hay bản tin,người phỏng vấn bạn sẽ có những tài liệu chuẩn bị trước hay máy phóng đại chữ cho họ biết nên nói gì.Bạn không có.Bạn chỉ có ngoài đó một mình.Và nếu họ hỏi một câu bạn không biết trả lời thì thật quá tệ hại.

9. Nhìn thấy chính bạn trên màn hình.Đúng rồi quả thực đầu bạn trông mới to làm sao so với tất cả những người khác.

8. Năm phút trước khi phát sóng trực tiếp.Bạn ngồi đó,lo đến phát nôn trong khi những người khác cứ chạy quanh quẩn,vui vẻ thoải mái.Bởi vì họ đâu phải là người lên tivi.Vậy họ quan tâm gì cơ chứ?

7. Nhân viên trang điểm và làm tóc.Dù bạn nói gì,người ấy cũng sẽ tạo cho bạn một diện mạo không hề giống bạn ngoài đời thực chút nào và việc đó khiến bà của bạn khi xem xong sẽ gọi

điện đến hỏi xem bạn có muốn trông giống Paris Hilton không.

6. Phát thanh viên và hoặc phóng viên phớt lờ bạn trừ khi máy quay được bật lên rồi họ sẽ cố tỏ ra như thể hai người là bạn bè thân thiết của nhau.Sự đời là thế mà.Cho qua thôi.

5. Dug bạn có nghe điều gì trái ngược nhưng thức ăn do nhân viên cung cấp thực phẩm để trong phòng nghỉ ở đài truyền hình hầu như gồm toàn những món tôi ghét nhất...trong trường hợp của tôi đó luôn luôn có nghĩa là cà chua.

4. Bạn không bao giờ có phòng thay đồ riêng mà thay vào đó,bạn sẽ dùng chung nhà vệ sinh nữ với hai cô nàng đến từ bang Pennsylvania,những người luôn miệng ca cẩm là quá hồi hộp cho đến khi bạn muốn hét toáng lên.

3. Chắc chắn sẽ có người tại phim trường dùng điện thoại di động gọi về cho cháu của họ và muốn bạn giữ lời chào đến mấy đứa cháu đó vì bạn là cô gái đã cứu mạng tổng thống và cháu của họ là fan hâm mộ cuồng nhiệt của bạn.

2. Sau đó, khi bạn cầm máy,cháu của họ không hề hình dung được tí gì về việc bạn là ai.

Và điều tồi tệ số một khi lên ti vi là

1. Ngay sau khi máy quay được tắt và nhởi lại những lời vừa thốt ra.

Bạn chỉ muốn chết quách cho xong.

Chương 11.

“Tớ báo bức quá”,Kris không ngừng reo lên.Cô ấy không cần huyền thuyên suốt thì tôi cũng biết được cô ấy đang háo hức qua cái cách cô ấy cứ nhảy tung tung và siết chặt cánh tay tôi.

Tôi nghĩ lẽ ra mình cũng nên háo hức,về việc tổng thống Hoa kỳ sẽ nói chuyện với thanh niên trên toàn nước Mỹ tại chính ngôi trường của tôi.

Nhưng vì tôi không ưa ngôi trường này lắm nên thật khó tỏ ra nhiệt tình trước sự kiện Adams Preps sắp có mười lăm phút huy hoàng ,thật ra là bốn mươi phút nếu tính cả các chương trình quảng cáo.

Cộng thêm sự kiện nho nhỏ là bên ngoài trường có hàng ngàn người thật sự không hề vui với những gì sắp được phát biểu.

Thế nhưng sự tin chắc của Kris về việc ngôi trường yêu dấu của cô ấy sẽ đón nhận thứ xứng đáng lại không phải là điều khiến Kris háo hức đến thế.Và thậm chí đám người chống đối còn không nằm trong tầm phủ sóng của cô ấy.Không hề,thực ra cô ấy sững diên vì sắp được gặp ngài tổng thống...

...Chưa kể Random Alvarez,anh chàng dẫn chương trình hấp dẫn nhất.

“Kia rồi” cô ấy không ngừng liến thoắng nhảy nhót bên cạnh tôi. “Nhìn xem! Thật quá lịch thiệp!”

Có lúc cô ấy sẽ nói “Thật quá hấp dẫn!” Đó là cách duy nhất để tôi khẳng định đối tượng cô ấy đang đề cập đến là ai.Lịch thiệp ý nói ngài tổng thống .Hấp dẫn nhằm chỉ anh chàng Random Alvarez.Cả hai đều đang làm tóc và trang điểm chuẩn bị cho chương trình.

“Phô trương quá” Random không ngừng nói như vậy với nhân viên tạp kiểu tóc đang sửa soạn cho anh. “Nó phồng lên nhiều quá!”

“Kiểu này là vậy mà” người làm tóc liên tục trấn an anh trong lúc cả hai chăm chú ngắm nghía hình ảnh .Random trong chiếc gương lớn cầm tay. “Giới trẻ bây giờ tạo kiểu này đấy”

Random nhìn tôi và lên tiếng “Cô bé đó thì không”

Người làm tóc liếc nhìn về phía tôi.Tôi thấy chị ấy giật nảy người như thể bị ong đốt.Sau đó chị ấy nói với Random. “À phải cô bé đó...làm theo kiểu của riêng mình”

Quá tuyệt Nghĩa là mái tóc của tôi trông không tệ như thế

Phải không nhỉ?

Ngài tổng thống dứt khoát không tỏ ra quá xúc động khi lần đầu tiên để ý thấy.Ngài nhìn qua đầu tôi,hơi giật mình,rồi hoit bằng giọng bị tắc nghẹn. “Màu vĩnh viễn à?”

“Dạ gần như vậy” tôi đáp.

“Ta hiểu” ngài cất lời. “Vậy con muốn giống...”

Đừng hỏi con có muốn giống Ashlee Simpson không nhé,tôi thì thầm dữ dội.Nhưng chỉ nói trong đầu thôi.

“ ...ca sĩ nhạc rock hả?” ngài nói hết câu.

“Dạ không” tôi ngạc nhiên.Tại sao tổng thống lại nghĩ tôi trông giống ca sĩ nhạc rock cơ chứ? Tôi đang mặc quần jeans.đúng thế.Nhưng cùng chiếc áo hiệu Nike. “Con chỉ muốn là mình thôi”

“Nhưng...”

Tuy nhiên ,rõ ràng bố David đã thay đổi ý kiến về điều định hỏi bởi lẽ ngài ngược nhìn lên,sau đó nhìn trở lại phía người hóa trang đang đánh phấn lên mũi ngài.Ngài không nhìn về hướng tôi nữa.

Điều đó cho thấy bạn không thể làm hài lòng tất cả mọi người vào tất cả mọi thời điểm,cho dù bạn có thể làm hài lòng một vài người trong một vài thời điểm.

“Không thể tin chị lại gặp em” người tạo kiểu tóc được phân công giúp tôi đã thốt lên trong lúc lau sạch lớp dầu trên trán của tôi.Rất khó để không đổ mồ hôi khi biết mình sắp lên tivi. “Em giống như một những thần tượng của chị vậy.Chị thích cách em cứu mạng tổng thống.Thật quá tuyệt vời!”

“Cảm ơn chị” tôi lên tiếng.

“Thật là một vinh dự khi được làm việc cùng em”.Chị cười rạng rỡ để lộ hàm răng đều tăm lắp,công trình của vị nha sĩ lành nghề hay sản phẩm của giեն di truyền....khó mà khẳng định được. “Em đúng là hình tượng tiêu biểu cho các cô gái ở khắp nơi đấy.Em biết không?”

“Thế ạ” tôi đáp. “Cám ơn chị”

Hình tượng tiêu biểu.Tôi đang nghiêm túc xem xét chuyện ngủ với bạn trai vào kỳ quốc lễ.Ồ,và

có kẻ vừa cố ném bánh mì kẹp gà tây vào tôi.

“Tệ quá” chị nhân viên tạo kiểu tóc kêu lên. Tôi bất chợt liếc nhìn chị. Ôi, chúa ơi, chị ấy đọc được ý nghĩ của tôi ư? Chị ấy đã biết bằng một cách nào đó sao? Về chuyện David và tôi ấy? Tôi nghe nói những người thợ làm tóc có thể đọc được ý nghĩ trong đầu người khách hàng chỉ bằng cách chạm vào tóc của khách...

“Ý hì là phần tóc nhuộm này đây” chị nhân viên nói tiếp trong lúc đưa tay sờ vào một lọn tóc xoăn mềm của tôi. “Em thật sự nên để chuyên gia làm tóc xử lý nó”

Khi chị ấy đã hoàn thành công việc với tôi và lớp da dầu trước trán, tôi đến ngồi vào chiếc ghế được chỉ định trong lúc tất cả những người khác cứ quanh quẩn kêu ca về việc họ quá hời hợt. À là, những người khác trừ Random Alvarez và ngài tổng thống.

“Ôi, Chúa ơi” Kris thốt lên, đến chỗ tôi và siết chặt cánh tay tôi lần nữa. “Cậu có nghĩ người ấy cho tờ chữ Ký không?”

“Người nào?” tôi hỏi

“Người nào cũng được” cô ấy đáp. “Cả hai. Tớ không quan tâm”

“Tổng thống sẽ cho” tôi đáp vì biết ngài sẽ làm thế. “Tớ không biết về anh chàng Random. Trước đây tớ chưa từng gặp anh ta.”

“Tớ sẽ tự giới thiệu bản thân” Kris nói. “Trước khi chương trình bắt đầu. Cậu nghĩ tớ nên làm như thế không? Ý tớ là, tớ nằm trong nhóm học sinh tham gia thảo luận. Tự giới thiệu chỉ là tỏ ra lịch sự thôi. Cậu có nghĩ vậy không? Chỉ cất lời chào và chào mừng họ đến ngôi trường của chúng ta. Đó là việc đúng đắn mà. Phải không?”

Tôi nhún vai. Nói thật tôi không thực sự quan tâm Kris làm gì. Tôi đã có những vấn đề của riêng mình.

Vấn đề đó là tôi trông thấy toàn bộ gia đình của mình đến phòng tập thể dục sớm và yên vị cạnh David cùng đệ nhất phu nhân. Toàn bộ gia đình của tôi, bố mẹ và chị Lucy cùng Rebecca. Tôi vội vàng chạy đến hỏi “MỌI NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ Ở ĐÂY VẬY?” và mẹ nhìn tôi như thể tôi là kẻ dở hơi.

“Con không mong mọi người bỏ lỡ buổi họp cộng đồng nho nhỏ của con đấy chứ hả?” mẹ hỏi.

“Nhưng mọi người có thể ngồi ở nhà và xem trên tivi, tôi lưu ý. “Chương trình trực tiếp mà, thế nên mọi người sẽ không bỏ lỡ bất cứ thứ gì”

“Samantha à” mẹ cất lời, nghe hơi khó chịu, “Bài diễn văn của tổng thống nói về việc gia đình cần dành thêm thời gian ở bên nhau. Chẳng phải là mọi người sẽ trở nên giả dối nếu không có mặt ở đây để ủng hộ con sao?”

Tôi đã không nghĩ đến điều này. Và tôi nghĩ mẹ nói đúng.

Nhưng, cho dù đến đây thì việc ủng hộ tôi cũng không chiếm vị trí quan trọng trong những thứ cần làm của mọi người. Bố đang nói điện thoại bởi lẽ ở đâu đó trên thế giới có ngân hàng luôn luôn mở cửa, Rebecca đang đọc sách nói về Thuyết Hỗn Mang. Mẹ không ngừng kiểm tra chiếc máy vi tính cầm tay và tôi thấy chị Lucy ngẩn cổ nhìn quanh tìm bạn trong đám đông ở chỗ mấy chiếc ghế xếp.

Nhưng khi ánh mắt chị Lucy lướt qua Tiffany Shore và Amber Carson, tôi mới nhận ra chị ấy không phải đang tìm kiếm bạn bè. Chị Lucy đang tìm anh Harold Minsky. Đối tượng không xuất hiện ở đó, có lẽ vì buổi họp cộng đồng ở trường, và buổi họp được tổng thống Hòa Kỳ chủ trì, không phải nơi thú vị bằng bất cứ những gì trình chiếu trên kênh khoa học viễn tưởng tối nay.

Thế nhưng việc cả gia đình làm tôi bế mặt trước toàn trường, chưa kể toàn quốc gia, không phải là điều duy nhất khiến tôi chán nản. Một chuyện khác mà tôi không thể ngừng nghĩ về nó là...

(Thuyết Hỗn Mang (Chaos Theory) của giáo sư Edward Lorenz nói về các hiệu ứng nhỏ có thể dẫn tới những thay đổi lớn lao.)

Dauntra có ở ngoài kia không? Và nếu thế thì...sao đây? Tôi muốn hỏi giờ đây cô ấy có căm ghét tôi vì tôi đang ủng hộ sáng kiến của bố bạn trai mình không?

Khi tôi quay lại chỗ ngồi trước những chiếc máy quay vẫn chưa được bật lên, tôi thấy Kris đã thu hết can đảm và bước đến tự giới thiệu về mình với hai nhân vật quan trọng, bố David và anh chàng Ransom Alvarez. Lúc tôi nhìn, cô ấy đang lắc lia lịa bàn tay của Ransom, dường như không hề biết đến vẻ hơi bực dọc hiện trên khuôn mặt anh chàng. Rõ ràng anh ấy vẫn còn không vui về mái tóc.

“Chào em” giọng nói của David rót vào tai tôi. “Gãy tay nhé”

“Khôi hài quá nhỉ!” tôi lên tiếng. Anh ấy luôn nói tôi gãy tay mỗi khi tôi sắp lên tivi, bởi lẽ việc tôi bị gãy tay chính là hoàn cảnh đưa đẩy hai đứa tôi gặp nhau, tôi gãy tay để cứu bố anh ấy khỏi bị bắn.

“Đừng lo” David nói và hôn lên trán tôi. “Em sẽ thật tuyệt vời. Em luôn thế mà,”

“Cám ơn anh” tôi đáp, cho dù không hèn tin đến nửa lời.

“À này” David vẫn có khích lệ tôi, “em sẽ gặp Ransom Alvarez đấy!”

“Anh ta đúng là kẻ lảm mồm” tôi nói.

“Có vẻ cô bạn Kris của em không nghĩ thế” David lưu ý. Tôi nhìn theo hướng anh hất đầu ra hiệu và thấy Kris đang bật cười vì điều gì đó Ransom vừa nói (có lẽ đại loại như “Ít ra tóc anh trông khá hơn con bé ở đẳng kia”). Kris chìa tay đặt lên ngực Ransom như muốn nói “Thôi mà! Anh làm em chết mê vì sự dí dỏm đấy!” Nhưng thực chất là cô ấy chỉ muốn chạm vào ngực anh ta mà thôi.

Anh chàng Ransom có vẻ không phiền lòng gì lắm bởi vì một giây sau, anh ta đã ngả người thì thầm vào tai Kris. Cô ấy đỏ mặt, trông thật thú vị, nhưng lại hăng hái gật đầu. Sau đó Ransom vỗ lên hông của cô ấy.

Thật đấy.

Tôi nhìn David. “Eo ời” đó là tất cả những gì tôi có thể thốt ra.

“Lucy có chuyện gì vậy?” David hỏi, hất đầu về phía chị tôi, người vẫn đang tìm tình yêu của đời mình trong dãy ghế dọc theo căn phòng tập thể dục tối tăm.

“Chị ấy đang tìm anh Harold” tôi trả lời. Tôi đã kể cho David nghe toàn bộ câu chuyện về chị Lucy và gia sư của chị ấy khi ngồi trong xe trên đường ra khỏi xưởng vẽ. Phản ứng của anh ấy

chỉ là gây gù kiểu anh hiểu và nói “Ồ,chắc rồi.Chị ấy phải lòng anh ta vì đó là anh chàng duy nhất trên thế giới không bao giờ dành cho chị ấy sự chú ý,dù chút ít.Em có thể hiểu được sức lôi cuốn”

Tôi nhướn mắt. “Anh hiểu ư?”

“Nếu em là người giống chị Lucy ,người luôn luôn có được bất cứ gã nào mình muốn thì chuyện có một anh chàng không muốn em lại là điều thật khác thường.Dĩ nhiên chị ấy sẽ mê tít anh ta”

Tôi thật tình chưa hề nghĩ sự việc theo hướng đó.Nhưng nghe cũng có lý đấy chứ.

“Đó là một kế hoạch thiên tài của anh chàng tên gì nhỉ?” David nhận xét.

“Kế hoạch ư?” tôi nhăn mặt,nhưng không phải kiểu kinh khủng như Brittany Murphy,tôi hy vọng thể “Anh nghĩ anh Harold LẬP KẾ HOẠCH cho chuyện này sao?”

“Ồ,chắc chắn rồi” David trả lời. “Để chị Lucy thích anh ta. Ôi trời,thật thông minh.Giả vờ không quan tâm,khiến chị ấy phát điên...anh ta biết chị Lucy sẽ quy phục vào cuối tuần”

“O” tôi lên tiếng. “Nếu anh từng gặp anh Harold anh sẽ biết...anh ta không phải kiểu người đó”

David trông ngạc nhiên. “Thật ư?” Sau đó anh lắc đầu, “Tội nghiệp chị Lucy”

Quan sát chị ấy lúc này,khi chị đang cố tỏ ra bình thường trong lúc nhìn quanh tìm kiếm anh Harold,David lại thốt lên lần nữa, “Tội nghiệp chị Lucy”

Bạn có thể nói lại điều đó thêm lần nữa .

Hiện giờ đạo diễn đang kêu gọi. “Được rồi mọi người ,chúng ta sắp lên sóng trực tiếp trong vòng mười giây nữa. Vào chỗ nào”

“À này” David cúi xuống thì thào vào tai tôi.

“Suýt nữa anh quên.Chuyện kỳ lạ nhất vừa xảy ra .Mẹ anh trò chuyện với mẹ em lúc nãy và đề cập đến vụ Lễ Tạ ơn.Mẹ anh đã nói về việc em sẽ đến Trại David cùng với nhà anh”

Từng giọt máu trong huyết quản của tôi dường như bất ngờ đông cứng lại thành đá

“Và mẹ em trả lời là tốt thôi” David nói tiếp “Anh mong em không thấy phiền.Mẹ anh đã đặt vấn đề trước cả khi em hỏi xin phép.Nhưng mẹ anh thật sự muốn biết,để còn chuẩn bị gà tây và những thứ khác”

“Chín,tám,bảy” Random bước đến và lọt thỏm vào chiếc ghế cạnh tôi còn tổng thống đã ngồi xuống chiếc ghế bên kia, “sáu,năm ,bốn ,nhớ nhìn nhau chứ đừng nhìn vào máy quay nhé...”

“hy vọng chuyện đó không sao” David nói rồi hôn vội lên má tôi.Sau đó anh chạy về chỗ ngồi,vừa kịp lúc đạo diễn hô vang “Bắt đầu quay”

Và tất cả máy quay trong phòng chuyển hướng tập trung vào khuôn mặt khiếp đảm ,cắt không còn giọt máu của tôi.

“Xin chào ,tôi là Random Alvarez.Tôi có mặt tại đây để dẫn chương trình buổi họp cộng đồng mới nhất của kênhh MTV” Random nói với giọng trầm hơn nhiều so với chất giọng anh sử

dụng trước khi máy quay được bật lên. Anh ta cũng có vẻ quên rằng phân nửa học sinh tại Adams Prep, trong đó có Kris Parks, đang ngồi trên ghế xếp trước mặt chúng tôi, nhìn anh chằm chằm như thể chỉ có hai người đứng trước mục sư tại một nhà thờ ở Vegas, sắp sửa hòa niềm hạnh phúc được kết đôi với nhau.

“Đây là chương trình giúp bạn xem đài có cơ hội lắng nghe một số vấn đề trước mắt các cử tri trẻ tuổi trong năm bầu cử sắp đến. Đêm nay, tôi vinh dự được chào đón sự hiện diện của một người không cần giới thiệu, đó chính là tổng thống Hoa Kỳ. Ngài đến đây để phát biểu về sáng kiến mới của ngài, sáng kiến Về với Gia đình. Chúng tôi cũng nhận được sự tham gia của Samantha Madison, cô gái đến từ trường John Adams Preparatory, nơi chúng tôi được đặt quyền thu hình trực tiếp chương trình ngay ở Washington D.C này...” Bỗng vang lên tiếng hét từ nhóm học sinh của Adams Prep, bao gồm cả Kris, cô ấy lợi dụng lúc đó để gào to rằng Em yêu anh, Random nhưng câu nói đó bị anh chàng dẫn chương trình phớt lờ “....người đã liều mình cứu mạng tổng thống và được phong chức đại sứ thiếu niên của Liên Hợp Quốc nhờ những nỗ lực của cô. Ngài tổng thống, Samantha.. xin chào và rất hân hạnh”

“Xin chào Random”, ngài tổng thống cất lời cùng một nụ cười. “Rất cảm ơn đã mời tôi đến đây đêm nay. Và cho phép tôi nói rằng, Random, anh là người dẫn chương trình tôi yêu thích”

Câu nói nhận được một tràng cười vui vẻ từ khán giả. Tôi trông thấy đệ nhất phu nhân, người đang ngồi cạnh mẹ tôi, quay sang và nói gì đó với nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt. Mẹ tôi đáp lại và cũng cười.

Tôi nghĩ mẹ sẽ khó có thể bật cười nếu biết chuyện tôi thật sự sắp thực hiện Trại David vào kỳ nghỉ Lễ Tạ ơn.

“Cảm ơn ngài tổng thống” Random đáp lại bằng giọng trầm trầm chường tai không thay đổi. Chưa hết, tôi còn tận mắt trông thấy anh ta nhìn trộm đồ lót bên dưới chiếc váy hiệu Talbot của Kris khi cô ấy xoay người trên chiếc ghế xếp và hào hứng nói gì đó với cô nàng ngồi phía sau.

“Thưa ngài tổng thống”, Random đọc theo dòng chữ trên máy phóng đại đặt ngay bên dưới chiếc máy quay mà tất cả chúng tôi không được nhìn vào. “Ngài sẽ cho mọi người biết đôi chút về chương trình Về với Gia đình của ngài được chứ?”

“Tất nhiên rồi Random” tổng thống trả lời.. “Các bạn biết không, tôi cảm nhận rất rõ rằng với tỷ lệ ly dị tăng cao như hiện nay và số lượng cha mẹ đơn thân trên đà gia tăng, điều quan trọng chúng ta không được lãng quên đó là gia đình chính là trụ cột của nước Mỹ, luôn luôn như vậy. Nếu thành phần gia đình bị suy yếu thì nước Mỹ sẽ suy yếu. Và tôi ngồi trước các bạn đêm nay vì tôi lo sợ các gia đình ở nước Mỹ bị suy yếu...không chỉ do nhu cầu tài chính mà còn vì thất bại cơ bản trong vấn đề giao tiếp. Tôi hiểu áp lực đè nặng lên các bậc cha mẹ ngày nay, những người đang làm việc cật lực để mang đến cho con cái mình những quyền lợi mà bản thân họ không được hưởng lúc trưởng thành. Thế nhưng tôi cũng cảm thấy các bậc cha mẹ cần dành thêm thời gian có chất lượng bên con cái, không chỉ cổ vũ chúng trong những trận bóng đá, giúp đỡ chúng làm bài tập mà còn là khoảng thời gian để trò chuyện...mở rộng ranh giới giao tiếp giữa cha mẹ và con cái”.

Bố David ngừng lời. Ngài không bao giờ phải nhìn vào giấy hay máy phóng đại chữ. Ngài luôn luôn ghi nhớ tất cả các bài diễn văn của mình. David cũng có khả năng đó, khả năng ứng biến linh hoạt trước cộng chúng (trong sách SAT định nghĩa đó là “nghĩ ra, phát biểu hay bày tỏ theo tình thế trước mắt”)

Tôi, trái lại, cần có giấy ghi chép. Tôi có một mẫu giấy nhét trong túi quần jeans. Tôi chỉ phải chờ đến lượt mình, Random sẽ nhắc tới tôi ngay thôi. Tổng thống sắp trình bày tiếp về những điều

cha mẹ có thể thực hiện để mở rộng ranh giới giao tiếp với con cái, còn tôi sắp nói đến những thứ bản thân con gái có thể làm.

Rồi ngay kia, tôi sẽ đến Maryland và ngủ với bạn trai lần đầu tiên. Hình như thế đấy.

“Đó là lý do tôi đề ra sáng kiến Về với Gia đình”, tổng thống nói tiếp. “Mỗi tháng một buổi tối, tất cả chúng ta sẽ tắt hết tivi, không đi tập đá banh mà ở nhà và dành thời gian cho nhau, trò chuyện. Tôi biết nghe có vẻ thấy sự đủ khiến gia đình thêm bền vững không? Các nghiên cứu cho thấy là có. Những đứa con được cha mẹ dành thời gian trò chuyện, dù chỉ vài tiếng đồng hồ ít ỏi mỗi tháng, sẽ phát triển các kỹ năng nhận thức như ngôn ngữ, tốc độ đọc sách nhanh hơn, bài kiểm tra đạt được điểm cao hơn, ít lâm vào tình trạng nghiện bia rượu, ma túy, và quan hệ trước hôn nhân”

Ôi trời! Có lẽ đó chính là vấn đề của tôi. Có lẽ đó chính là lý do tôi sẽ lâm vào tình trạng quan hệ trước hôn nhân. Bởi lẽ bố mẹ không dành đủ thời gian bên tôi,

Đúng rồi. Đó là lỗi của họ

“Và bạn sẽ nhận được sự hỗ trợ của chính phủ Mỹ”, bố David tiếp lời. “Với nỗ lực nhằm giúp đỡ các bậc cha mẹ mở rộng ranh giới giao tiếp với những đứa con ở độ tuổi vị thành niên, trong một phần của kế hoạch Về với Gia đình, tôi đang đề nghị các nhà lập pháp thông qua dự luật quy định giới thanh thiếu niên muốn được cung cấp biện pháp tránh thai tại các phòng khám kế hoạch hóa gia đình phải có sự chấp thuận của cha mẹ, nếu không phòng khám sẽ báo về gia đình năm ngày trước khi thực hiện yêu cầu ấy...”

Nhiều tràng pháo tay vang lên khi tổng thống phát biểu điều đó. Kris và bạn bè của cô ấy ngồi trên mấy chiếc ghế xếp trước mặt chúng tôi hết sức phấn khởi.

Tôi chẳng hề phấn khởi

Tôi buột miệng, “Khoan đã, gì cơ?”

Thế nhưng micro kẹp trên cổ áo của tôi không thu câu nói ấy.

Cũng có lẽ là vậy. Bởi vì tôi không thể nghe thấy điều tôi cứ tưởng mình vừa mới nghe. Không ai phản ứng như kiểu họ nghe được điều gì khác thường. Tôi quan sát thấy bố tôi đứng dậy đi ra khỏi phòng tập thể dục vì vừa nhận thêm một cuộc gọi khác. Mẹ tôi đang khó nhọc vừa vỗ tay vừa giữ thăng bằng cho chiếc máy vi tính cầm tay. Rebecca vẫn đang đọc quyển sách nói về Thuyết Hỗn Mang. Chị Lucy đang thoa son bóng.

Những người khác đều đang vỗ tay

Vậy chắc không sao. Tôi hẳn đã nghe nhầm. Vậy khoan đã nào. Tôi lại lo lắng về chuyện gì nhỉ? À, phải rồi. Chuyện quan hệ, với bạn trai, tại Trại David, vào ngày kia.

“Tôi cảm thấy đây là một bước tiến quan trọng” tổng thống nói tiếp sau khi giơ cả hai tay lên để dừng tràng pháo tay lại, “trong việc mở rộng ranh giới giao tiếp giữa cha mẹ và con cái tuổi vị thành niên, nước Mỹ hiện đang dẫn đầu các quốc gia phát triển về tỷ lệ người mẹ vị thành niên và nhiều căn bệnh lây lan qua đường tình dục. Nếu các bậc cha mẹ biết được hành động của con mình nhờ sự thông báo từ những cơ quan hiện nay vẫn giữ kín thông tin quan trọng đó, các phòng khám và thậm chí cả những hiệu thuốc đóng vai trò xúc tiến chuyện quan hệ của giới trẻ thì các bậc cha mẹ có thể ngăn chặn một cách hiệu quả việc làm ấy...”

Thêm nhiều tiếng vỗ tay tán dương. Thêm nhiều tiếng vỗ tay tán dương

Thật không tài nào tin nổi.Tôi đã không nghe nhầm .Chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ? Tại sao mọi người lại vỗ tay? Chẳng lẽ họ không hiểu những lời bố David đang nói ư?

Và tại sao việc này không hề có mặt trong xấp tài liệu mà viên thư ký báo chí Nhà Trắng đã đưa cho tôi? Không hề có chuyện yêu cầu các phòng khám và nhà thuốc báo về gia đình nếu thanh thiếu niên đến tìm mua biện pháp tránh thai.Nếu có ,tôi đã để ý rồi.Sự việc kiểu đó Phần nào đã choán hết tâm trí của tôi trong thời gian gần đây.

Tiếng vỗ tay ngời khen bài diễn văn của tổng thống vang rền như sấm,lớn đến mức mất mấy giây sau mới có người nghe tôi la lên “Khoan đã! Khoan đã nào!”

Anh chàng Rondon nhận thấy tôi nhảy xuống khỏi ghế bèn nhìn tôi và cất lời,không nhìn thấy máy phóng đại chữ xem đến lượt tôi nói chưa. “Samantha này,em...em có điều gì muốn nói phải không?”

“Dạ phải,em có điều muốn nói” .Mẫu giấy vẫn còn nằm trong túi quần của tôi.Tôi chưa lấy nó ra.Tôi chưa lấy nó ra vì tôi đã quên băng nó.Tôi quá bối rối,và tức tối.

“Mọi người đang vỗ tay vì chuyện gì cơ chứ?” tôi nhìn thẳng vào Kris và đám bạn của cô ấy. “Các cậu không hiểu rõ ngài tổng thống đang nói gì ư? Các cậu không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra ở đây à?”

“À,Samantha này” tổng thống lên tiếng từ phía sau tôi “Ta nghĩ nếu con để ta nói hết ,con sẽ nhận thấy chuyện xảy ra ở đây chính là ta đang cố gắng củng cố sự vững bền cho các gia đình ở nước Mỹ bằng cách hoàn trả quyền kiểm soát về tay cha mẹ,những người biết điều gì là tốt nhất đối với con cái của mình..”

“Nhưng như thế... như thế sai rồi!” Không tin nổi tôi lại là người duy nhất trong căn phòng nghĩ vậy.Tôi nhìn xuống Kris và những đứa học sinh khác của trường Adams Prep. “Các cậu không hiểu sao? Các cậu có nghe tổng thống đang nói gì không? Chuyện Về với Gia đình này...tất cả chỉ là trò vô bổ ! Nó là một trò bịp bợm Nó là...là...”

Bất chợt hình ảnh Dauntra nhảy bổ vào đầu tôi.Dauntra ,người không thể về với gia đình của mình,vì cô ấy bị chính gia đình mình tống cổ đi.Dauntra người nghi ngờ chính quyền,sẵn lòng vào trại giam vì chuyện đó.

“Nó là một âm mưu” tổng thống cất giọng bình thản và khẽ cười, “đừng xúc động đến thế con...”

“Sao con lại xúc động cơ chứ?” tôi quay phắt lại nhìn tổng thống để đặt ra câu hỏi. “Ngài đứng trên đó,nói với toàn thể dân Mỹ rằng về cơ bản ngài muốn các dược sỹ và bác sỹ phản bội lại những thanh thiếu niên tìm đến họ nhờ giúp đỡ...”

“Samantha” tổng thống lên tiếng,trông giận dữ hơn nhiều so với những lần tôi từng chứng kiến,kể cả lúc tôi ăn cái bánh sôcôla cuối cùng trong túi bánh của Capital Cookies gửi biếu ngài. “Con đơn giản hóa quá mức sự việc trước mắt.Dân Mỹ luôn luôn đặt gia đình lên trên tất cả mọi thứ khác.Các gia đình ở Mỹ chính là trụ cột của quốc gia,từ những tín đồ đến đây trên con tàu Mayflower cho tới những người đi khai phá vùng này trở thành hợp chủng quốc lớn mạnh như ngày nay.Ta chắc chắn sẽ không đứng đây và cho phép các gia đình ở nước Mỹ tan rã bởi việc làm suy giảm quyền của cha mẹ...”

“Thế còn quyền của con thì sao?” tôi hỏi . “Còn quyền của con cái thì sao? Chúng con cũng có quyền chứ? Ngài biết mà”

Tôi quay lại phía khán giả. Thật khó nhìn được khuôn mặt họ khi ánh đèn chói lòa của chương trình chiếu vào mắt tôi. Nhưng tôi cố tìm chỗ ra David.

Và anh đang mỉm cười với tôi. Không phải anh vui mừng trước sự việc đang diễn ra hay bất cứ chuyện gì mà là anh hiểu tôi chỉ đang thực hiện điều phải làm.

Bởi lẽ thực ra còn ai khác có thể làm đây?

Và khi nhìn thấy nụ cười đó, bất chợt tôi hiểu ra một điều khác. Một điều đến khi tôi mới nắm rõ.

“Mọi người không thấy sao?” tôi hỏi khán giả đồng thời hỏi cả tổng thống. “Mọi người không hiểu sao? Biện pháp để củng cố sự bền vững của gia đình không phải làm suy giảm quyền của người này trong khi trao thêm quyền cho người khác. Nó không liên quan đến các BỘ PHẬN. Nó liên quan đến TỔNG THỂ. Nó phải NGANG BẰNG. Một gia đình giống như... giống như một ngôi nhà. Phải xây nền móng trước, sau đó mới có thể trang hoàng”

Tôi tự hỏi cô Susan Boone có đang xem chương trình này không. Tôi không thể hình dung cô lại đi xem kênh MTV. Nhưng làm sao biết được. Có thể cô đang xem lắm chứ. Nếu thế cô sẽ biết. Cô biết rằng cuối cùng tôi đã hiểu. Điều cô nói suốt hai tuần qua, về việc không thể vì các bộ phận mà phớt lờ tổng thể. Giờ tôi đã nắm được. Tôi đã sẵn sàng học lớp về sống động. Cuối cùng tôi đã thấu hiểu.

Thật không may là đã quá muộn

“Mọi người không hiểu sao?” tôi khẩn khoản kêu gọi những người đồng trang lứa với mình trong hàng ghế khán giả. “Nguyên nhân thực sự khiến nước Mỹ dẫn đầu các quốc gia phát triển về tỷ lệ người mẹ vị thành niên và nhiều căn bệnh lây lan qua đường tình dục không phải vì các phòng khám không thông báo cho bậc cha mẹ biết hành động của những đứa con vị thành niên của họ mà tại đây, tất cả những gì họ dạy chúng ta chỉ là CỨ NÓI KHÔNG. Không phải là “Đây là những gì con nên làm trong trường hợp nói không chẳng mang lại hiệu quả cho con” mà chỉ là... không. Ở các quốc gia mà người lớn nói chuyện cởi mở với con cái về việc quan hệ và tránh thai, còn giới thanh thiếu niên được dạy rằng chuyện đó không có gì đáng hổ thẹn thì tỷ lệ mang thai ngoài mong đợi và nhiễm các căn bệnh lây lan qua đường tình dục sẽ thấp nhất...”

“Ta hiểu nỗi lo âu của con, Samantha” tổng thống ngắt lời tôi, mỉm cười một cách hơi căng thẳng. “Nhưng ta không nói đến những gia đình như gia đình của con hay của các bạn học chung với con trong ngôi trường có tiếng này. Ta đang nói đến những gia đình không có hoàng cảnh thuận lợi như gia đình con...”

Không thể tin nổi. Ngài ấy đang nói gì vậy nhỉ? Rằng những gia đình sống ở Cleveland Park không hiểu làm sao có thể tránh được tình trạng cha mẹ thiếu quan tâm hay việc quan hệ ở tuổi vị thành niên ư?

“...các gia đình không giáo dục con cái kiểu phẩm hạnh mà cha mẹ đã dạy dỗ con thấm nhuần” tổng thống nói tiếp. “Con và tất cả bạn bè của con ở trường John Adams Preparatory này là tấm gương tốt đẹp về hình tượng lớp trẻ của đất nước mà chúng ta nên phấn đấu đạt tới, những đứa trẻ có đạo đức, ủng hộ điều chúng tin tưởng, nói không với ma túy và tình dục...”

“Vậy nếu như con đồng ý quan hệ” tôi trình bày gay gắt, “điều đó sẽ khiến con trở thành tấm gương xấu của quốc gia chứ gì. Đó có phải là điều ngài đang nói không?”

Con choáng váng bao trùm khi mọi người, kể cả tôi, nhận ra điều tôi vừa nói.

Khi hiểu ra rằng mình vừa loan báo cho cả quốc gia biết mình đã ngủ với bạn trai* dù chưa có chuyện đó) tôi ước gì mặt sàn phòng tập thể dục nứt ra cho tôi chui xuống.

Thế nhưng chẳng may cho tôi,điều đó không xảy ra

“Ôi,Chúa ơi” tôi nghe giọng mẹ tôi phá vỡ sự im ắng đột ngột vây kín căn phòng.

Sau đó.

“Ôi,Chúa ơi” Tôi nghe giọng mẹ David thốt lên.

Và rồi Random Alvarez dường như choàng tỉnh khỏi giấc ngủ lơ mơ mà anh ta đã chìm vào trong lúc tôi và tổng thống đối đáp,anh chàng nhìn vào máy quay cất lời, “Chúng tôi sẽ quay lại sau những thông điệp quan trọng này!”

Mười lý do khiến bạn muốn suy xét lại nếu lần sau rơi vào tình thế cứu mạng tổng thống.

10. Sau này nơi nào bạn đặt chân đến cũng bị quấy rầy bởi những người trong kỳ nghỉ của gia đình Johnson

9. Bạn được mời đến chương trình của Oprah ,rồi sau khi từ chối cả triệu lần,bạn quyết định tham gia để nâng cao nhận thức về vấn đề nô lệ trẻ em,điều thực sự tồn tại,ngay cả ở Mỹ,và trong suốt thời gian ngồi đó bạn chỉ toàn khóc lóc bởi Oprah hỏi chuyejn Mewsie ,chú mèo con qua đời vì căn bệnh bạch cầu bạn đã nuôi khi lên mười tuổi.

8. Trong khi bạn đang làm công việc bán thời gian để có đủ tiền chi cho thói quen mua bút chì thì những người đến trả đĩa phim Men in Black II cứ hỏi bạn biết sự thật khu vực 51 không,cứ như bạn có thể lục trong Nhà Trắng lắm vậy

7. Bạn sẽ dành trọn khoảng thời gian rảnh rỗi ngồi trong văn phòng báo chí ở Nhà Trắng ,ký tên vào những bức hình của mình để gửi cho người hâm mộ

6. Đừng hòng nghĩ đến chuyện được đặt chân đến hiệu ăn nhanh McDonald thêm lần nào nữa.Bạn sẽ bị mọi người bao vây quấy rầy.

5. Những người bạn quen biết sẽ hỏi liệu bạn có thể xin chữ ký của tổng thống cho họ được không.

4. Bạn sẽ tìm thấy giấy báo quá hạn của thư viện địa phương từ ngày xưa ngày xưa mà bạn cứ ngỡ đã vứt đi lại đang được rao bán trên trang eBay vì ai cũng muốn sở hữu một vật gì đó của bạn.

3. Bạn có thể phải lòng con trai ngài và bắt đầu hẹn hò với chàng.

2. Cực kỳ rắc rối khi tổng thống yêu cầu bạn ủng hộ chương trình Về với Gia đình của ngài còn bạn lại phát hiện nó xâm phạm đến quyền riêng tư cá nhân của mình.

(51 : Khu vực 51 là tên hiệu của một khu căn cứ quân sự tuyệt mật nằm ở phía Nam sa mạc Nevada (phía Tây Hoa Kỳ,phía Bắc – Tây Bắc của Las Vegas))

Và Lý do số một khiến bạn muốn suy xét lại việc cứu mạng tổng thống Hoa Kỳ.

1. Bạn bức tức ngài và vô tình tuyên bố với cả thế giới qua kênh truyền hình uuoosc gia rằng

bạn đã quan hệ với con trai ngài.Cho dù bạn không làm thế.

À bạn chưa làm thế.

Chương 12.

“Thật là những bài học chẳng ra gì” tổng thống nói.

“Không phải tại những bài học vẽ ,bố à” giọng David nghe mệt mỏi.Tôi nghĩ anh ấy mệt mỏi thật.Chúng tôi đã và đang ngồi trong phòng khách nói đi nói lại chuyện này suốt cả giờ đồng hồ qua,kể từ khi tổng thống dùng dùng bỏ đi khỏi buổi họp cộng đồng thăm hại vào khoảng thời gian chiếu quảng cáo,khiến kênh MTV phải phát lại bài hát Pimp My Ride.

“Tất cả những gì bố biết là con trai cố có hứng thú với chuyện quan hệ từ lúc bắt đầu vẽ hình người khỏa thân” tổng thống lên tiếng,.

“Bố à” David kêu lên, “con luôn luôn có hứng thú với chuyện quan hệ.Con là con trai mà,phải không nào?.Nhưng con thật sự không quan hệ.Cũng không lập kế hoạch thực hiện việc đó trong tương lai gần”

Ồi ,trời.Tôi chưa bao giờ biết David lại nói dối tài đến thế.Thật đấy.

“Vậy tại sao” bố anh ấy lại bắt đầu, “có phải Samantha nói...”

“Khoan đã” bố tôi cắt lowfi. “Ai vẽ hình người khỏa thân?”

“Samantha” Mẹ tôi nghiêng người rót thêm cà phê cho đệ nhất phu nhân. “Cô Susan Boone gọi con bé và nói David tham gia lớp vẽ sống động dành cho người lớn vào tối thứ ba và thứ năm”

Bố tôi trông thần thờ. “Làm thế nào việc đó lại khiến bọn trẻ muốn quan hệ?”

“Chúng con không quan hệ” tôi nhắc lại câu này chắc phải đến ba mươi ngàn lần rồi.

“Vậy tại sao nhân danh Chúa” tổng thống nói, “Con lại phát biểu trước toàn thể dân Mỹ rằng con đồng ý quan hệ?”

“Con không biết”tôi trả lời.Tôi cuộn tròn người như một quả banh cực nhỏ trên ghế sô-pha,ôm sát chân vào ngực và tựa cằm lên đầu gối. “Chỉ vì ngài khiến con bức quá...”

“TA Ừ?” tổng thống trợn giận dữ hơn bao giờ hết. “Con nghĩ ta cảm thấy thế nào? Ta đứng đó như gà ngốc huyền thuyên rằng con trai mình là một tấm gương tuyệt vời và hóa ra thằng bé đang biến ta thành kẻ đạo đức giả nhất trên đời..”

“Không,anh ấy không làm thế” tôi cảm thấy tồi tệ hơn bao giờ hết. “Vì chúng con không quan...”

“Vâng phải.Con không nhớ bố đã yêu cầu con ủng hộ toàn bộ dự luật về sự chấp thuận cha mẹ dành cho phòng khám sức khỏe sinh sản,bố à.” David nói cùng lúc. “Thực tế ,con cũng không nhớ Samantha có thấy điều đó ở đâu trong xấp tài liệu Về với Gia đình mà bố đã đưa cho em ấy.Bởi vì nếu có,con chắc Samantha đã nói cho con biết”

“Cha mẹ phải có quyền được biết con cái đang làm gì sau lưng mình” tổng thống tuyên bố.

“Sao cơ?” David gặng hỏi. “Để họ có thể cư xử như bố lúc này đây sao? Mục đích là gì vậy bố? Họ chỉ trở nên quái lạ,như bố hiện giờ thôi”

“Nếu phát hiện TRƯỚC KHI con mình tiến đến chuyện quan hệ” tổng thống nói, “Cha mẹ CỐ THỂ cố gắng ngăn chặn con mình, mở rộng ranh giới giao tiếp để ngăn đứa con phạm sai lầm tệ hại nhất cuộc đời chúng...”

“Chúng ta đừng quá nghiêm trọng hóa vấn đề, được chứ?” Giọng mẹ tôi thật điềm tĩnh, hết như giọng mẹ nói trong phiên tòa. “Samantha đã xin lỗi về những gì con bé gây ra và giải thích rằng mình đang ngoa dụ” (trong sách SAT định nghĩa đó là “phát biểu cường điệu thốt ra trong cơn kích động”). “Tôi nghĩ vấn đề thực sự giờ đây là chúng ta sẽ làm gì trong chuyện này”

“Tôi sẽ nói điều CHÚNG TA sắp làm trong chuyện này nhé” tổng thống cất lời. “Ở nội trú”

David đưa mắt lên trần nhà với vẻ mặt chán nản và thốt lên, “Bố à:”

“Bố nói nghiêm túc đấy” tổng thống lên tiếng. “Bố không quan tâm việc con chỉ còn một năm trung học nữa thôi. Bố sẽ gửi con vào trường quân đội, dứt khoát rồi đấy”

Tôi kinh hãi liếc nhìn David

Nhưng anh ấy trông thật bình tĩnh....rất bình tĩnh thực đấy, hơn cả mức bạn có thể nghĩ tới, khi nói đến chuyện anh ấy sắp nhập ngũ vào một doanh trại nào đó ở Ozarks

“Bố sẽ chẳng gửi con đi đâu hết bố à” David nói “Vì con chưa làm bất cứ điều gì. Thay vì vội đi đến kết luận như một người phản động, sao bố không cố thấu hiểu điều Samathan nói trong buổi họp cộng đồng...rằng trong gia đình phải có sự cân bằng thì mới tốt đẹp được. Ai cũng có quyền của mình nhưng với điều kiện không được xâm phạm quyền của người khác. Giới trẻ chưa đủ tuổi để đi bầu cử không có nghĩa là bố được tước đi quyền của họ”

Bố David quắc mắt “Như vậy là quá giản đơn hóa về...”

“Thế ư?” David hỏi. “Có lẽ bố muốn nhớ rằng chỉ trong vài năm nữa thôi, giới trẻ đó sẽ đủ tuổi để đi bầu cử. Và bố nghĩ họ sẽ có thiện cảm ra sao đối với người đã đưa ra luật lệ khiến bọn họ bị lật tẩy trước bố mẹ mình mỗi khi muốn mua một cái bao cao su?”

“Đủ rồi đấy” mẹ tôi cất giọng kiên quyết trước khi tổng thống, người đang mang vẻ mặt tức giận hơn bao giờ hết, kịp mở miệng. “Chúng ta sẽ không giải quyết tất cả các vấn đề của xã hội trong đêm nay”. Mẹ tôi nhìn tổng thống với ánh mắt như ở phiên tòa, ánh mắt mà các đồng nghiệp của mẹ ở Cơ quan Bảo vệ Môi sinh Hoa Kỳ gọi là Án Tử cho những nhà tư bản công nghiệp. “Và không ai sẽ vào trường nội trú cả. Tạm thời chúng ta hãy cảm giác được an ủi rằng chúng ta có hai đứa con thông minh, khỏe mạnh, những đứa trẻ từ trước tới giờ luôn luôn đưa ra quyết định đúng đắn. Và tôi tin tưởng chúng sẽ tiếp tục đưa ra những quyết định đúng đắn trong tương lai”

“Nhưng...” tổng thống lại bắt đầu.

Tuy nhiên lần này chính vợ ngài ngắt lời

“Em đồng tình với Carol” đệ nhất phu nhân lên tiếng. “Em nghĩ chúng ta nên bỏ lại sau lưng toàn bộ sự việc rắc rối không may này và cố gắng hướng đến những điều tốt đẹp”

“Tốt đẹp chỗ nào?” tổng thống hỏi.

“À” mẹ David phải suy nghĩ một lát. Sau đó phu nhân rạn rở hẳn lên. “Chỉ ít con cái chúng ta không rơi vào hội chứng vô caem của tuổi vị thành niên như rất nhiều bạn bè đồng trang lứa

chúng.Em muốn nói là David và Samantha thực sự quan tâm đến các vấn đề”

Tổng thống lại có vẻ nghĩ rằng việc đó chẳng có gì đáng vui mừng.Ngài thở hắt ra đầy bức tức và ném phịch người xuống chiếc ghế.

“Đây...” ngài nói không nhằm vào ai cả,. “đúng là một ngày không may mắn”

Đột nhiên,cho dù tôi thật sự vẫn còn bức tức chuyện tổng thống lôi kéo mình...vì đúng là ngài đang cố làm thế,đúng như Dauntra đã cảnh báo,nhưng tôi vẫn cảm thấy chút ân hận đối với bố David .Xét cho cùng chương trình của ngài cũng có vài điểm tốt.

“Về với Gia đình là một ý tưởng hay” tôi nói để ngài cảm thấy đỡ hơn một chút. “nếu nó có nghĩa là thế,ngài biết ...rồi đấy,là việc mọi người trong gia đình trò chuyện với nhau.Nhưng nếu nó có nghĩa xâm phạm đến quyền lợi của người khác thì...làm thế nào giúp đỡ người khác được?”

Tổng thống nhìn tôi với vẻ cực kỳ cau kỉnh. “Ta hiểu ý con rồi,Samantha à” ngài nói. “Kịch liệt và rõ ràng.Ta nghĩ toàn thể dân Mỹ cũng thế”

Có lẽ đó là dấu hiệu cho thấy bố David đã nhìn thất mặt tôi quá đủ trong một ngày nên tôi rời khỏi ghế và lên ra khỏi phòng khách...

...và thật nhẹ nhõm khi David cũng theo tôi xuống nhà bếp yên ắng,chị Lucy và Rebecca từ nãy đến giờ “ án binh bất động” trong phòng...cho dù tôi không hề nghi ngờ có ai đó ở đầu cầu thang lén lút nghe trộm

“Em ổn chứ?” David hỏi khi cuối cùng chúng tôi cũng được ở bên nhau

Thay vì trả lời,tôi choàng tay qua cổ anh và đứng yên đó,dụi mắt vào ngực anh ,hít mùi hương đặc trưng của anh và cố ngăn mình không khóc.

“Ngoan nào,ngoan nào” David dỗ dành,vuốt mái tóc Đen Mun của tôi. “Mọi thứ sẽ qua thôi, Sharona”

:Em xin lỗi” tôi sụt sịt. “Em không biết lúc ở phòng tập thể dục em bị làm sao nữa”. Tôi đứng đó nhắm mắt,tận hưởng hơi ấm cảm nhận được qua lớp áo len của David và ao ước không bao giờ phải rời xa.

“Đừng lo” anh an ủi. “Em chỉ thực hiện điều em vẫn luôn làm mà thôi...ủng hộ những gì em tin tưởng”

Tôi chớp mắt khi nghe anh nói thế.Bởi vì nó không đúng sự thật.Tôi không ủng hộ những gì mình tin tưởng.Tôi không hành động như thế với Kris tại trường.Không hành động như thế với Stan ở chỗ làm.Và nhất là không hành động như thế với David.Nếu tôi ủng hộ điều tôi tin tưởng thì tôi sẽ không đến Trại David đón Lễ Tạ ơn với anh.

“Nghe này anh David” tôi cất lời sau khi hít một hơi thật sâu . “Về chuyện Lễ Tạ ơn...”

“Vấn đề phải không Samantha?”

Chỉ có điều không phải David hỏi câu ấy.Đó là mẹ anh,đệ nhất phu nhân,người bước vào nhà bếp đúng lúc ấy.David và tôi liền buông nhau ra.

Tôi phải nói gì đây? Phu nhân trông thực sự lo âu.Như thế tất cả những gì phu nhân có thể nghĩ

đến chỉ là chuyện món gà tây sẽ bị thừa nếu tôi không đi.

“Dạ phải” tôi trả lời. “Dạ ,tất nhiên rồi ạ”

“Tốt” phu nhân nói . “Ta rất mừng .Đi nào David . Đến lúc phải về rồi.Chúc con ngủ ngon,Samantha”

“Vâng” tôi đáp lại . “Chúc ngủ ngon,thưa phu nhân .Và ...con thực lòng xin lỗi”

“Không phải lỗi của con” mẹ David thở dài . “Nói với Samantha rằng con sẽ qua đón em nó vào sáng thứ năm nhé David”

David cười toe toét với tôi. “Anh sẽ qua đón em vào sáng thứ năm nhé Samantha” anh nói và buông tay tôi sau khi đã siết chặt,rồi anh theo mẹ đi ra phòng ngoài.

Thứ năm .Tuyệt

“Nào” mẹ tôi cất giọng khi cuối cùng chúng tôi đã khép cánh cửa nhà sau lưng các vị khách. “tốt đẹp quá nhỉ! Không may là họ dẫn nhân viên đặc vụ theo cùng.Mẹ thật sự có thể cho một viên đạn vào đầu ngay lúc này”

Mặc dù phần nào cũng cảm thấy như vậy nhưng tôi quyết định lúc này phải thuật lại bài phát biểu tôi đã vạch sẵn trong đầu kể từ khi tất cả chúng tôi rời khỏi phòng tập thể dục.

“Bố mẹ” tôi lên tiếng. “con muốn nhân đây cảm ơn bố mẹ đã nuôi con khôn lớn trong bầu không khí ấm áp.thôn dã cảm như thế này,đã cho con hình mẫu xác thực mà một số cô gái trẻ như con đây thực sự cần đến để tự bước đi giữa thành phố phức tạp và bấp bênh này...”

“Samantha à” bố ngắt lời, “bố nhận ra con chỉ đang cố gắng nói đến vấn đề tối nay.Tuy nhiên bố nghĩ đã đến lúc chúng ta cần tạo ra vài thay đổi trong ngôi nhà này.Những thay đổi QUAN TRỌNG .Vì vậy bố muốn con về phòng ngay lập tức.Và ở yên trong đó” ,bố nói thêm,lần đầu tiên từ rất lâu rồi bố mới thật sự dùng đến quyền làm cha.

“Vâng” tôi lên tiếng. “Thôi được” .Và tôi hối hả chạy lên gác lao về phòng....

Chị Lucy đang đợi tôi ,đôi mắt mở to.

“Ôi,Chúa ơi” chị ấy kêu to sau khi biết chắc bố mẹ đã đóng cửa phòng và không thể nghe thấy chúng tôi.”Thật là...thật là....thật là...ĐIÊN”

“Còn phải nói” bất chợt tôi cảm thấy đuối sức

“Chị chưa bao giờ thấy bố mẹ quá...quá...như lúc này”

“Phải rồi” tôi ngược nhìn chằm chằm vào bức ảnh ca sĩ Gwen mặc áo cưới.

“Vậy em bị phạt rồi phải không?”

“Không”

Chị Lucy trông bàng hoàng. “không hề ư?”

“Không” tôi trả lời. “Nhưng bố nói sắp có vài thay đổi trong nhà.Thay đổi QUAN TRỌNG ấy”

Chị Lucy ngồi phịch xuống đê lên rương quần áo của tôi,rõ ràng chị ấy sốc cực độ.

“Ôi trời” chị thốt ra. “Em đã giết chết mẹ Carol và bố Richard rồi”

“Em không nghĩ mình làm thế” tôi nói. “Em nghĩ bố mẹ chỉ,chỉ là...tin em thôi”

“Biết rồi” chị Lucy lắc đầu. “Đó là cái hay trong chuyện này.Bố mẹ không biết em THỰC CHẤT có kế hoạch gì,vào ngày kia ấy”

Tôi hoàn toàn không cần người nhắc nhở.Tôi giật thót trong bụng cảm thấy mình sắp nôn nữa.

“Chị Lucy” tôi lên tiếng, “chị em mình có thể nói chuyện này vào lúc khác được không.Em nghĩ mình cần ở một mình lúc này”

“Chị nghe em vậy” chị Lucy nói và đứng lên. “Nhưng chị chỉ muốn nói,đối với các thiếu nữ vị thành niên ở bất kỳ nơi đâu,chuyện ...cũng...xảy ra...”

Sau đó chị bỏ đi,khẽ khàng đóng cửa lại

Còn tôi ngược nhìn ca sĩ Gwen và nước mắt tuôn trào.

Mười lý do khiến tôi ghét ngôi trường của mình:

9. Mọi người đến đó đều đánh giá bạn qua trang phục trên người.Giá dụ nếu thích mặc đồ đen,bạn sẽ bị gán như tất cả những ai đi ngang qua bạn trong hành lang gọi bạn là kẻ lập dị và nói thẳng vào mặt luôn đấy.

9 tình cờ nhuộm tóc đen,bạn sẽ không chỉ bị gọi là kẻ lập dị mà còn là tên quái đản hay là du côn.Một số người cũng có thể hỏi bạn đang để cây chổi ở đâu,cho rằng bạn đang theo đạo Wicca ,nhưng tất nhiên họ không biết Wicca là một tín ngưỡng cổ xưa có trước thời kỳ đạo Cơ đốc ra đời ,nó dựa trên sự đề cao tạo hóa,tán dương sức mạnh cuộc sống và ít khi dùng đến chổi,đồ vật chỉ sử dụng làm lễ vật trong vài nghi thức của đạo Wicca.

8những gì mọi người bàn tán là ai thắng giải thần tượng âm nhạc Mỹ hay đội thể thao của trường nào vào vòng chung kết..Chẳng người nào đề cập đến hội họa hay ý tưởng học,đó là mở mang trí tuệ về những thứ mới mẻ và chứa đựng tri thức(KHÔNG phải những mẫu thiết kế mới nhất của thương hiệu Juicy Couture)

5. Mọi người xả rác kinh khủng.Chẳng hạn như vứt vỏ kẹo cao su khắp nơi.Thật chướng mắt

6. Nếu lỡ thốt ra rằng bạn thích một loại nhạc nào đó không phải của Limp Bizkit hay Eminem thì bạn thường bị xa lánh và gán cho biệt danh “bà già lỗi thời”

3. Một từ thôi : thể dục.

Vậy là hai từ rồi.Ôi,sao cũng được.Nó chán ngắt.Nghe nói trường học ở một vài nơi bắt đầu mở ra nhiều thứ thật tuyệt như lớp võ phòng thân và các cuộc thám hiểm ngoài trời thay cho những trận đấu bóng chạy lắt léo kéo dài vô tận.Tôi ao ước được học ở một trường như thế.

4. Ai cũng nghĩ họ phải biết được chuyện của người khác .Ngài lê đôi mách gần như trở thành nghĩa vụ tại Adams Prep.Tất cả những gì bạn từng nghe ngời hành lang là “và rồi cô ấy nói...sau đó hẳn bảo rằng..tiếp theo cô ấy lên tiếng...” chẳng đáng tin chút nào.

1. Cho dù ai cũng ra vẻ thánh thiện và lên mặt ta đây nhưng dường như bạn càng lảng nhãng lại càng nổi tiếng. Giống như anh chàng cầu thủ bóng đá sau xin tại một buổi liên hoan và lên giường với cô nàng hóa ra là một học sinh trong lớp yếu kém. Anh ta được bình chọn là Hoàng đế ngày hội trường. Hay thật. Một tấm gương tốt đẹp đích thực.

2. Hành lang chính đầy ắp những chiếc cúp thể thao, trong khi đó chỉ có một chiếc cúp dành cho học sinh giành giải thưởng hội họa và nó nằm dưới tầng hầm cạnh phòng hội họa, nơi không ai lui tới ngoài trừ những người vẽ tranh.

Và lý do số một khiến tôi ghét ngôi trường của mình:

1. Bố mẹ không cho tôi ở nhà kể từ sau ngày tôi tuyên bố trên kênh MTV rằng tôi đồng ý quan hệ.

Chương 13

Ngày hôm sau cô Theresa phải chở chúng tôi đến trường vì có vô số phóng viên chờ sẵn bên ngoài nên bố mẹ không cho chúng tôi đi xe buýt.

Cũng có thể quy kết điều đó là do những kiểu câu hỏi mà đám phóng viên hò hét (“Samantha! bạn và David có thân mật trong phòng ngủ của tổng thống không?”) bọn trẻ trên xe buýt sẽ hoàn toàn không am hiểu tình hình, nếu bạn hiểu ý tôi muốn nói.

Tất nhiên cô Theresa tự trách mình.

“Lẽ ra cô phải biết chứ” cô luôn miệng căn nhắc. “Những lúc cậu ta đến con luôn nói với cô rằng bọn con đang học. Đang học. Hay nhỉ?”

“Cô Theresa” tôi lên tiếng. “Thực sự là David và con chỉ học bài vào tất cả những lúc anh ấy đến”

Nhưng cô ấy không thèm nghe.

“Con làm gương kiểu gì cho em con thế hả?” cô Theresa gắng hỏi. “Kiểu gì thế?”

“Vì Chúa” Rebecca chán nản cất lời. “Con đạt chỉ số thống minh một trăm bảy mươi. Con biết mọi thứ về tình dục. Và lại, đâu phải con chưa bao giờ xem chương trình Showtime After Dark đâu”

“Lạy Đức Mẹ Maria” cô Theresa kêu lên.

“Sao cũng được” Rebecca nói. “Nó được chiếu ngay sau chương trình National Geographic Explorer mà”

“Cô không muốn nghe gì nữa về chuyện này” cô Theresa buồn rầu nói khi dừng xe trước cổng trường và thấy Kris Parks đứng đó, tổ chức buổi tập hợp bên cạnh biểu tượng dân quân của trường Adams Prep. “Mấy đứa gặp cô ở đây khi tan trường. Và không được trốn học để lên giường nghe chưa!?”

“Vì Chúa, cô Theresa” tôi lên tiếng. “Con đâu phải kẻ cuồng dân”

“Để chắc chắn thôi” cô Theresa đáp rồi lái xe đi.

Bình thường những hôm trời không mưa, học sinh trường tụ tập ngoài bậc tam cấp của trường

Adams Prep trước khi có tiếng chuông vào lớp ,bàn tán về bất cứ điều gì chiếu trên tivi tối qua hay chuyện mọi người ăn mặc ra sao.Nói chung,nếu bạn không gặp ai ở chỗ bậc thang dẫn vào trường bạn phải chen lấn trong đám đông để bước tới.

Nhưng hôm nay lại khác.Hôm nay,đám đông lùi ra hai bên như có phép thần để lại chị Lucy và tôi đi qua.Khi chúng tôi lê bước về phía họ,ôm chặt mớ sách vở trước ngực,các cuộc trò chuyện ngưng hẳn và tiếng nói rơi vào thính không,vì mọi người trở mắt nhìn....

Trở mắt nhìn kẻ lập dị và chị của kẻ đó.

“Việc này” tôi thì thầm vào tai chị Lucy trong lúc cả hai đi vào trường “Chán quá”

“Em đang nói gì vậy?” chị gặng hỏi .Tôi thấy chị nhìn xung quanh hành lang và biết chị chẳng chút bận tâm về sự việc đang xảy ra quanh mình.Chị ấy chỉ dõi mắt tìm anh Harold.

“Việc này này” tôi đáp. “Ai cũng nghĩ David và em đã làm chuyện ấy”

“À” chị Lucy nói. “chẳng phải em sẽ làm ư?”

“Đâu nhất thiết” tôi rút lên qua kẽ quảng nghiêng chặt.

Cuối cùng chị Lucy cũng quay sang tôi. “Thật à? Chị cứ tưởng em quyết định rồi chứ?”

“Em chưa quyết định gì hết” tôi kích động “TẤT CẢ những người khác dường như quyết định hết giùm em rồi”

“À” chị Lucy bỗng nhiên phát hiện ra đối tượng trong đám đông mà mình cần nói chuyện. “Chúc may mắn nhé. Hẹn gặp lại em sau”

Và rồi chị chạy ồa đến.anh Harold ,người vừa bước ra khỏi phòng máy vi tính, vui đầu vào quyển sách mang tên Thuật toán quản lý bộ nhớ tự động.

Quyển sách mới đây chị Lucy vút lỏng chồng trong nhà tắm có tựa đề Cô ấy khi khắp nơi.Thật khó tin hai người đó lại là một cặp trời sinh.

Thở dài,tôi đến chiếc tủ sắt của mình và lần mò xoay mã khóa,nhận thấy những gì xảy ra xung quanh,mớ tạp âm thường nghe thấy (trong sách SAT định nghĩa đó là “sự kết hợp của những âm thanh chói tai”) trong hành lang đã im bật vì những người đi ngang qua hạ giọng xì xào về tôi.Những cặp mắt nhú lại thành một đường ti hí chải đầy mascara khi bọn con gái lướt qua tôi và các mảnh bìa cứng được đưa lên che miệng khi họ thì thầm với nhau về tôi.Tôi cảm nhận được hàng triệu cái nhìn chăm chú xoáy vào sau lưng lúc đang quay số trên ổ khóa.

Sao hôm nay tôi không giả ốm nhỉ? Sao tôi lại có thể quên rằng trong khi dân Mỹ yêu mến tôi vì hành động cứu mạng tổng thống và hẹn hò với con trai ngài thì nhiều đứa bạn học trong Adams Prep lại không bao giờ thích tôi đến thế....

Giờ đây bọn họ có lý do mới toanh để xem thường tôi.

Và tôi có thể đổ lỗi cho họ được không? Về việc tôi làm tối qua ấy,thực ra ngoại trừ chuyện khiến ngôi trường của họ trông như trò hề bằng cách tuyên bố trên ti vi rằng tôi chẳng khác gì những đứa học sinh trường công dành quá nhiều thời gian ra vẽ kẻ cả?

Chúa ơi,chẳng ngạc nhiên khi không ai trong số bọn họ chịu nói chuyện với tôi....thay vào đó tất cả đều xì xầm về tôi...

“Vậy cậu có bao giờ kể cho tớ không?”

Tôi giật bắn người ,hoảng hốt bởi giọng nói nhỏ nhẹ và quay phắt đầu lại nhìn chăm chăm vào đôi mắt nâu dịu dàng của Catherine,

“Catherine” tôi cất lời. “Ôi,chúa ơi. Chào cậu”

“Sao?” Catherine nhướn mắt. “Cậu có làm không”

“Làm gì?”

“Kể cho tớ nghe” cô ấy đáp. “Về cậu và David đó.CẬU biết rồi đấy”

Tôi cảm thấy gò má đỏ bừng hơn lúc nào hết.

“Không có gì để kể hết” tôi nói . “Thành thật đấy Catherine .Toàn bộ chuyện tối qua. David và tớ chưa bao giờ,đó là một hieru lầm to lớn”

Không biết do tôi tưởng tượng hay thực sự gương mặt Catherine hơi xù xuống?

“Cậu không làm gì à?” cô ấy hỏi,nghe thất vọng.

“Không” tôi trả lời. “Tớ muốn nói ,à thì... chưa. Tớ muốn nói...” tôi ngừng lại và trở mắt nhìn cô bạn. “Cậu muốn tớ kể cho cậu sao? Nếu chúng tớ làm việc ấy?”

Đôi mắt Catherine mở to. “TẮT NHIÊN rồi” cô kêu lên. “Sao lại KHÔNG”

“Bởi vì” tôi đáp. “Cậu biết đấy.Do tớ có bạn trai ,còn cậu ..không còn ai”

“Tớ không quan tâm đến việc ấy” Catherine nói, với vẻ bị tổn thương. “Cậu nên biết như vậy.Ý tớ là cậu cứ việc .Tớ không muốn tọc mạch chuyện người khác.Nhưng hãy cho tớ kinh qua!”

Cô ấy đang trêu chọc tôi.Không thể tin nổi.Catherine đang trêu chọc tôi.

Trong đời tôi chưa bao giờ bị chọc mà vui đến thế.

“Tớ muốn kể cậu nghe” tôi nói .”David và tớ đang ...cậu biết đấy,nói về chuyện ấy.Nhưng tớ chỉ cảm thấy giống như....tớ không biết nữa,g giống như tớ đang khoe khoang vậy”

“KHOE KHOANG ư?” Catherine nhe răng cười. “Cậu đang đùa chắc? Cậu giống hệt Amelia Earhart,Samantha à”

(Amelia Earhart : Người phụ nữ tiên phong trong ngành hàng không)

Tôi trở mắt nhìn cô ấy. “Tớ giống ư?”

“Ừ” cậu mở đường cho các cô gái một sách ở khắp mọi nơi.Cậu pjarì kể toàn bộ chuyện đó cho bọn tớ.Nếu không làm sao bọn tớ biết phải làm gì khi đến lượt mình?” Cô ấy vòng tay qua cánh tay tôi và nói “Bây giờ hãy bắt đầu từ đầu nhé.Lần đầu tiên cậu biết anh ấy muốn chuyện đó khi nào? Anh ấy nêu lên chuyện đó ra sao? Cậu có thấy cái-cậu-biết-là-gì-rồi-đấy của anh ta chưa? Và nói có to hơn của anh chàng Terry không?”

Tôi bật cười.Và ngạc nhiên khi nghe mình cười.Từ tối qua tôi đã tin chắc rằng mình sẽ không

bao giờ cười được nữa.Bởi lẽ ai sẽ khiến tôi cười đây nếu chẳng người nào nói chuyện với tôi?

Tuy nhiên tôi quên mất cô bạn thân nhất của mình...và tôi đã biết cô ấy không bao giờ quên tôi.

“Tớ sẽ kể cậu nghe mọi thứ” ,tôi nói, “vào bữa trưa.Không có gì nhiều.Ý tớ là không có nhiều điều để kể lắm đâu”

“Hứa nhé?”

“Hứa” tôi cam đoan và đóng sầm cửa tủ lại

“Vây hẹn gặp cậu vào bữa trưa nhé” ,Catherine nói khi tiếng chuông báo hiệu tiết học đầu tiên vang lên.

“Hẹn gặp cậu lúc đó nhé” tôi đáp lại.Và tự nói thêm với chính mình Nếu tớ chống chọi được tới lúc ấy.

Vì tôi thực sự không chắc mình chịu đựng nổi đến bữa trưa .Tôi thường bị bạn bè chế giễu về quần áo,tóc tai.Tôi muốn nói rằng bạn không thể đi lại trong bộ trang phục tầm thường đen kịt cùng áo choàng len mà không bị những lời chỉ trích,bạn biết chứ?

Nhưng lần này ,lần này lại khác.Mọi người không gọi tôi là kẻ lập dị hay hỏi tôi khi nào buổi biểu diễn bắt đầu.Họ...phớt lờ tôi.Thật đấy.Và họ nhìn lướt qua tôi như thể không có sự hiện diện của tôi.

Chỉ có điều tôi biết họ nhìn mình vì lúc họ cứ tưởng tôi không nghe thấy thì tôi lại nghe bọn họ thì thầm với bạn bè.Hat tệ hơn là....bật cười.

Các giáo viên cũng cố tỏ ra là hôm nay chỉ là một ngày bình thường như mọi ngày ở Adams Prep.Họ vẫn giảng bài như thể hoàn toàn không biết đêm hôm trước,một học sinh của họ đã tuyên bố trên tivi rằng cô ấy đồng ý quan hệ.Trong giờ học tiếng Đức cô Frau Rider còn gọi tôi phát biểu một lần...không phải tôi giờ tay đầu đấy.Cũng may tôi biết trả lời “Đó là geblieben” cho câu hỏi “Bleiben,bleibt,rồi tới gì nữa Samantha?”

Nhưng cho dù là thế,sự việc vẫn có thể trở nên rối rắm.

Và vào giờ ăn trưa,mọi chuyện đã xảy ra.

Tôi đang đứng trong dãy bàn để thức ăn với Catherine ,cố tình phớt lờ tất cả những ai đi ngang qua chúng tôi với nụ cười tự mãn,hay tệ hơn là một tràng cười khúc khích,thì Kris Parks và bè phái của cô ấy xuất hiện.

“Bọn Đường lối Đúng đắn” Catherine lầm bầm,giật mạnh ống tay áo của tôi. “Tiến về phía chúng ta .Hướng bốn giờ”

Tôi thấy lưng mình cứng đơ.Kris sẽ không dám nói gì với tôi đâu.Quả thực đối với bọn con gái như Debra ,những đứa không có khả năng tự vệ ,Kris sẽ mắng chửi không dẫn đo.

Nhưng tôi thì sao? Không đời nào.Nó không dám đâu.

Nó dám mới ghê.

Ồ,dám à,thôi được.

“Đồ con gái huuuuuuuu” Kris rít lên khi nó và đám đồng bọn cuồng tín của nó đi ngang qua.
(Bleiben,bleibt : động từ tiếng Đức (ở ba cột) ,bleiben/bleibt/geblieben có nghĩa đứng vững)

Tôi đã chịu đựng quá nhiều rồi.Những lời xì xào .Những tiếng cười rúc rích.Những giọng nói trong nhà vệ sinh nữ bất chợt im bật khi tôi bước vào.

Tôi đã chấp nhận quá nhiều rồi,nhiều hơn cả mức tôi có thể.

Nhưng chuyện này thì sao?

Chuyện này đúng thật quá đáng.

Tôi bước ra khỏi dãy bàn để thức ăn và lập tức chặn đường Kris ngay khi nó vừa đi qua.

“Cậu vừa gọi tớ là gì?” tôi hỏi,hất cằm lên ngang tầm với nó.

Tôi biết không đời nào Kris dám nói như thế vào mặt tôi.Nó là đứa hèn nhát số một mà.Không phải tôi cho rằng nó tưởng tôi đánh nó.Trong đời tôi chưa bao giờ đánh ai ,à ngoại trừ chị Lucy,tất nhiên khi chúng tôi còn bé.À,còn gã định bắn tổng thống nữa.Nhưng tôi đã nhảy lên người nó nhiều hơn là đánh nó.

Nhưng Kris không hình dung tôi định đánh nó.

Mà hình dung tôi sẽ làm gì đó với nó.

Tuy nhiên,điều đó không làm cho nó sợ hãi mà bỏ ngay hành động đứng khoanh tay trước ngực.Đánh hông sang một bên và cất lời “Tớ gọi cậu là đồ con gái hư.Đúng như bản chất của cậu đấy”

Thật ngạc nhiên ,thường ngày căng-tin trường Adams Prep âm ỉ là thế mà lúc ấy đến tiếng động khẽ nhất cũng có thể nghe thấy.Đúng là số tôi xui xẻo khi tất cả mọi người chọn ngay lúc ấy để ngừng nói,ngừng khua muỗng,nĩa,ngừng nhai tóp tép.

Và ngừng cả hít thở.

Lẽ ra tôi nên nhận thấy đó là vì tất cả mọi người ở đấy đã để ý thấy Kris và đám cận vệ của nó tiến về phía tôi.Mọi người ở đấy biết sắp xảy ra một trận ẩu đả.Mọi cặp mắt dồn về tôi và Kris.Mọi người xung quanh nín thở khi Kris gọi tôi là đứa con gái hư (“Ôi không, bạn ấy đâu có nói vậy!”) và chờ đợi câu trả lời của tôi.

Ngoại trừ chuyện tôi chẳng có câu trả lời nào.Tôi thực sự và quả thật chẳng có câu nào đáp lại.Tôi mong Kris quay lưng bỏ đi.Tôi không nghĩ nó dám nói lại thật,khi có quá nhiều người quanh đây.

Tôi có thể cảm nhận sức nóng từ ngực bốc lên,dọc theo cổ và dồn lên hai gò má đến khi tôi chắc rằng nét ửng đỏ tràn trề (trong SAT định nghĩa đó là “lấp đầy hay bao phủ”) khuôn mặt tôi cũng như khắp cả đầu cổ.Kris Parks gọi tôi là đồ con gái hư.HAI LẦN.THĂNG VÀO MẶT TÔI.

Tôi phải nói gì đó.Tôi không thể chỉ đứng đó trước mặt nó,trước mặt tất cả mọi người.

Tôi hơi ớn để nói gì đó,thậm chí còn chưa biết nói gì,thì Catherine đứng cạnh bên lên tiếng “Kris này,nói cho mà biết nhé, tất cả là sự hiểu lầm .Samantha chưa bao giờ...”

Nhưng ngay khi những lời đó thốt ra khỏi miệng Catherine ,tôi biết,rằng sự thật không quan trọng.Bất kể tôi có quan hệ hay chưa cũng không phải vấn đề

Và đây là lúc cho Kris biết

Thế là tôi cất tiếng ,ngắt lời Catherine . “Ai cho mày cá quyền đặt tên cho người khác hả Kris?”

Đó có lẽ là một trong những câu đối đáp vô nghĩa trong lịch sử.Nhưng đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra.

“Tớ sẽ nói cho cậu tại sao tớ có quyền đây” Kris trả lời ,chắc chắn đang diễn đạt (trong sách SAT định nghĩa đó là “nói lên hay đưa ra”) thật rõ ràng để toàn bộ căng-tin có thể nghe thấy. “Cậu lên chương trình tivi phát sóng cả nước và không chỉ nhạo báng tổng thống cùng các gia đình ở Mỹ mà còn biến ngôi trường này thành trò hề.Chuyện đó có thể xảy đến như một bất ngờ dành cho cậu nhưng ở đây có những người không muốn dính líu với ngôi trường cho phép học sinh như cậu có mặt.Giờ đây đơn xin vào đại học của bọn tớ sẽ thế nào khi các viên chức thu nhận sinh viên biết rằng bọn tớ đã học ở Adams Prep ? Cậu nghĩ từ giờ họ sẽ kết giao với trường chúng ta về điều gì? Điểm số học tập cao ư? Thành tích thể thao giỏi ư? Không hề.Khi thấy cái tên Adams Prep họ sẽ thốt lên. “Ồ đó là ngôi trường con bé hư hỏng Samantha Madison đã học đấy” .Nếu cậu có chút tôn trọng nào dành cho bọn tớ hay ngôi trường thì từ giờ hãy nghỉ học đi để những người ở lại cố gắng lấy lại thanh danh cho nơi đây”

Tôi trở mắt nhìn nói,hy vọng nó không để ý thấy nước mắt tôi đã dâng tràn khóe mi của tôi.Tôi tự nhủ đó là nước mắt giận dữ.

“Thật vậy ư?” tôi hỏi.Không phải hỏi Kris mà hỏi những người còn lại có mặt trong căng-tin.Tôi xoay người nhìn khắp lượt tất cả các gương mặt đang nhìn tôi chăm chăm.Tất cả họ đều thận trọng không biểu lộ cảm xúc.

Đây có phải việc đệ nhất phu nhân nói tới đêm qua không? Đây có phải hội chứng vô cảm của tuổi vị thành niên ở trường không?

“Đó có thật sự là cảm nhận của tất cả không?” tôi hỏi những khuôn mặt đang ngơ ngác. “Tớ đã hủy hoại danh tiếng của trường ta sao? Hay đó chỉ là cảm nhận của KRIS PARKS?” Tôi quay sang phắt lại nhìn trừng trừng Kris . “Vì nếu cậu hỏi,tớ sẽ nói trước hết ,tiếng tăm của Adams Prep chưa bao giờ tuyệt như thế.Ồ,chắc ai cũng tưởng đây là ngôi trường tuyệt vời.Nó là một trong những ngôi trường được đánh giá tốt nhất ở D.C,phải không nào? Nhưng đây chính là vấn đề.Adams Prep KHÔNG phải ngôi trường tuyệt vời.Có lẽ xét về mặt lý thuyết .Nó đầy ắp các học sinh chế giễu bạn nếu bạn không mặc trang phục hiệu J.Crew hay Abercrombie .Các học sinh không do dự gọi bạn mình là đồ con gái hư thẳng vào mặt,bất kể bạn có phải là người như vậy hay không”

Tôi quay sang những người còn lại trong căng-tin ,cất cao giọng đến mức gần như kích động .Nhưng tôi không quan tâm.

Tôi không còn quan tâm nữa.

“Đó có thật sự là cảm nhận của tất cả không?” tôi gặng hỏi. “Rằng tôi nên nghỉ học? Tất cả có thật sự đồng tình với KRIS không?”

Im lặng giây lát.Không ai cử động.Không ai lên tiếng.

Ý tôi là không ai,ngoại trừ Kris .Nó hất đầu nhìn khắp các khuôn mặt và hỏi. “Thế nào?”

Bạn có thể thấy Kris đang dương dương tự đắc.Nó luôn luôn thích trở thành trung tâm của sự chú ý nhưng không có tài năng cần thiết để đảm nhận vai trong bất cứ vở kịch hay chương trình ca nhạc nào của trường.Gọi người khác là đồ con gái hư ngay trước toàn trường là cách duy nhất nó có thể nghĩ ra để thu hút sự chú ý mà nó thêm muốn....và tỏ vẻ hống hách đối với những người trong ban học sinh.

Không thấy ai đáp trả ,Kris nhìn lại phía tôi và cất lời “Ồ,số đông đã phát biểu.Hoặc KHÔNG phát biểu,tùy theo tình hình.Cậu làm gì,chỉ đứng đó thôi sao? Cút đi.Đồ con gái hư không được chào đón ở đây”

“Vậy tốt hơn em nên kiếm trường khác để học ,phải không Kris”

Không phải tôi,Tôi không phải người thốt ra câu nói đó.Giá như tôi là người nói câu đó.

Nhưng đó lại là người khác.Không phải tôi hay Catherine .Nhân tiện tôi nói thêm,Catherine vẫn đang đứng đó,há hốc mồm,trong dãy bàn để thức ăn đôi mắt đen của cô ấy mở to và chứa đầy nỗi kinh hoàng như mắt tôi.

Không phải.Người vừa nói câu đó, bảo Kris cũng nên tìm trường khác để học không ai khác là chị Lucy của tôi.Chị đã đẩy ghế đứng dậy từ chỗ bàn ăn đang ngồi cùng bạn bè.Chị ung dung đi về phía Kris,một nụ cười thoáng qua hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của chị

Tuy nhiên tôi không thể hình dung điều gì có thể khiến chị Lucy buồn cười trong tình huống này.

Hình như Kris cũng không tưởng tượng ra được.

“Em không biết chị đang nói về cái gì,chị Lucy à” Kris nói với chị tôi bằng giọng điệu bới khinh khỉnh đi rất nhiều so với lúc nói với tôi.Ngoài ra nó còn lạnh lạnh hơn. “Dù sao thì chuyện này cũng không liên quan đến chị. Ai cũng yêu mến chị,chị Lucy à.Đây là chuyện về em gái của chị”

“Nhưng vấn đề là ở chỗ đó,Kris à” chị Lucy lên tiếng . “Bất cứ chuyện gì liên quan đến em gái chị đều liên quan đến chị”

Vừa nói ,chị Lucy vừa bước đến và vòng tay quanh cổ tôi.Chị hành động như thể để tỏ ra thân thiết,nhưng thực tế chị đang siết cổ tôi,chị ôm quá chặt

“Và nhân đây” chị Lucy nói thêm , “Chị muốn nói em là kẻ dối,Kris à”

Kris liếc nhìn đồng bọn,tất cả chúng đều bối rối nhìn lại nó như muốn nói Bọn mình cũng không biết chị ấy đang nói về cái gì.

“O”,Kris cất giọng. “Chị nói gì vậy ạ? Em nghĩ tất cả bọn em tối qua đều nghe thấy em gái chị thông báo cho cả thế giới biết bạn ấy đồng ý quan hệ mà”

“Chị không nói em dối trá về chuyện đó” chị Lucy nói . “Chị muốn nói là chẳng phải chị đã nhìn thấy em đang ngồi trên băng sau chiếc limo của Random Alvarez trong bãi đậu xe của trường đêm qua ư?”

Kris đờ người như thể chị Lucy tấn công trúng nó.

Và tôi nghĩ chị Lucy đã làm được như vậy

“Em...” Kris lo âu nhìn đồng bọn của mình. Nhưng chúng nó đang chớp mắt nhìn ngược lại nó như muốn nói Khoan đã....chị ấy nói GÌ VẬY? Giờ CHUYỆN NÀY thật đáng nghi.

Kris vội quay về hướng chị Lucy. “Không phải. Ý em là đúng vậy...Em đã ở trong chiếc limo của anh ấy. Nhưng bọn em không làm gì hết. Anh ấy chỉ muốn cho em xem đoạn nhạc anh ấy vừa chỉnh sửa. Anh ấy rủ em xem đoạn nhạc của anh ấy...”

“Và chị đoán em nói đồng ý”

“Đa đúng” Kris trả lời. Sau đó nó giật mình lắc đầu lia lịa, nhận ra điều mình vừa thốt ra. “Ý em là không. Em muốn nói...”

Bất chợt Kris đỏ mặt tía tai.

“Đó không phải ý em muốn nói” Kris nói rất nhanh. “Sự việc không phải vậy. Nó cực kỳ trong sáng”. Nó nhìn đám bạn trong hội Đường lối Đúng đắn của mình. “Random và mình chỉ trò chuyện. Anh ấy thực sự thích mình. Có thể anh ấy sẽ dẫn mình đến lễ trao giải Video Music Awards...ở thành phố New York...”

Nhưng chẳng ai tin nó. Bạn có thể khẳng định không ai tin nó, thậm chí kể cả đám bạn trong hội Đường lối Đúng đắn của nó. Bởi lẽ mọi người đều thấy nó tán tỉnh anh ấy ra sao, anh chàng Random ấy.

“Kris à, vấn đề là” chị Lucy nói, vẫn choàng tay, bóp nghẹt cổ tôi mà chị cho là bieru lộ sự trù ẻo. “em phải cẩn thận trọng với những ai em gọi là đồ con gái hư. Bởi sự thật bọn chị đông hơn...” chị Lucy nhìn thẳng vào đồng bọn của Kris chứ không phải nhìn nó, “...bọn em”

Kris lắp bắp “ N....nhưngem không nói chị, chị Lucy à. Em không bao giờ ...không ai gọi chị là đồ con gái hư cả”

“Nói thẳng nhé, Kris” chị Lucy cất giọng. “Nếu em gọi em gái chị là đồ con gái hư thì tốt hơn em cũng nên gọi chị là như thế luôn đi. Vì nếu Samantha là con gái hư, thì em biết gì không Kris? Thì....chị...cũngthế”

Mọi người đồng loạt hít vào như thể tất cả những ai ở căng-tin đều bất ngờ bị khó thở cùng lúc. Trong khi đó mắt tôi lại đầy nước. Không thể tin được. Chị Lucy đánh đổi danh tiếng vì tôi. Vì TÔI đấy

Đó đúng là điều tốt đẹp nhất mà chị làm vì tôi. Đó đúng là điều tốt đẹp nhất mà có người làm vì tôi.

Đến khi trong căng-tin vang lên tiếng ghế bị đẩy bật sau đó là giọng con trai hô vang “Anh cũng vậy”

Và tôi hoàn toàn sững sốt thấy anh Harold Minsky sai bước về phía chúng tôi, khoác trên vai chiếc áo kiểu Hawaii.

Vẻ mặt chị Lucy dần biến đổi thành kiểu cực kỳ sùng bái, pha chút kinh ngạc nhìn chằm chằm gia sư của mình, anh chàng quá cao và lập dị đứng cạnh bên.

“Nếu họ hư hỏng” anh Harold nói cứng rắn, chỉ vào chị Lucy và tôi. “Thì tôi cũng hư hỏng”

“Ôi anh Harold” chị Lucy kêu lên bằng giọng điệu trước đây tôi chưa bao giờ nghe thấy, chắc chắn không bao giờ chị nói như thế với anh Jack.

Khuôn mặt anh Harold ửng đỏ như mấy bông hoa trên áo anh. Thế nhưng anh ấy không thoái lui.

“Sự đoàn kết của những người hư hỏng” anh ấy nói và gật đầu với chúng tôi.

Đúng lúc đó Catherine bất chợt bước ra khỏi dãy bàn để thức ăn, đi ra phía sau chị Lucy, anh Harold và tôi rồi cất giọng lớn nhất tôi từng nghe “TỚ CŨNG VẬY”

Ồi, Chúa ơi! Tôi rướn cổ, cố gắng nhìn vào được gương mặt Catherine nhưng thật khó với vòng vây của chị Lucy. Sự việc gì đang xảy ra ở đây vậy nhỉ?

“Catherine” tôi thì thầm, “cậu đâu có hư hỏng. Hãy đứng ngoài chuyện này đi”

Nhưng Catherine cứ nói, lớn tiếng đủ để mọi người trong căng-tin đều nghe. “Nếu Samantha và chị Lucy Madison hư hỏng thì tớ cũng vậy”

Mọi người rì rầm bàn tán trước câu nói đó. Catherine, hư hỏng ư? Bố mẹ cô ấy thậm chí còn không cho cô ấy mặc quần dài đi học mà.

Kris biết giờ đây nó gặp rắc rối. Tôi có thể nói thể qua ánh mắt chằm chằm của nó phóng từ phía chúng tôi hướng về tất cả mọi người còn lại trong căng-tin, những người vẫn đang quan sát, sống sờ sờ như thể Simon Cowell và Paula Abdul sắp xuất hiện ngay trước mặt họ.

(Paula Abdul : Giám khảo cuộc thi Thần Tượng Âm Nhạc Mỹ)

“O” Kris kêu lên. “Nghe này, tớ...”

Nhưng giọng của nó bị tấn át chìm ngấm khi khắp căng-tin rộn vang tiếng chân ghế kéo lê trên sàn nhà. Đột nhiên toàn thể học sinh của trường John Adams Preparatory đều đứng dậy...

Và tự nhận mình là đứa hư hỏng.

“Tớ cũng hư hỏng” Mackenzie Craig hét lên, chủ nhiệm của câu lạc bộ cờ vua bị cận thị, người ... chưa từng hẹn hò lần nào.

“Tớ là đứa hư hỏng hơn cả” giọng nói của Jeff Rothberg vang lên, bạn trai Debra Mullins, cậu ta vo trong nắm đấm như thể sẵn sàng đánh trả bất cứ kẻ nào dám nghi ngờ tình trạng hư hỏng của mình.

“Tất cả bọn tớ đều hư hỏng” toàn thể đội điền kinh của Adams Prep hân hoan nhảy nhót loan tin.

Chẳng mấy chốc mọi người trong căng-tin, ngoại trừ Kris và đám bạn trong hội Đường lối Đúng đắn của nó, đều đứng cả dậy tuyên bố “Tớ là đứa hư hỏng”

Thật là một chuyện hay ho.

Lúc hiệu trưởng Jamieson đi xuống tất cả chúng tôi đều đang đồng thanh “Tớ là đứa hư hỏng. Tớ là đứa hư hỏng. Tớ là đứa hư hỏng”

Có lẽ phải cần đến huấn luyện viên bóng đá mới khiến mọi người yên lặng được. Hiệu trưởng Jamieson buộc lòng phải nhờ ông ấy thôi còi, chiếc còi khai cuộc, thật dài hơi và gâu gấu bởi không ai hưởng ứng tiếng kêu la yêu cầu của hiệu trưởng Hãy ngồi xuống. Nào các em hãy ngồi

xuống!

Thế nhưng không học sinh nào còn đồng thanh được nữa khi tiếng còi đình tai nhức óc xuyên thủng màng nhĩ của huấn luyện viên vang lên. Chúng tôi phải đưa tay bịt chặt hai tai vì âm thanh quá lớn.

Chẳng mấy chốc sự đoàn kết của những người hư hỏng chấm dứt.

“Chuyện gì đang diễn ra ở đây thế hả? Hiệu trưởng Jamieson đặt câu hỏi khi dàn đồng thanh ngưng lại và mọi người quay trở lại bàn ăn, gần như thể chẳng có gì xảy ra.

“Em ấy gọi em gái của em là đồ con gái hư” Chị Lucy vừa nói vừa chỉ vào Kris.

“Em....em không!” đôi mắt xanh dương của Kris mở to. “Ý em là em có làm nhưngem muốn nói bạn ấy đáng bị thế. Sau những gì bạn ấy làm tối qua....”

“Bạn ấy gọi em là đồ con gái hư mỗi khi được dịp” Debra Mullins xung phong phát biểu từ phía cuối căn phòng. “Mà tối qua em có làm gì đâu”

“Chẳng phải việc làm ấy vi phạm điều lệ hạnh kiểm của học sinh trường John Adams Preparatory, đưa ra nhận xét miệt thị liên quan đến định hướng tình dục của người khác hoặc và các hành động vô cớ sao, thưa hiệu trưởng Jamieson” anh Harold Minsky hỏi.

Hiệu trưởng Jamieson nhìn Kris và nhìn bạn của nó rồi lạng lừng phán “Quả thực đúng vậy”

“Thưa thầy Jamieson” Kris yếu ớt lên tiếng, “Tất cả chỉ là hiểu lầm nghiêm trọng. Em có thể giải thích....”

“Tôi đang chờ nghe lời giải thích của em” hiệu trưởng nói. “Trong văn phòng của tôi. Ngay bây giờ”

Với vẻ tủi hổ (trong sách SAT định nghĩa đó là “Cảm thấy lo lắng hay thẹn thùng”) Kris theo chân hiệu trưởng Jamieson đi khỏi căng-tin

Tôi để ý thấy đám đồng bọn của Kris đứng lại phía sau, gần như cố tỏ vẻ không hề quen nó.

Chẳng còn hy vọng gì cho khả năng lãnh đạo mà Kris trình bày trong đơn xin vào đại học của mình.

Nhìn Kris đi khỏi, tôi thấy muốn khóc. Không phải vì Kris Parks quá xấu xa đối với tôi, cố làm bề mặt tôi trước toàn trường, giống như tôi không chứng minh được thỏa đáng rằng mình có khả năng tự làm chuyện đó, không cần sự giúp đỡ của ai khác.

Không phải vậy. Tôi muốn khóc vì nhận ra mình thật may mắn biết bao. Ý tôi là có một người chị như chị Lucy và một người bạn như Catherine...chưa kể rất nhiều người thậm chí tôi không nghĩ họ là bạn mình, như anh Harold Minsky. Tôi đứng đó bên cạnh họ, mắt ngấn lệ và cất lời. “Mọi người, mọi người thật...thật tốt với tớ. Mọi người tự nhận mình hư hỏng...chỉ vì tớ”

“Ô kìa” Catherine vỗ vỗ lên tay tôi. “Tớ sẽ tự nhận mình hư hỏng vì cậu bất cứ lúc nào Samantha ạ. Cậu biết mà”

Thế nhưng chị Lucy và anh Harold không chú ý tí gì đến lời cảm ơn chân thành của tôi. Thay vào đó, chị Lucy nắm cánh tay anh Harold và nói “Anh Harold cảm ơn anh đã nhận mình là đứa hư hỏng vì em”

Khuôn mặt anh Harold đỏ ửng còn hơn cả mấy bông hoa trên áo và anh ấy đáp lại “À em biết đấy. Anh không thể làm ngơ trước tình trạng bất công của xã hội. Từ trước đến giờ anh không biết em... là người nổi loạn như thế” (trong sách SAT định nghĩa đó là “ nổi dậy chống đối quyền lực chính trị hay dân sự hoặc phản kháng chính quyền đương nhiệm”) . “Anh luôn tưởng rằng em giống kẻ bắt chước. Anh nghĩ mình đã thật sự đánh giá thấp em”

“Ồ, em đúng là người nổi loạn” chị Lucy kêu lên và siết chặt cánh tay anh ấy. “Em chưa bao giờ phát ốm khi nhìn thấy máu”

Ôi thế đấy. Dù sao cũng có chút ăn nhập với nhau

“Anh Harold” chị Lucy nói tiếp, “Em biết cuối tuần vừa rồi anh không đi được nhưng anh có muốn đi xem phim với em vào cuối tuần này không?”

“Lucy” giọng anh Harold mang âm vực cao hơn bình thường, vì anh ấy lúng túng và cũng vì chị Lucy đang tựa người vào cánh tay anh... cho dù tôi không thể đoán chắc rằng chị ấy làm thế có mục đích. “Anh thật sự không nghĩ... Anh nghĩ chúng ta nên cố gắng giữ mối quan hệ ở,,, ở mức độ công việc”

Chị Lucy buông cánh tay anh ấy ra như thể đột nhiên bị bỏng

“Ồ” chị ấy có vẻ như sắp khóc. “Em hiểu, Được rồi”

“Chỉ là,,,” Anh Harold không thoải mái lắm. “em biết đấy. Bố mẹ em . Họ thuê anh làm gia sư cho em. Anh nghĩ họ sẽ không vừa ý khi thấy chúng ta thân thiết, em biết mà”

Chị Lucy xem ra suy sụp. Đến khi anh Harold thêm vào “Ít ra là vậy đến sau khi em thi lại”

Chị ngược nhìn anh Harold , như không dám tin vào điều mình đang nghe. “Tức là sau khi em thi lại kỳ thi SAT , anh sẽ đi chơi với em ư?”

“Nếu em muốn” giọng nói của anh Harold biểu lộ anh không thể hình dung , trong cả triệu năm rằng chị Lucy vẫn muốn làm thế, tức là đi chơi với anh ấy

Điều đó chứng tỏ gì nào? Anh Harold chưa hiểu rõ chị Lucy của tôi

Nhưng tôi có cảm giác , phán đoán từ việc ánh mắt chị Lucy sáng lên trong lúc nắm cánh tay anh ấy trở lại, anh sẽ muốn hiểu chị ấy thật rõ.

“Anh Harold” chị Lucy nắm cánh tay anh ấy, “Em có thể hứa với anh hai chuyện”

Anh Harold trở mắt nhìn chị như người trong mơ. Sau đó khuôn mặt anh rạng rỡ nụ cười nhuộm ánh dương trên sông Potomac (tôi chưa bao giờ ngắm cảnh đó vì làm sao dậy sớm được thể cơ chứ?) rồi anh nói “Một . Anh sẽ luôn xem đây là điều tốt đẹp”

Chị Lucy cười thật tươi với anh “ Hai: Em sẽ không bao giờ từ bỏ anh . Không bao giờ”

Khoan đã . Nghe quen quen... Hellboy . Họ đang trích dẫn lời thoại trong phim Hellboy

Tôi đoán chắc đây là mối quan hệ sẽ kéo dài lâu thật lâu

“Này” Debra lên tiếng, “sự việc thật tuyệt. Hẹn gặp lại các cậu nhé” Và rồi cô ấy bước đến chỗ Jeff Rothberg đang yên vị, ngồi lên người cậu ta và cả hai khóa môi nhau

Và tôi biết trường Adams Prep đã trở lại bình thường

Nhưng lần này theo chiều hướng tốt đẹp

:Chị thật sự nhìn thấy Kris Parks trong xe của Random Alvarez ư?” tôi hỏi chị Lucy sau khi nghe tiếng chuông vang lên và chúng tôi quay trở lại lớp. “Hay chị chỉ đoán sự việc?”

Chị Lucy vẫn lảng lảng sung sướng về chuyện anh Harold nên thật khó làm cho chị ấy tập trung.Tuy nhiên sau khi tôi đâm mấy phát vào cánh tay của chị,chị lên tiếng “Ồi ,em đâu cần ĐÁNH chị.Tất nhiên chị thật sự nhìn thấy con bé trong xe.Em nghĩ chị bịa ra việc ấy sao?”

“Thật tình” tôi đáp, “Em ấy à? Đúng vậy. Em nghĩ chị bịa.Bởi vì xe của Ránom có cửa sổ lắp kính màu .Chị không thể thấy được người ngồi bên trong”

“Em biết không Samantha” chị Lucy cất tiếng ,nụ cười thoáng lướt qua đôi môi của chị . “tốt hơn em nên vào nhà vệ sinh nữ và chỉnh sửa tóc tai đi.Phía sau bị xù ra kìa,trông thật ngố.Hẹn gặp em lúc tan trường”

Rồi chị ấy biến xuống hành lang ,chiếc váy ngắn đung đưa theo nhịp bước

Và tôi nhận ra có lẽ không bao giờ mình biết được sự thật đích xác.

Và tôi cũng nhận ra thực sự là vậy thì có sao nào? Nó thật ra chẳng quan trọng.

Mười điều có lẽ bạn không biết về Trại David:

10.Tọa lạc cách Nhà Trắng bảy mươi dặm,nằm tại dãy núi Catoctin thuộc bang Maryland,Trại David được thành lập năm 1942 làm địa điểm dành cho tổng thống thư giãn và giải trí ,tránh cái nóng oi bức của Wáhington,D.C vào mùa hè.

9.Tổng thống Franklin Delano Roosevelt đặt tên cho khu nghỉ dưỡng này là Trại “Shangri-La” lấy cảm hứng từ tên vùng núi trong tiểu thuyết Lost Horizon của văn sĩ James Hilton.

8.Nơi đây được tổng thống Eisenhower đổi tên thành Trại David vào năm 1953 để tưởng nhớ cháu trai David của mình.

7.Khu trại do lực lượng hải quân nắm quyền kiểm soát và được quân đội của doanh trại lính thủy đánh bộ ở Washington ,D.C canh giữ thường trực đảm bảo an ninh.

(Shangri-La : có nghĩa là xứ sở thần tiên.
Lost Horizon : Tục tiếng Việt Chân trời đã mất,sách xuất baen năm 1933)

6.Khách đến đây có thể bơi lội ,đánh gôn,đua xe,chơi quần vợt,cưỡi ngựa và tập thể dục

5.Trại David bao gồm rất nhiều khi nhà nhỏ khác nhau nằm quanh ngôi nhà chính.Các khu đó mang tên : Dogwood,Maple,Holly,Birch,và Rosebund.Nơi tổng thống ở gọi là Aspen Lodge.

4.Trại David là nơi diễn ra rất nhiều các hội nghị quốc tế mang tính lịch sử.Chính nơi đây trong Thế Chiến II,tổng thống Mỹ Franklin Roosevelt và thủ tướng Anh Winston Churchill đã lập kế hoạch xâm chiếm châu Âu của phe đồng minh.

3.Rất nhiều sự kiện lịch sử đã xuất hiện tại khu nghỉ dưỡng dành cho tổng thống trong đó có kế hoạch xâm chiếm Normandie,cuộc gặp gỡ giữa Eisenhower- Khrushchev,các buổi hội đàm về

vịnh Bay of Pigs,phiên họp bàn chiến lược chiến tranh Việt Nam ,và vô số các sự kiện khác với những quan chức và khách mời ngoại quốc.

2.Tổng thống Jimmy Carter chọn nơi đây để tổ chức cuộc họp với các lãnh đạo Trung Đông dẫn đến việc ký kết Hiệp Định Trại David giữa Israel và Ai Cập.

Và sự kiện số một có lẽ bạn không biết về Trại David

1.Nó sắp trở thành nơi mà tôi ,Samantha Madison lần đầu tiên quan hệ.

Có thể lắm.

Chương 14

“Con có muốn ăn thêm khoai lang không,Samantha?” đệ nhất phu nhân hỏi tôi.

“Da; không,con cảm ơn” tôi đáp.

Thấy chưa ,đây là vấn đề của một người kén ăn khi đến nhà người khác dùng bữa.Thực tế có rất ít thực phẩm tôi thật sự khoái khẩu.Lễ Tạ ơn là tệ nhất.Tôi muốn nói là gần như tôi ghét tất cả những món mà các tín đồ Thanh giáo Anh từng ăn.Tôi không thể chịu nổi các gia vị.Thậm chí bạn còn không biết những thứ dồi bên trong thực chất là gì,và mấy thứ hiếm hoi bạn có thể nhận ra,chẳng hạn như nho khô,lại béo ngậy khó nuốt

Tôi không ăn gì có màu đỏ,ngoại trừ nước sốt cà chua nấm và pizza,thế nên tôi cứ tự động loại ra bất cứ món nào liên quan đến cà chua.Và cả cây nam việt quất.Rồi còn ,eo ôi ,cây củ cải đường.

Về cơ bản ,tất cả rau củ đều khiến tôi ngao ngán.Vậy có nghĩa không đậu Hà lan ,không cà rốt nướng chín hay đậu xơ hoặc ,thật kinh khủng ,cải bruxen

Tôi lại còn không ghien gà tây.Ý tôi là tôi chỉ thích thịt đỏ sậm.Nhưng ai cũng thấy việc đó là điều tồi tệ nhất,thế nên bao giờ tôi cũng được gắp cho toàn ức gà,phần thịt trắng tôi không nuốt trôi vì cho dù đã được chế biến dưới bàn tay tài nghệ của bếp trưởng ở Nhà Trắng nhưng nó vẫn hơi ...khó ngửi.

Trong gia đình tôi ,mọi người đều biết là mỗi khi đến bữa tối của Lễ Tạ ơn,tôi sẽ tận hưởng món bánh mì bơ đậu phộng.Món này lúc nào tôi cũng được bà yêu chiều chuẩn bị sẵn cho tôi với những mẩu bánh mì khô cắt nhỏ.

Chắc chắn bố mẹ đã phàn nàn vì tôi thậm chí không nếm thử bất cứ món gì mà cả hai đã nhọc công vất vả nấu nướng.

Nhưng suốt nhiều năm,tôi cố gắng để bố mẹ hiểu rằng hãy để tôi yên.Đâu phải tôi sắp chết đói.

Tuy nhiên đây là Lễ Tạ ơn đầu tiên của tôi với David và gia đình anh.Tôi thật sự chưa có dịp để họ hiểu rằng hãy để tôi yên.

Vì vậy tôi chỉ biết ngồi đó,gia vờ ăn tất cả mọi thứ họ để vào đĩa của tôi trong khi thực ra tôi đang sắp xếp chúng lại cho đẹp mắt (tôi học được cách giấu thức ăn trong khăn) đồng thời ngấm ngấm dự định khi quay về phòng sẽ xơi ngay bánh mì bơ đậu phộng đang đợi tôi trong túi xách.

Ngay bên cạnh bọt diệt tinh trùng và bao cao su chị Lucy đã đưa

Những thứ tôi đang cố không nghĩ tới.

David rõ ràng cũng làm tương tự (cố không nghĩ tới chuyện quan hệ) vì một trong những điều đầu tiên chúng tôi làm khi đặt chân đến Trại David sau chuyến đi trên trực thăng Marine One của tổng thống là mở bàn cờ vì lý do thời tiết xấu (trời đang mưa).

Trời không những mưa mà còn mưa như trút đến nỗi trước khi David đến đón,tôi bắn

khảo liên chiếc Marine One có cất cánh được không.

Đây không phải dấu hiệu duy nhất cho thấy Lễ Tạ ơn tại Trại David đúng thật không như đi picnic. Không hề, tôi cũng đã thức giấc với một cái mụn to đùng trên cằm. Vì căng thẳng quá mà. Thật sự bạn không thể nhìn thấy nhưng tôi có thể cảm thấy. Và rất đau.

Tôi không xem cả hai điều trên, trời mưa và cái mụn là dấu hiệu gặp may (trong SAT định nghĩa đó là “may mắn hay vận đỏ”) Và hóa ra tôi đúng. Ít ra ngày tính đến thời điểm này.

Trước khi biết chính xác mọi chuyện, tôi cứ tưởng người đứng đầu đất nước được sống trong cảnh xa hoa tráng lệ. Cũng như tôi nghĩ Nhà Trắng là một lâu đài khổng lồ với những tấm thảm da thú khắp mọi nơi.

Và cho dù Nhà Trắng khá đẹp nhưng nó không khổng lồ và cũng không đẹp bằng nhà của nhân vật Jack Slater tại Chevy Chase. Tôi nghĩ nó đẹp hơn những căn nhà thông thường của dân Mỹ, bảkn biết đấy, có hồ bơi, bãi chơi bowling và đủ thứ.

Tuy nhiên trong đó những thứ lạ thường nhất tại quá ư cũ kỹ và thật ra bạn không được phép sử dụng. Tất cả các vật khác đều khá giống những vật có thể tìm thấy tại bất cứ ngôi nhà nào như nhà tôi hay nhà Catherine. Chỉ là mấy đồ vật bình thường.

Và Trại David lại còn đơn giản hơn nữa. Đừng hiểu lầm, ý tôi là nó thật bao la rộng lớn so với một căn nhà, với những mái ngói trải dài. Và ở đây cũng có hồ bơi cùng phòng tập thể dục.

Nhưng nó không sang trọng, theo chiều hướng bạn nghĩ về trang viên của một nhà lãnh đạo thế giới, tôi cho là vậy.

Có lẽ những người xây dựng nên Trại David đang cố rời xa ý tưởng của giai cấp thống trị. Hơn nữa, tổng thống thực ra không kiếm được số tiền nhiều đến thế. Chỉ ít nếu so với bố mẹ tôi.

Tất nhiên gia đình David có tiền thu được từ các công ty bố anh điều hành trước khi ông trở thành thống đốc bang, rồi lên làm tổng thống. Nhưng vẫn không ổn.

Dù sao tôi chỉ muốn nói Trại David không phải lâu đài. Nó giống ...giống một cái trại hơn.

Điều đó khiến nó trở thành địa điểm hơi khác thường cho một cô nàng đánh mất “cái ngàn vàng”

Hoặc không đánh mất, Vì tôi đã trần trở rất nhiều trong hai mươi bốn giờ qua và thực sự là tôi chưa.

Ý tôi là chưa sẵn sàng.

Đúng vậy, tôi biết mình đã và đang thực tập. Rất nhiều thật nhiều.

Và đúng vậy, tôi biết mình đã nói trên chương trình truyền hình quốc gia. Tôi biết tất cả mọi người trong cả nước, chắc chắn có bà tôi, nghĩ tôi thiết tha với chuyện quan hệ lắm.

Và tôi biết điều tệ hại nhất đã xảy ra, tôi bị Kris Parks công khai cáo buộc là đồ con gái hư tôi đã xoay sở để mọi chuyện yên ổn.

Nhưng việc ai cũng nghĩ tôi đã làm chuyện ấy đâu phải là lý do chính đáng để tôi làm chuyện ấy. Tôi muốn nói rằng đó vẫn là bước tiến to lớn đến kinh ngạc. Chuyện quan hệ đi cùng

trách nhiệm nặng nề. Kết liễu sự trong trắng. Chưa kể các bệnh có khả năng lây lan qua đường tình dục và việc mang thai ngoài ý muốn. Người nào cần bị chọc tức nhiều hơn cơ chứ?

Nhất là khi trường trung học đã đủ chọc tức bạn, hãy đối mặt với điều đó.

Vì vậy tôi đã quyết định

Bây giờ chỉ phải báo tin cho David nữa thôi.

Đó có thể là một lý do khác khiến tôi phiền não nên bữa tối mất ngon. David hẳn nghĩ anh sẽ “được gì đó” vào đêm nay. Anh ấy hẳn đã nghĩ thế. Tôi thấy tia sáng lấp lánh trong mắt anh khi anh bày bàn cờ Ấn Độ ra (bàn cờ thật) vào lúc chiều. Anh ấy nháy mắt với tôi khi đổ xúc xắc.

Tôi sắp phá tan tất cả những giấc mơ thời thanh niên của anh rồi. Anh ấy sẽ ghét tôi lắm.

Chẳng ngạc nhiên khi tôi không ăn nổi.

Tôi thật sự nhẹ nhõm khi đệ nhất phu nhân cáo lui và hai đứa tôi đi vào phòng khách xem phim mới của diễn viên Adam Sandler (đúng thế tổng thống có đĩa phom mới đầu tiên trước khi chúng được bày bán cho mọi người). Bộ phim giúp đầu óc tôi thoát khỏi sự việc tôi biết sẽ xảy ra sau khi tất cả những người khác đều đi ngủ. Phần nào thôi. Cho đến khi phim kết thúc và điều tiếp theo tôi biết là David đưa tôi về cửa phòng ngủ, căn phòng nằm trong khi vực chính của ngôi nhà chứ không phải ở một trong những ngói xung quanh. David lên tiếng “Chúc em ngủ ngon, Samantha” Bằng giọng nói đó. Giọng nói kiểu “để đánh lạc hướng bố mẹ anh”

Bởi lẽ anh biết cả bố lẫn mẹ anh đều chưa thực sự ngủ.

Chẳng mấy chốc.

Hay anh nghĩ thế.

Tôi cảm thấy hết sức hoang mang trong lúc đóng cửa phòng lại. Căn phòng tôi ở là minh họa khá chuẩn cho điều rằng khi nghỉ dưỡng của tổng thống không sang trọng. Đây chỉ là căn phòng bình thường với tường gỗ sơn trắng và chiếc giường lớn cỡ Queen Size phủ khăn màu xanh nước biển. Trên tường có những chiếc kệ đầy ắp sách mang chủ đề chim chóc và quan sát nhận dạng chim chóc, tôi không nói đùa đâu. Phòng có nhà tắm riêng và cảnh quan nhìn ra hồ, chỉ có thế.

Tuy nhiên hình như căn phòng này là nơi David nghĩ chúng tôi sẽ làm chuyện ấy. Sau khi những người khác đã ngủ say, David sẽ quay lại.

Điều đó giải thích tại sao bất chợt tôi cảm thấy rất.....

Buồn nôn.

Và cũng không phải chỉ có toàn thực quỳ (toàn thực quỳ: còn gọi là Mãn đình hồng) trên bề mặt món khoai lang.

Bánh mì bơ đậu phộng đã giúp tôi chút ít,

Những sau khi ăn xong, tôi lại không biết làm gì. Tôi không thể chuẩn bị đi ngủ, hay làm chuyện gì đại loại thế, vì ai biết được hình ảnh của tôi trong bộ đồ ngủ tác động thế nào đến David? Khởi gợi cảm giác nơi anh, hay điều gì đó tương tự, và càng làm khó cho anh hơn khi tôi từ chối. Không phải bộ đồ ngủ của tôi cực kỳ hấp dẫn, nó được may bằng vải flannel, có in hình mấy chiếc vali bên dưới dòng chữ Thượng lộ bình an (bà tặng tôi vào dịp sinh nhật năm ngoái để tôi mặc khi đi đây đó trong vai trò đại sứ thiếu niên của Liên Hợp Quốc)

Thôi, tốt hơn hết nên ăn mặc chỉnh tề. Thế là tôi giữ nguyên quần áo, ngồi ở cạnh giường và chờ đợi. Sẽ không lâu đâu. David sẽ xuất hiện trong chốc lát nữa thôi. Ngay khi anh ắt chắc chắn bố mẹ đã ngủ say. Giờ đã hơn nửa đêm nên chẳng mấy chốc anh ấy sẽ đến. Tổng thống phải dậy sớm nên dứt khoát bố mẹ anh ấy đã ngủ ngon giấc. Không bao lâu nữa sẽ đến.

Chút nữa thôi.

Và tôi đã sẵn sàng chờ anh. Tôi vạch ra những điều cần thể hiện. Tôi sẽ âu yếm nhìn sau vào mắt anh và nói “David anh biết em yêu anh mà, phải không? Và em biết mình đã phát biểu trên chương trình truyền hình quốc gia đêm hôm trước rằng em sẵn sàng đồng ý quan hệ. Nhưng thực tế là chưa. Em biết anh rất yêu em, vì vậy anh sẽ thông cảm với em điều đó và chờ đợi em. Bởi vì tình yêu đích thực là....sẵn lòng chờ đợi”

Thực ra câu cuối cùng tôi lấy từ nội dung trên cái đinh ghim mà cách đây vài tuần, nhóm học sinh của hội Đường lối Đúng đắn đã phân phát vào bữa trưa. Đinh ghim hình trái tim có dòng chữ Yêu có nghĩasẵn lòng chờ đợi. Lúc ấy tôi giả làm tiếng nôn ọe trước sự nghi ngờ của Catherine khi tôi đọc lên câu đó.

Nhưng giờ câu nói đó phần nào bắt đầu có ý nghĩa.

Giả như tôi chưa lấy cái đinh ghim ấy cắm xuyên qua ngực nhân vật Sally trên bức hình quảng cáo bộ phim Nightmare Before Christmas tại chỗ làm, thì bây giờ tôi đã có thể tận dụng

nó.Tôi có thể đưa nó cho David như biểu tượng của lời cam kết rằng tôi sẽ ngút với anh một ngày nào đó,Một ngày nào đó không phải hôm nay.

Tôi hoàn toàn hình dung được cảnh tôi đưa nó cho anh,và nói thêm điều gì đó thật sự đáng nhớ và xúc động.Đại loại như câu “Hỡi những kẻ xấu xa,hãy để cô ấy đi.Bởi lẽ vì cô ấy,tao sẽ vượt qua tất cả và khi đó chúng mày sẽ hối tiếc”

Quả thật trong tình cảnh của tôi cũng có thể trích dẫn lời thoại trên trong phim Hellboy

Dù sao đi nữa,tôi đã sẵn sàng.Tôi đánh răng,chỉ để hơi thở không có mùi khó chịu khi tôi dịu dàng nói những lời khiến anh vỡ mộng,đồng thời xem xét cái mụn.Chẳng khá hơn chút nào.Tuy nhiên thật may là không thể nhìn thấy nó,kể cả lúc không trang điểm.Chỉ có điều tôi cảm thấy nó,nhức nhối và sưng tấy.Tôi thật sự không trang điểm cầu kỳ,chủ yếu chỉ chải mascara và đánh phấn,tôi thêm chút son bóng.Tôi nghĩ nên giữ bộ mặt như thế cho tình huống “dịu dàng khiến anh thất vọng” để ít ra lông mi của tôi cùng màu với tóc.Bạn biết đấy tôi cố gắng tạo nên một nhan sắc tươi tắn nhất trong “ cuộc trò chuyện quan trọng về tình dục” dù đã vô số lần không đếm xuể,David thấy tôi với diện mạo bình thường ,khác xa những lúc xinh đẹp như thế này.

Được rồi .Tôi đã sẵn sàng.Sẵn sàng và chờ đợi.Chỉ thiếu một điều,

David

Nhắc đến mới nhớ....Anh ấy ở đâu nhỉ? Đã gần một giờ trôi qua kể từ khi chúng tôi về phòng.Lúc này gần mười hai giờ rưỡi đêm rồi.

Bỗng tôi bắt đầu cảm thấy lo sợ theo hướng khác.Lẽ nào David đổi ý? Tôi đã làm gì khiến anh không còn muốn ngủ với tôi nữa? Có phải do cái mụn của tôi không? Anh ấy có để ý thấy nó không?

Nhưng rất hiếm khả năng một anh chàng thay đổi quyết định ngủ với bạn gái chỉ vì cái mụn.

Khoan,đợi đã.Tôi đâu muốn ngủ với anh ấy.Vậy tôi bận tâm điều gì cơ chứ?

Trong trường hợp này liệu có chuyện gì khác ư? Có phải chuyện xảy ra trên kênh MTV không? Ôi ,chúa ơi ,có phải tuyên bố đồng ý quan hệ của tôi trên chương trình truyền hình quốc gia đã giết chết sự tự nhiên hay gì đó tương tự không? Trên tạp chí Cosmo luôn nói rằng việc quan hệ phải nên tự nhiên,không gượng ép.Chẳng lẽ bằng cách nào đó ,tôi đã hủy hoại điều ấy ư?

Ồ nếu thế thì sao? Tốt thôi.Dù gì tôi cũng đâu muốn làm chuyện ấy.

Nhưng cũng có vẻ điều đó không nhiều khả năng xảy ra.Việc quan hệ đối với con trai chẳng quá to tát như với con gái.Hay chỉ ít dường như không theo hướng ấy.Ồ,chắc rồi,tất cả con trai đều muốn quan hệ.Nhưng bọn họ không bị ám ảnh về nó như con gái chúng mình.Họ chỉ làm là làm ,thế thôi.

Ít ra sự việc đã diễn tiến như vậy trong phim American Pie.

Vậy anh ấy đâu? Sự chờ đợi mòn mỏi đang giết chết tôi.Tôi chỉ muốn nói cho David biết tôi sẽ không ngủ với anh giải quyết cho xong chuyện ấy.

Tôi chờ thêm năm phút.Vẫn không thấy bóng dáng David.

Lỡ có chuyện gì xảy ra với anh ấy thì sao? Lỡ anh ấy đi tắm ,trượt chân và bị đập đầu ,đang nằm bất tỉnh há hốc miệng,nước tràn vào phổi trong khi tôi vẫn ngồi đây thì sao?

Tệ hơn,nếu David chỉ đơn thuần đổi ý thì sao?

SAO ANH ẤY CÓ THỂ ĐỔI Ý SAU KHI TÔI ĐÃ THỰC TẬP SUỐT BẤY LÂU?

Dù chưa biết mình sẽ làm gì ,tôi đã đứng dậy xông ra cửa.Sao anh ấy chưa dám? Sao anh ấy DÁM đổi ý sau khi bắt tôi chịu đựng chuyện này cả tuần nay? Xét cho cùng ANH ẤY không phải người quyết định việc hai đứa ngủ với nhau.Tôi mới là người quyết định.Tôi đã quyết định ,rất lâu trước khi anh ấy quyết định.

Tôi lao vào hành lang tối om,vắng tanh,ngĩ về tất cả mọi điều sẽ nói,hay không nói với David.Nhất định giờ đây anh ấy sẽ không nhận được từ tôi bất cứ lời thoại nào trích trong phim Hellboy.Không đời nào.Anh ấy đã có cơ hội nhận được nhưng đã hoàn toàn bỏ phí nó.Không còn Yêu có nghĩa.....sẵn lòng chờ đợi nữa.Anh ấy sẽ nhận câu Thượng lộ bình an .Đó là câu anh ấy sẽ nhận đấy.

Khi đến phòng David ,tôi thấy ánh đèn hắt ra từ khi cửa bên dưới.Vậy là anh ấy còn thức.Anh ấy vẫn còn thức ! Anh ấy chỉ không thêm di chuyển thân hình lười nhác đi xuống hành lang báo cho tôi rằng cuối cùng chúng ta sẽ không ngủ với nhau.Phải rồi! cảm ơn nhé! Cảm ơn đã cho tôi hay! Ai biết tôi sẽ phải thức bao lâu nữa ngồi chờ để từ chối quan hệ trước khi nhận ra rằng anh ấy thậm chí còn không thêm ghé qua ?

Đó là lý do tôi mở tung cửa phòng anh mà không gõ cửa,đứng đó trừng mắt nhìn David ,lòng ngực đập phồng.Nhưng không phải theo kiểu tiểu thuyết lãng mạn mà giống kiểu “em sẽ xử tội anh” nhiều hơn.

David ngược mắt khỏi cuốn sách anh đang nằm đọc.

Cuốn sách thuộc lĩnh vực kiến trúc.

Trong khi đó tôi,bạn gái anh, đã và đang ngồi gần như hàng giờ đồng hồ chờ đợi anh đến ngủ với mình.

David có vẻ không chỉ hơi ngạc nhiên khi thấy tôi .Bạn biết đấy,nếu xét ra thì là vậy.

“Samantha” anh lên tiếng và gấu sách lại,nhưng tôi không thể không để ý thấy anh chặn ngón tay vào làm dấu trang sách đang đọc dở, “mọi việc ổn cả chứ? Em không bị ốm hay làm sao phải không?”

Nói nghiêm túc.Tôi gần như tuyệt vọng tại đó và khi đó.

“ỐM à? “ tôi nhắc lại lời anh . “ ỐM ư? Phải em phát ốm đây.Phát ốm vì CHỜ ĐỢI anh”

Câu nói khiến anh rút tay ra khỏi cuốn sách và thật sự đặt nó sang bên.Trông anh rất lo lắng.

Tôi không thể không để ý thấy anh thật hấp dẫn.Chủ yếu vì anh tình cờ không mặc áo.Nhưng cũng bởi vì nói thật thì David lúc nào mà chẳng hấp dẫn.

“Chờ anh ư?” David thật sự bối rối gặng hỏi. “Chờ anh làm gì?”

Không thể tin nổi.TÔI KHÔNG TÀI NÀO TIN NỔI ANH ẤY LẠI HỎI NHƯ VẬY .Hấp dẫn hay không cũng mặc,câu hỏi kiểu gì vậy?

“ĐỂ NGỦ VỚI ANH” tôi suýt hét lên.

Chỉ có điều tôi không muốn đánh thức bố mẹ anh.Hãy để các nhân viên đặc vụ được yên.

Thế nên tôi chỉ thì thầm

Lớn tiếng

Nhưng cho dù tôi thì thầm thay vì la toáng lên thì David vẫn cực kỳ choáng váng.Khuôn mặt anh,trong ánh sáng ấm áp của ngọn đèn đọc sách cạnh giường bắt đầu ửng đỏ như màu tóc tôi trước đây

“Ngủ à? Giọng anh khàn khàn

“Anh biết em đang nói về chuyện gì mà” tôi lên tiếng .Không tin nổi.Anh ấy bị làm sao thế nhỉ? “Anh là người khởi xướng đấy thôi”

“Anh ư?” David nhe nhếch ở chữ “ư” . “Hồi nào?”

“Bên ngoài nhà em” tôi sốt ruột trả lời .Anh ấy có chuyện gì vậy nhỉ?

Có lẽ thực sự David đã bị trượt chân và đập đầu vào tường trong phòng tắm. “Anh không nhớ sao? Anh rủ em đến Trại David chơi cờ Ấn Độ ấy”

“Ừ đúng rồi” David đáp,giờ đây trông ngẩn ngơ.Nhưng vẫn hấp dẫn. “Chúng ta đã chơi rồi còn gì”

Chúng ta đã chơi rồi còn gì.Ồi chúa ơi,Không tin nổi anh ấy lại nói thế

Hơn nữa,anh ấy trông rất hấp dẫn khi nói câu đó.

“Nhưng anh không có ý...” David lắp bắp. “Ý anh là ,khi anh nói cờ Ấn Độ ,anh muốn đề cập đến...”

Tom tôi chợt lạnh toát.Thật đấy.Như có ai đó đổ nguyên ly nước đá lên đầu tôi và nhiều viên đá trôi tuột xuống áo tôi,

Vì rõ ràng qua vẻ mặt David ,chưa kể cách anh hành động,cho thấy khi anh nói cờ Ấn Độ, anh thật sự muốn đề cập đến....cờ Ấn Độ

“Nhưng” tôi khẽ nói . “anh ...anh nói anh nghĩ chúng ta đã sẵn sàng”

“Sẵn sàng nghỉ cuối tuần cùng bố mẹ anh” David đáp bằng giọng the thé khác lạ. “Đó là tất cả những gì anh ngụ ý trong cụm từ sẵn sàng” .Sau đó mắt David mở to và anh tiếp lời. “ĐÓ có phải điều em nói đến vào đêm hôm trước không? Khi em bảo em đồng ý quan hệ”

“Ờ phải” tôi đáp. “Vậy anh tưởng em có ý gì?”

David khẽ nhún vai. “Anh cứ tưởng em đang cố đưa ra cho bố anh ý kiến riêng của em.Thế thôi.Anh không biết em THẬT SỰ... em biết đấy.Đồng ý quan hệ”

Nhất là bởi lẽ anh ấy thậm chí còn chưa hỏi tới.

“Ôi” tôi kêu lên

Và muốn chết quách cho xong

Vì tất cả mọi thứ trở thành công cốc.Tất cả từ nỗi lo âu,những cuộc trò chuyện kéo dài với chị Lucy,đến việc “đồng ý quan hệ” sự đoàn kết của những người hư hỏng.Tất cả chẳng vì cái gì hết

Bởi lẽ David chưa bao giờ có ý định hai đứa tôi sẽ ngủ với nhau vào cuối tuần này.Tôi là người vội đi đến kết luận rằng cờ Ấn Độ nghĩa là chuyện quan hệ.Tôi là người ngờ đâu khi David nói anh nghĩ cả hai đã sẵn sàng là anh ấy muốn nói đến việc sẵn sàng ngủ với nhau.Tôi là người tuyên bố đồng ý quan hệ trong khi hóa ra chẳng ai hỏi tới điều ấy

Tất cả chỉ tại tôi.Tôi đã mang toàn bộ nỗi lo lắng và caem giác tội lỗi trút lên bản thân.

Chúa ơi.Thật mất mặt quá đi thôi!

“O” tôi cất lời.Giờ chính tôi là người đỏ mặt.Anh ấy đang nghĩ gì về tôi nhỉ? Tôi đến đây,lao vào phòng anh,một mực muốn biết lý do vì sao hai đứa chưa ngủ với nhau.Anh ấy chắc chắn hẳn nghĩ tôi là một kẻ điên hết sức.”Phải rồi.Này em sẽ....đi thôi”

Thế mà theo từng nhịp chân bước trở ra cửa phòng tôi không thể ngừng để ý mọi thứ.Nào là David trông đẹp trai biết bao dưới ánh đèn.

Nào là mắt anh ấy xanh biết bao,màu xanh hệt như bãi cỏ ở Kentucky Derby

Và anh ấy vẫn rất lúng túng theo cách thật đáng yêu và khác lạ ,mái tóc phía sau xù lên vì anh đã tựa vào đầu giường trong lúc đọc sách.

Rồi còn bộ ngực vạm vỡ và trông thật ấm áp được ngả đầu lên đó,lắng nghe nhịp tim của anh mới dễ chịu làm sao....

Và bất chợt tôi nghe tiếng mình cất lên “ Anh có thể đợi ở đây một chút không?”

Như thể anh sắp đi đâu đó

Sau đó tôi quay lưng chạy về phòng nhanh hết sức.

Khi trở lại ,tôi thốt hồn hển.

Tôi cũng cầm theo chiếc túi giấy màu nâu.

David liếc sang nó rồi ngược nhìn tôi.

“Samantha” anh nói bằng giọng ngờ vực nhưng không hẳn là bức tức. “Trong túi có gì vậy?”

Thế là tôi cho anh xem.

Chương 15:

Ngày hôm sau khi bước chân vào nhà,tôi choáng váng khi thấy bố đang ngồi ở phòng khách lắng nghe Rebecca thổi kèn clarinet bản nhạc “New York,New York”

“Bố đang làm gì ở đây vậy?” tôi buột miệng trong lúc con Manet nhảy chồm lên người tôi,nó chạy ra cửa ngay khi nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ

Rebecca hạ nhạc cụ xuống và lên tiếng “Này ,em vẫn đang biểu diễn mà”

“Ồ,xin lỗi” tôi nói và đứng lùi ra.

Bố tôi, không đọc báo,nói điện thoại hay làm bất cứ gì khác,thật đấy,ngoại trừ việc lắng nghe bài biểu diễn của đứa con gái nhỏ nhất nhà,hơi nhần nhó cười với tôi trong lúc tôi đứng đó chờ bản nhạc kết thúc.Khi bản nhạc chấm dứt,bố vỗ tay như thể thật sự thích thú với nó.

“Thật tuyệt vời” bố nhiệt tình khen ngợi.

“Cảm ơn bố” Rebecca nghiêm nghị lật quyển sách đặt trên giá nhạc . “Và bây giờ,tiếp nối các bản nhạc dành tặng cho những thành phố tuyệt vời nhất nước,con sẽ chơi bài “Gary.Indiana” trong bộ phim The Music Man”

“Ừ” con có thể chờ bố rót đầy cốc cà phê được không? Bố hỏi ,giơ cốc cà phê đã cạn lên.Sau đó bố lao vào nhà bếp.

Tôi nhìn Rebecca

“Chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy?” tôi hỏi.

“Những thay đổi quan trọng bố nói đến vào đêm chị lên tivi phát biểu đồng ý quan hệ đó” em tôi nhún vai trả lời. “Bố mẹ quyết định dành thêm nhiều thời gian ở bên chị em mình.Thế nên em sẽ biểu diễn cho bố nghe tất cả các bản nhạc trong phần tiết mục của em,để xem bố chịu đựng được bao lâu.Bố trụ vững đến kinh ngạc,tính đến thời điểm này,Em sẽ chơi thêm hai bản nhạc nữa”

Sững sờ,tôi ôm túi xách vào bếp,bị cuốn theo mùi thơm của món nướng nào đó.Tôi choáng váng trông thấy mẹ chứ không phải cô Theresa đang cúi húi mở cánh cửa lò nướng.Mẹ nói với bố. “Anh thấy món này được chưa cưng?” trong lúc bố rót đầy lại cốc cà phê.

Mẹ đang nướng bánh socola.Mẹ tôi, vị luật sư về môi trường giỏi nhất thành phố này,đang nướng bánh socola.Không thấy bóng dáng chiếc máy tính cầm tay của mẹ đâu cả.

Túi xách tuột khỏi tay tôi và rơi phịch xuống đất.

Mẹ quay lại nhìn thấy tôi bèn nhoẻn miệng cười.

“Ồ,Samantha” mẹ cất tiếng hỏi, “Con đang làm gì ở nhà vậy? Mẹ tưởng con đi hết cả kỳ nghỉ cuối tuần chứ?”

“Bọn con phải trở về sớm” tôi đáp, “Bố David muốn họp với các cố vấn để duyệt lại vài điều quan trọng sáng kiến Về với Gia đình trước khi trình Quốc hội vào thứ hai.Mẹ đang làm gì vậy?”

“Nướng bánh ,con yêu à” mẹ trả lời và lấy khay bánh ra khỏi lò nướng ,sau đó đóng cửa lò lại. “Cẩn thận ,nóng lắm đấy!” đó là câu mẹ nói với bố khi bố thử lấy một cái.

“Sao mọi người không ở nhà bà?” tôi hỏi.

“Bà không màng đến bố nữa” bố nói, lấy cho bằng được miếng bánh và phồng hết tay.

“Anh Richard” mẹ kêu lên,nheo mắt nhìn bố.Quay sang tôi ,mẹ nói “Bố và bà có chút bất đồng nên mọi người về sớm”

“Một chút thôi ư?” bố lên tiếng sau khi nốc cà phê vào để nuốt trôi miếng bánh nóng đã cho vào miệng để khỏi phồng tay,thay vào đó chỉ bị phồng lưỡi mà thôi . “Chuyện đó không thể gọi là một chút được”

“Anh Richard” mẹ cất giọng , “Anh Richard ,em đã nói rồi,mấy cái bánh nóng lắm”

Ấy thế mà bố vẫn lấy thêm hai cái và cầm chúng bằng khăn giấy. “Lát nữa gấp nhé. ` Gary,Indiana` đang đợi bố”,bố trở ra phòng khách,con Manet hăm hở chạy theo với hy vọng được hưởng cái bánh nào đó rơi xuống đất.

“Thôi nào con nghiêm túc đấy” .Tôi nhìn mẹ chăm chăm . “Chuyện gì đang xảy ra vậy mẹ? Con rời nhà có một đêm và mọi người đột nhiên trở nên khác hẳn thế? Cô Therasa đâu rồi?”

“Mẹ cho cô ấy nghỉ cuối tuần rồi” mẹ đáp,cố gắng cạy mấy cái bánh vừa nướng xong ra khỏi chiếc khay kim loại.Không may là chúng không dễ dàng rời bỏ vị trí đang nằm. “Con biết đấy,điều quan trọng đối với cô ấy là dành thời gian ở bên gia đình cô ấy.Cũng như điều quan trọng đối với tất cả chúng ta là dành thời gian bên nhau.Bố mẹ đã bàn bạc và nhất trí với tổng thống.Tất nhiên không phải tất cả những điều ngài phát biểu”. Mẹ cạy lên được một cái bánh cứng đầu (trong SAT định nghĩa đó là “ngoan cố hay chống đối”)

“Đây là lúc bố mẹ bắt đầu dành nhiều thời gian hơn cho các con” ,mẹ nói tiếp. “Bố nghĩ có lẽ chị Lucy của con sẽ học tốt hơn nếu bố mẹ để mắt đến chị ấy.Và con biết không,giáo viên của Rebecca nói rằng con bé cần hòa đồng hơn.Đó là lý do cả bố mẹ sẽ giaem bớt giờ làm việc tại văn phòng.Và như vậy có nghĩa là bố mẹ sẽ kiếm được ít tiền hơn.Đây chính là điều bố tránh cãi với bà”. Mẹ nhăn nhó. “Nhưng dù sao mẹ cũng chưa bao giờ hào hứng với chuyện đến Aruba đón Giáng sinh cùng bà”

Tôi chỉ biết trở mắt nhìn mẹ,khó lòng tiếp thu điều vừa nghe. Bố mẹ sẽ dành nhiều thời gian hơn cho chúng tôi ư?

Đó là chuyện tốt hay xấu,hay rất xấu?

“Còn con thì sao?” tôi rên rỉ

“Con thì sao hả con yêu?” mẹ hỏi lại

“À, ý con là... có liên quan đến vụ quần chúng con tuần trước không? Hay những lời con phát biểu trên tivi?”

“Ồ, con yêu” mẹ mỉm cười với tôi. “Con biết bố mẹ không lo lắng nhiều về con mà Samantha. Con lúc nào cũng biết suy nghĩ”. Sau đó mẹ khẽ khàng nói thêm “Nhưng mẹ cho rằng nếu mẹ ở nhà nhiều hơn, ít ra mẹ có thể ngăn cản con làm bất cứ điều gì với mái tóc đáng thương của con”

Mẹ nhoẻn miệng cười để chứng tỏ mẹ đang đùa....chỉ có điều tôi không nghĩ mẹ đùa.

“Dạ” tôi nói. “Thật tuyệt”

Trong trạng thái bàng hoàng, tôi lên cầu thang đi về phòng. Bố đã hứa sẽ có những thay đổi QUAN TRỌNG trong nhà.

Tôi chỉ không bao giờ hình dung được rằng chúng lại quan trọng như vậy

Tôi sốc quá đỗi, thậm chí không nghe thấy chị Lucy cất tiếng gọi từ trong phòng chị ấy khi đi ngang qua cánh cửa mở. Chỉ đến lần thứ hai khi chị ấy hét to “SAMANTHA” tôi mới nhận ra chị Lucy đang gọi mình và thò đầu vào phòng xem chị ấy muốn gì.

“Em về sớm vậy!” chị Lucy reo lên khi đang ngồi dưới tấm màn lớn giăng bên trên chiếc giường ngủ và nghiền ngẫm tạp chí Vogue số mới nhất hay cái gì đó tương tự.

“Mọi người cũng thế” tôi nói. “Bố và bà thật sự đặc cãi vãi à?”

“Đúng thế” chị đáp. “Em biết cả hai rồi đấy. Hai người sẽ nói chuyện lại với nhau vào thứ hai. Ít ra chị hy vọng như vậy vì chị đã mua bộ bikini mới để đến Aruba. Đây chuyện ...ra sao rồi?”

“Ồn” tôi trả lời, biết rằng trí nhớ của chị Lucy không mấy tốt và chị khó có thể nhớ nổi buổi trò chuyện của hai chị em từ tuần trước hay chuyện chị đã mua cho tôi dụng cụ tránh thai.

Nhưng tôi đoán cuộc đối thoại giữa hai chị em quan trọng đối với chị hơn tôi tưởng, hay cũng có thể công cuộc gia sư của anh Harold đã giúp cải thiện trí nhớ của chị Lucy, vì chị nói tiếp bằng giọng bí ẩn “Vào đây, vào đây và kể chị nghe về chuyến ấy đó”

Tôi lên nhanh vào phòng chị và đóng cửa lại để không ai dưới cầu thang có thể nghe trộm, cho dù việc đó rất khó xảy ra vì âm lượng rất to của tiếng kèn clarinet của Rebecca

“Nào” chị Lucy cất giọng, vỗ lên chỗ nệm trống bên cạnh chị. “Chuyện gì đã xảy ra? Ý chị là với David đó, hai đứa có “ấy” không?”

“À” tôi ngồi xuống cạnh giường nơi chị ra dấu. “Sự thật là.....”

Mắt chị Lucy mở to “Sao?”

“Về cơ bản thì...” tôi hít sâu. “Em nhảy lên người anh ấy”

Chị Lucy ré lên và loi chơi trên giường. Lúc ấy tôi mới để ý tờ tạp chí chị ấy đang đọc cực kỳ

chăm chú hóa ra là sách luyện thi SAT

Ôi trời. Chị Lucy quả thực yêu anh Harold mất rồi.

“VẬY CHÍNH XÁC thì chuyện gì xảy ra?” chị Lucy gắng hỏi. “Em đã dùng bột diệt tinh trùng đúng không? Và cậu ta có dùng bao cao su không? Vì em phải sử dụng cả hai. Heather Birmbaum chỉ dùng bao cao su và bị dính bầu, phải đến sống ở nhà bà dì của nó tại Kentucky”

“Bọn em dùng bột diệt tinh trùng” tôi đáp. “Và cả bao cao su. Cảm ơn chị về mấy thứ đó”

“Em ...em biết ư?” chị Lucy hạ giọng thì thầm.

“Em tưởng phải cần thực tập để làm chuyện đó” tôi bắt đầu đỏ mặt, “nhưng chúng ta sẽ tự biết thôi”

“THẬT Ừ?” chị Lucy trông phấn khích. “Tiffany luôn bảo điều đó hiệu quả. Thực tập với vòi sen cầm tay ấy. Nhưng chị không tin nó. Thật hay khi biết nó toàn nói dối”

Tôi tò mò nhìn chị

“Này” tôi lên tiếng, “Em muốn nói là chẳng phải chị đã có trải nghiệm riêng trong chuyện ấy ư? Ý em là chị và anh Jack thì sao?”

“JACK à?” chị bật cười như thể việc này buồn cười kinh khủng. “Ôi, chúa ơi, JACK!”

Tôi trở mắt nhìn chị

“Nhưng” Có điều gì không phải “Chị Lucy, chị và anh Jack...hai người đã làm chuyện ấy, đúng không?”

Chị Lucy nhăn mặt

“Eo ôi! Chị ư? Với anh Jack ư? Không bao giờ!”

“Khoan đã” tôi trở mắt to hơn nhìn chị. “VẬY chịchị còn trinh sao?”

“Ừ, dĩ nhiên” Chị Lucy bối rối. “Thế em đã nghĩ gì?”

“Nhưng chị và anh Jack hẹn hò phải đến ba năm rồi cơ mà!”

“Thì sao?” So với một người quá tự nhiên (trong SAT định nghĩa đó là “bằng thái độ vui vẻ”) đưa cho tôi biện pháp tránh thai và lời khuyên trong chuyện ấy, chị Lucy trông cực kỳ phân nộ trước lời ám chỉ rằng bản thân chị ấy có lẽ không còn trong trắng. “Anh ta muốn nhưng chị chỉ nói “Không đời nào, Jack!”

“Nhưng chị Lucy” tôi hét lên. “Bột diệt tinh trùng và bao cao su ! Chị là người mua chúng cho em mà!”

“Ừ, dĩ nhiên” chị Lucy nói với vẻ đó là sự thật hiển nhiên. “Chị không thể để em đi đến cửa hiệu mua chúng và bị đăng lên tạp chí National Enquirer. Chị muốn nói khi đó là trước lúc em thể hiện rất rõ rằng em không quan tâm người ta biết chuyện của mình qua lời phát biểu thẳng trên kênh truyền hình quốc gia. Nhưng như thế đâu có nghĩa là chị đã từng dùng bột diệt tinh trùng. Chị chỉ nghe Tiffany nói thôi”

“Nhưng...” đây là điều tôi đang khó hiểu nhất, “....hôm trước trong căng tin ,chị đã tự nhận mình là đứa hư hỏng”

“Thì sao?” chị Lucy hất vài sợi tóc đỏ vàng bóng “Catherine cũng vậy”

Tôi nhìn chị chăm chăm sốc. “toàn tập” . “Vậy chị.....chị chỉ làm thế vì em sao? Và chị với anh Jack suốt từ bấy lâu nay ,chưa bao giờ ...chưa bao giờ....”

“Làm chuyện ấy hả?” chị Lucy lắc đầu. “Không đời nào .Chị đã nói với em rồi.Anh ta không phải hoàng tử bạch mã của chị”

“Nhưngnhưng chị nghĩ vậy mà.Trong một khoảng thời gian dài.Chị không thể nói với em rằng không có.Thậm chí chị còn bảo anh ấy là người đầu tiên của chị nữa còn gì.”

“Mối tình đầu” chị Lucy nói . “Nhưng không phải người đầu tiên...em biết rồi đấy.”

“Nhưng” Tôi không tin vào tai mình . “Tại sao?”

“Chị không biết” chị Lucy nhún vai. “Chị muốn nói là đúng như vậy,đôi khi chị tưởng rằng anh ấy là người trong mộng của mình.Nhưng chị đâu biết.Em hiểu không? Không phải như em biết về David .Chị biết về anh Harold”

“Chị nghĩ anh Harold là người....trong mộng à?” tôi hỏi.,

Có lẽ tôi đã nhăn mũi khi nói câu ấy hay sao mà chị Lucy cất giọng nghe có vẻ phòng thủ. “Đúng thế Sao cơ? Anh Harold thì sao nào?”

“Không sao hết” tôi nói nhanh. “Em tin hai người sẽ rất hạnh phúc bên nhau.Sau khi chị qua hết mấy kỳ thi SAT và mọi thứ.”

Có vẻ dịu đi,chị Lucy cất giọng . “Vậy kể cho chị nghe đi.Lần đầu có đau không? Bố mẹ cậu ta có nghi ngờ gì không? Hai đứa làm chuyện ấy ở đâu,tại phòng cậu ta hay phòng em? Còn mấy gã nhân viên đặc vụ thì sao? Họ không lảng vảng chứ hả? Rồi còn...?”

Chị cứ tuôn ra các câu hỏi liên tục không ngừng.

Tuy choáng váng khi phải trả lời hết những câu hỏi trên nhưng tôi cũng cố sức.Bởi lẽ tôi nợ chị rất nhiều nhiều hơn cả mức tôi có thể nhận biết.

Việc này là điều nhỏ nhất nhất tôi có thể làm để đền đáp cho chị Lucy

Vả lại chúng tôi là chị em mà?

“Samantha ! Cậu đã xuất hiện!” Dauntra đứng sau quầy thu ngân vẫy tay điên cuồng khi thấy tôi đến làm việc vào ngày hôm sau.

Vậy chắc cô ấy không bức tức với tôi.Tôi cứ ngỡ cô ấy giận tôi,vì nói cho cùng hóa ra tôi đã trở thành người phát biểu thay cho sáng kiến phát xít của tổng thống.

Mặc dù tôi từ chối vai trò ấy vào phút cuối.

“Chào Dauntra” tôi cúi người chui qua quầy vào nhập bọn với cô ấy. “Lễ Tạ ơn của cậu thế nào?”

“Quá tuyệt” Dauntra đáp. “Tớ tưởng cậu nghỉ cuối tuần tại nhà bà đấy chứ?”

“Ừ” nhưng cuối cùng tớ đến Trại David

Dauntra la lên. “Trại David ư? Nơi tổng thống nghỉ ngơi đó hả?”

“Chính nó” tôi trả lời,

“Ôi trời” Dauntra lắc đầu. “Và ông ấy cho phép cậu à? Sau khi cậu bắt kính với ông ấy như thế trên kênh truyền hình quốc gia sao?”

“Tớ không bắt kính” tôi khó chịu lên tiếng. “Tớ chỉ đề xuất một biện pháp hay hơn.....của tổng thống thôi”

“Đề xuất?” Dauntra cười toe toét. “Ôi trời,cậu tuyệt quá!”

Tôi quay ra sau và tự hỏi không biết cô ấy đang nói về ai.Nhưng trong hiệu chỉ có thêm mấy đĩa lập dị đứng ở kệ phim Kurosawa.

“Ai cơ?” TỚ Ừ? “ tôi hỏi

“Ừ,cậu chứ ai” Dauntra đáp. “Bọn tớ không ngừng bàn tán về việc cậu chống đối tổng thống mà chẳng cần dàn cảnh giả chết”

“O” tôi không biết chắc cô ấy đang nói gì,nhưng cảm thấy vui vui.Đâu có mấy ai thực lòng nghĩ tôi rất tuyệt.Ngoại trừ bạn trai tôi, dĩ nhiên rồi.Và hóa ra có cả người chị yêu quý của tôi.
“Cảm ơn cậu”

“Tớ nói nghiêm túc.Kevin hỏi có lúc nào cậu muốn ghé qua không.Cậu biết đấy.Tự tập chơi bời thôi”

“Ở chỗ cậu ư?” tin tôi muốn ngừng đập. Tôi không bao giờ hình dung mình lại được mời “tự tập chơi bời” với một người thú vị như Dauntra .Hai đứa tôi chỉ là bạn đồng nghiệp,thế thôi.Nhưng ngoài công việc thì sao? “Chắc rồi.Tớ thích lắm.Tớ dẫn David theo cùng được không?”

“Con trai tổng thống ư?” Dauntra nhún vai. “Sao lại không được? Sẽ cực vui đây.À mà này,cậu đã truyền cảm hứng cho tớ đấy” .Cô ấy dứt tay vào ba lô lấy ra một mảnh giấy xếp ngay ngắn và đưa cho tôi. “Tối nay khi Stan đến kiểm tra ba lô.tớ sẽ đưa anh ta cái này”

“Gì vậy” tôi vừa hỏi vừa mở tờ giấy ra.

“Một bức thư” Dauntra hãnh diện đáp. “Từ vị luật sư ở Liên đoàn tự do dân quyền.Cô ấy đảm nhận vụ của tớ.Tớ nghĩ cách này hiệu quả hơn dùng nhựa cây.Cậu biết đấy.Đi theo đường lối của Samantha Madison”

Tôi chớp mắt. “Thuê luật sư từ Liên đoàn tự do dân quyền để ngăn cản sắp kiểm tra ba lô xem có ăn cắp gì không vago cuối ca làm việc là đang đi theo đường lối của Samantha Madison ư?”

“Chính xác” Dauntra trả lời. “Hay hơn hẳn trò giả chết.Chắc chắn cậu không làm quần áo lấm lem.Và khi luật sư của tớ giải quyết xong với viên quản lý ở đây,tớ cược là mình sẽ sở hữu chỗ này”

“Ồi” tôi thốt lên, trả lời bức thư cho cô ấy. “Ấn tượng đấy!”

Tôi tò mò liếc nhìn cô ấy. “Vui không ư?”

“Trai David đấy. Các cậu làm gì tại đó nhỉ? Nơi ấy chắc là rất buồn chán. Mưa suốt ngày đúng không?”

“Ồ” tôi hờ hững nghịch cái đinh ghim có dòng chữ Yêu có nghĩa....sẵn lòng chờ đợi cắm trên ngực nhân vật Sally. “Bọn tớ có chuyện để làm”

“Ồi, chúa ơi”

Giọng nói của Dauntra chứa đựng điều gì đó khiến tôi phải ngược nhìn. Cô ấy đang trợn mắt nhìn tôi.

“Ồi, chúa ơi, Samantha” cô ấy nói “Câu và Davidđã làm chuyện ấy à?”

“Ừ” tôi cảm thấy gò má bắt đầu nóng lên, chuyện đó đã xảy ra cả triệu lần trong ngày hôm ấy. Tôi nhìn quanh xem có Chuck hay Stan hoặc ai đó đứng gần không.

Nhưng ngoài chúng tôi, trong hiệu chỉ có ông Wade, người đang mải mê quan sát các đĩa phim mới thuộc lĩnh vực nghệ thuật

“Ừ” tôi đáp. Chẳng có lý do gì phải che giấu. Đâu phải là Kris Parks. Đây là Dauntra mà. Dauntra sẽ không bao giờ gọi tôi là đứa con gái hư hỏng. Dauntra không bao giờ gọi ai như thế, Có lẽ ngoại trừ Britney Spears. Nhưng chuyện đó bình thường thôi.

“Ừ phải” tôi nói mặc dù đôi môi bỗng nhiên trở nên khô khốc. “Chúng tớ đã làm chuyện ấy”

Dauntra chống khuỷu tay xuống máy đếm tiền tựa cằm lên tay, thở dài và mơ màng hỏi tôi “Chắc VUI lắm hả?”

Tôi chớp mắt “Cái gì vui?”

“Xin lỗi” ông Wade thột thân bước đến quầy. “Tôi muốn hỏi có đĩa phim DVD tôi đặt trước chưa. Tên tôi là Wade, W -“

“A-D-E”, Dauntra chán nản ngắt lời. “Ông ơi, bọn cháu biết tên ông rồi. Ông đến hàng ngày, chỉ để hô vang tên mình”

Ông Wade sừng sốt thốt lên. “Ồ, tôi không nghĩ các cháu lại nhớ tôi”

“Ông à” Dauntra lấy đĩa phim mà ông Wade đã đặt, “nói thật ông là người khó có thể quên được”. Sau đó cô ấy quay lại phía tôi và lên tiếng “Ý tớ là chuyện quan hệ ấy, chắc vui lắm hả?”

Tôi liếc nhìn ông Wade, mắt ông trợn tròn gần như lồi ra bên dưới chiếc mũ lưỡi trai. Tôi quay sang Dauntra nhe răng cười.

“Ừ” tôi nói. “Ừ, thật sự vui lắm”

“Kỳ nghỉ cuối tuần trong dịp Lễ Tạ ơn của em thế nào?”.

David đã hỏi tôi như thế nào lần gặp sau, trước giờ học ở lớp vẽ sống động của cô Susan Boone vào ngày thứ ba.

Anh cười tinh ranh, dấu hiệu cho thấy anh đang nói đùa. Thế nhưng tôi đáp lại rất thật tình.

“Anh biết không? Khá vui. Còn anh thế nào?”

“Tuyệt!” David nháy mắt. “Lễ Tạ ơn tuyệt nhất từ trước đến nay”

Hai đứa tôi ngồi đó, mỉm cười vu vơ với nhau đến khi Rob hối hà chạy tới, tay cầm tập giấy vẽ và cầu nhàu vì đã để quên bút chì. Rồi nhớ ra không phải chỉ có mỗi hai đứa với nhau nên David và tôi liên bày biện chì than và tẩy.

Song tôi vẫn tủm tỉm cười. Bởi lẽ trước đây tôi đã bận tâm liệu sau khi ngủ với nhau, các cặp đôi chỉ nghĩ đến và làm việc ấy thôi ư?

Không phải thế. Tôi muốn nói là tôi có nghĩ, nhiều nữa là khác.

Thế nhưng không phải chỉ mỗi chuyện đó,

Và tôi biết nó cũng không phải là tất cả những gì David suy nghĩ. Tôi có thể khẳng định vì mối quan hệ của hai chúng tôi, về cơ bản thật sự không thay đổi. Anh vẫn gọi điện cho tôi mỗi tối trước khi đi ngủ và mỗi sáng sau khi thức dậy, như thường lệ.

Nhò đó anh là một trong những người đầu tiên biết rằng nhà tôi không phải nơi duy nhất đang trải qua các thay đổi quan trọng. Hôm thứ hai khi đến trường, tôi nhận thấy một vài thay đổi cũng đã diễn ra tại đây trong lúc tất cả học sinh nghỉ Lễ Tạ ơn.... thay đổi to lớn nhất đó là Hội Đường lối Đúng đắn bị giải tán vì tất cả thành viên đều rút tên ra khỏi hội, trừ một mình Kris Parks

Chưa hết đâu. Tôi còn phát hiện một điều ở Kris Parkd nữa. Đó là cô ấy không còn làm lớp trưởng nữa. Bởi lẽ bạn không thể vi phạm điều lệ hạnh kiểm của trường (như Kris đã làm khi gọi tôi là đứa hư hỏng trước mặt vô số nhân chứng) mà vẫn giữ vững vị trí làm gương cho toàn thể các học sinh còn lại

Thế nên cô Frau Rider giáo viên phụ trách khối mười một, phải bổ nhiệm người phó lên làm trưởng cho đến khi cuộc bầu cử mới diễn ra vào mùa xuân.

Một nhóm học sinh, chủ yếu gồm Catherine, Debra Mullins, chị Lucy và anh Harold, nghĩ rằng tôi nên giữ chức lớp trưởng.

Nhưng tôi thật sự đã có quá đủ việc phải làm, nào là lớp học vẽ, nào là công việc và cả chức đại sứ thiếu niên.

Vả lại để làm lớp trưởng, bạn phải thật sự QUAN TÂM đến ngôi trường. Trong khi tôi không như thế. Ý tôi là quan tâm đến ngôi trường ấy.

Song phải thú thật dạo này tôi bắt đầu ngày càng yêu mến ngôi trường hơn.

“Này, đoán xem cuối tuần này ai sẽ đi California để vận động gây quỹ?” David hỏi tôi

“Để em đoán nào” tôi lên tiếng, cầm tập giấy vẽ và lật sang một trang mới trắng tinh đẹp đẽ. “Bố mẹ anh”

“Đúng vậy. Bố mẹ sẽ đi tối chủ nhật mới về. Anh sẽ làm chúa tể cả một ngôi nhà khổng lồ màu trắng”

“Sướng nhé” tôi nói. “Anh có thể mặc đồ lót và đeo kính râm nhảy nhót tứ tung theo bài nhạc nào đó của ca sĩ Bob Seger”

“Anh đang nghĩ nếu em ghé qua sẽ vui hơn nhiều đấy” David rủ rê. “chúng tôi sẽ xem phim mới của Mel Giboson .Em biết đấy,phim mới ra lò đang hoành nhé”

“Em phải xin bố mẹ trước đã” , tôi đáp. “Nhưngem nghĩ bố mẹ sẽ đồng ý thôi”

“Quá tuyệt” David thốt lên ,làm vẻ mặt của nhân vật hoạt hình Mr.Burns.

“Xin chào mọi người” cô Susan Boone lao vào phòng ,chậm rãi theo sau là anh chàng Terry thần thờ (trong sách SAT định nghĩa đó là “uể oải,không khỏe”) . “Mọi người đông đủ cả rồi chứ? Sẵn sàng chưa nào? Terry ,em có thể....”

Terry cởi bỏ áo khoác và nằm xuống cái bục nhô cao.Chẳng mấy chốc anh chàng chìm vào giấc ngủ ,lồng ngực phập phồng theo tiếng ngáy khe khẽ.

Khi đó tôi vẽ chân dung anh, cố tập trung vào tổng thể chú không phải các bộ phận.Tôi phác họa căn phòng xung quanh anh ,sau đó đến chỗ anh nằm, cố gắng vẽ tranh như đang xây nhà.... Từ việc dựng giàn giáo và luôn chú ý đến sự cân bằng giữa chủ thể của bức vẽ với phong nền bên dưới.

Và tôi nghĩ mình đã thành công vì khi nhận xét phê bình các tác phẩm của lớp buổi tối, cô Susan đã hài lòng trước thành quả của tôi.

“Rất tốt. Samantha à” cô nói bài vẽ của tôi. “Em thật sự học được rồi đấy”

“Dạ” tôi nói ,có phần ngạc nhiên “Em nghĩ mình thật sự học được rồi ạ”

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>